

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΣ

Χρυσός

Ανέσθη

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 551

Τ
53

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η γυναίκα
που μούταξε
η μοίρα

ΤΟ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΗΣ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Εβδομαί

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἐκδρομές Πασχαλινές ποῦνε φίνες καὶ φτηνές

ΤΕΤΑΡΤΗ

20

Ἀπριλίου 1938

«Ποῦ θὰ περάσετε τὸ Πάσχα», μᾶς ρωτοῦν
κορίτσια καὶ κυρίες ὅλο νάζια
καὶ νὰ ἐκδράμουμε οἱ πάντες ἀπαιτοῦν
τοιμάζοντας κεφτέδες καὶ μπαγάζια.

Τὸ κάθε σπίτι ὁργανώνει ἐκδρομὰς
οἱ πάντες λένε «τὴν Ἀθήνα βράστη»,
Εἰς τὴ χωριὰ κυκλοφορεῖ κι' ἡ «Ἐβδομάς»
κι' ἀδειάζει πιά ὁλόκληρον τὸ Ἄστυ!

Ἔτσι λοιπὸν ποῦ πάει ἡ Κατάστασις
—ἡ μόδα πλέον φέρει τὰς εὐθύνας—
θ' ἀναβληθῇ ἐφέτος ἡ Ἀνάστασις
εἰς τὰς Ἀθήνας!

Δὲ θαῦρης ἄνθρωπο στὸ σπίτι του ἂν πᾶς
δὲ θαῦρης οὔτε μαγειρίτσα δράμι
κι' ἐνδεχομένως κι' ὁ παπᾶς,
θάχη κι' αὐτὸς ἐκδράμη!

Εὐ.—
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

“Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕ
Ἡ ΜΟΙΡΑ,”

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Μικρές ιστορίες STIS 7 ΕΚΕΙ...

του Κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Συναντιόντουσαν πάντα στο ίδιο μέρος. Ήταν ένα από-μερο δρομάκι μιας μακρυνής γειτονιάς.

Αυτός την περίμενε απ τις έφτά. Αυτή έρχόταν πάντα στις έπτά και πέντε.

Αλλάζαν μια τυπική «καλησπέρα» κι' ύστερα πιανόντουσαν άγκαζέ, για να κάνουν σιγά-σιγά τον περίπατό τους... Τόν ίδιο πάντα μονότονο περίπατο κι' απ' τὰ ίδια ακριβώς δρομάκια.

Οι κουβέντες τους ήταν απλές και ίδιες. «Ό,τι έλεγαν σήμερα, το είχαν πει και χθες και θα το ξαναλέγαν, ασφαλώς, και αύριο. Χαμογελοῦσε εκείνος ήλίκια και περνούσε το χέρι του στη μέση της.

Αυτή χαμήλωνε τὰ μάτια και μι-σάνοιγε τὰ χείλη.

Ό γιαουρτάς της γειτονιάς, που περνούσε κάθε θράδυ την ίδια ώρα, τους έπιανε να φιλιούνται.

Την καληνύκτις δυο-τρία θήμα-τα πριν από την πόρτα της.

—Καληνύχτα σου.

—Καληνύχτα.

—Ενα δυνατό σφίξιμο των χε-ριών κι' ένα γρήγορο αποχαιρετι-στήριο φιλή.

—Υστερα εκείνη τόν ρωτούσε.

—Αλήθεια, για πές μου, τί ώρα έχεις;

—Έννεα παρά δέκα.

—Έννεα παρά δέκα; Πῶ πῶ πῶς άργησα! Τί θα πῶ της μαμάς;

—Πές της ένα ψέμμα.

—Ναί, μὰ τί; —Αχ, Θεέ μου! Πές μου κάτι έσύ, πούχεις πάντα τόσο ωραίες ιδέες.

—Νά... Πές της πῶς συναντήθη-κες με τὴ Λούλα στο δρόμο και πῆ-γατε νὰ φάτε μιὰ πᾶστα.

—Αὐτὸ θα πῶ. Καληνύχτα.

—Γεια σου.

—Αὐριο;

—Ναί. Στις έπτά εκεί.

Και κάθε θράδυ τὰ ίδια.

Εκείνη — άχ, Θεέ μου! — άργοῦ-σε και δὲν ήξερε τί νὰ πῇ της μα-μάς. Κι' εκείνος — πούχε πάντα τό-σο ωραίες ιδέες! — εύρισκε μιὰ, τὴν ίδια πάντα, δικαιολογία:

—Πές της πῶς συναντήθηκες με τὴ Λούλα και πῆγατε νὰ φάτε μιὰ πᾶστα.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

...Τόν ίδιο πάντα μονότονο περίπατο.

—Εννεα παρά δέκα; Πῶ πῶ πῶς άργησα! Τί θα πῶ της μαμάς;

—Πές της ένα ψέμμα.

—Ναί, μὰ τί; —Αχ, Θεέ μου! Πές μου κάτι έσύ, πούχεις πάντα τόσο ωραίες ιδέες.

—Νά... Πές της πῶς συναντήθη-κες με τὴ Λούλα στο δρόμο και πῆ-γατε νὰ φάτε μιὰ πᾶστα.

—Αὐτὸ θα πῶ. Καληνύχτα.

—Γεια σου.

—Αὐριο;

—Ναί. Στις έπτά εκεί.

Και κάθε θράδυ τὰ ίδια.

Εκείνη — άχ, Θεέ μου! — άργοῦ-σε και δὲν ήξερε τί νὰ πῇ της μα-μάς. Κι' εκείνος — πούχε πάντα τό-σο ωραίες ιδέες! — εύρισκε μιὰ, τὴν ίδια πάντα, δικαιολογία:

—Πές της πῶς συναντήθηκες με τὴ Λούλα και πῆγατε νὰ φάτε μιὰ πᾶστα.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

—Αὐριο;

φωνούν δὲν μπορεί νὰ έξακολου-θοῦν νὰ εἶνε έρωτευμένοι.

—Αν τυχόν είχαν παντρευτῇ, θάχαν ασφαλῶς χωρίσει «λόγῳ... συμφωνί-ας χαρακτήρων!»

—Η άγάπη τους είχε καταντῆσει ένα ψυχρὸ ρομπὸτ με μηχανικὲς κι-νήσεις.

—Η ζωή του κρατοῦσε δυὸ ὥρες κάθε μέρα. —Απ' τις έφτά μέχρι τις έννεα.

Τους περίμενε κάθε θράδυ, τὴν ὀρισμένη ὥρα, και τοὺς έπαιρνε μα-ζί του για νὰ κάνουν, κι' οἱ τρεῖς παρέα, τόν ίδιο πάντα μονότονο πε-ρίπατο.

—Ηξερε νὰ τοὺς ὀδηγῇ με άκρι-βεια καταπληκτικῇ.

Κάθε τοὺς θῆμα, κάθε τοὺς κίνη-σις, μετρημένη με τὰ δευτερόλε-πτα.

—Ο γιαουρτάς της γειτονιάς, που περνούσε κάθε θράδυ τὴν ίδια ὥ-ρα, τοὺς έπιανε πάντα νὰ φιλιούνται.

—Ενα θράδυ εκείνος δὲν πῆγε.

Τούτυχε κάτι. —Αρρώστησε ἴσως.

Αὐτῇ δὲν τὸν περίμενε και πολὺ. Παραξευτέθηκε λίγο, μὰ τὴν ἀλή-θεια, ἀλλὰ δὲν θυμωσε. —Ίσως μά-λιστα νὰ εύχαριστῆθηκε κατὰ θά-θος γιατί στο σπίτι της τὴν περι-μενε ἡ συνέχεια ἑνὸς συναρπαστι-κοῦ ρομάντζου και τὸ μαλακό της κρεβάτι.

Μιὰ, δυὸ, τρεῖς μέρες, δὲν συναν-τήθηκαν. Κανέννας τοὺς, δὲν φρό-ντισε ν' ἀνταμώσῃ τὸν ἄλλον.

Και θάχαν ἀσφαλῶς γλυτώσει ἂν τὸν ἐφιάλητῇ της άγάπης τοὺς ἂν δὲν συναντιόντουσαν τυχαίως ἐντελῶς τυχαίως...

—Καλησπέρα.

—Γεια σου.

—Τὴν Παρασκευὴ δὲν ήρθες.

—Ναί. Κάτι μοῦ ἔτυχε.

Πιαστῆκαν άγκαζέ.

—Ετσι, ἐπειδὴ δὲν ήξεραν τί ἄλ-λο θα μπορούσαν νὰ κάνουν

—Εγινε κι' ὁ περίπατος. —Ο μονό-τονος και ἴδιος περίπατος.

—Ο γιαουρτάς της γειτονιάς τοὺς έπιανε νὰ φιλιούνται.

—Τὴν ἄφησε δυὸ θήματα πιὸ μα-κριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της.

—Εκείνη — άχ Θεέ μου — εἶχε άσ-γῆσει και δὲν ήξερε τί νὰ πῇ της μαμάς.

—Εκείνος — πούχε πάντα τόσο ω-ραῖες ιδέες — της ὀρῆκε μιὰ:

—Πές πῶς συναντήθηκες με τὴ Λούλα και πῆγατε νὰ φάτε μιὰ πᾶ-στα.

—Ωραία. Καληνύχτα.

—Γεια σου...

—Αὐριο;

—Ναί στις έφτά εκεί.

Κ.λπ., κ.λπ.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

—Εννεα παρά δέκα; Πῶ πῶ πῶς άργησα! Τί θα πῶ της μαμάς;

—Πές της ένα ψέμμα.

—Ναί, μὰ τί; —Αχ, Θεέ μου! Πές μου κάτι έσύ, πούχεις πάντα τόσο ωραίες ιδέες.

—Νά... Πές της πῶς συναντήθη-κες με τὴ Λούλα στο δρόμο και πῆ-γατε νὰ φάτε μιὰ πᾶστα.

—Αὐτὸ θα πῶ. Καληνύχτα.

—Γεια σου.

—Αὐριο;

—Ναί, Στις έφτά εκεί.

Κι' ύστερα:

Η ανάβλαση μιας ψυχής

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΟΡΙΚΗ

Πενήντα οκτώ χρονών

Γύρισε μ' ένα βλέμμα θαμπωμένο από τη θλίψη προς τὸν ἡμεροδείχτη τοῦ σπιτιοῦ...

Πενήντα οκτώ χρονών!

Μέτρησε νοερά τὰ χρόνια που κυ-λήσανε ἀπὸ τὴν ὥρα που ἀνοίξε τὰ μάτια του στο φῶς, ξανᾶς ἀστρα-πιαῖα — ένα πανόραμα φλογᾶτο — τις πασχалиές που πέρασε παιδί, πιὸ ὕστερα ἔφηβος, ὥριμος ἄντρας και τώρα... τώρα... — τί νὰ κρύβεται; — γέρος πενήντα οκτώ χρονών.

Γέρος; Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια εἶν' ἕ-νας ἄνθρωπος ὀλότελος στο περιθώ-ριο, χαμένος; — Α! — Όχι δὲν γιὰ τὸ Θεό... Στὴν ἡλικία του πολλοὶ ζοῦνε ἀκόμα και γλεντοῦνε και χαίρουνται τὴν ὑπαρξή τους, δουλεύουν ἀκμαῖα, πίνουν, χορεύουν, έρωτεύονται!

—Εἶνε ἡλίθιοι! — μουρμούρισε μέ-σα σ' αὐτὲς τις σκέψεις — ἡλίθιοι που πιστεύουν πῶς με τὰ ψέμματα, μπο-ροῦνε νὰ ξαναζήσουν τὰ νεῖατά τους.

Ἠλίθιοι που γελοῦν τὸν ἑαυτὸ τους, θαρρῶντας πῶς γελοῦν τοὺς ἄλλους...

—Ασπρά μαλλιά, στο πρόσωπο ρυτίδες, κακόσχημο κορμί κι' ἔπειτα ἔρχουν-ται οἱ φίλοι — μὰ Νέο — Έτος... μὰ Χριστοῦγεννα... μὰ Πάσχα κάθε ἑ-ορτῇ — και σοῦ εὔχονται νὰ τὰ χι-λιάσης!... Σ' αὐτὰ τὰ χάλια, ἔ; — Ω-ραῖο γλέντι κι' ἀξιόλογες εὐχές...

—Ανοίξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου και μῆθε μέσα ἡ γυναῖκα του. Γλυκεῖα φυσιογνωμία, γελαστῇ, καλόκαρδη κυρά, θεμέλιο τοῦ σπιτιοῦ του, ὅλο ἀγνότητα κι' ὑπομονή...

Τὸν εἶδε ἔτσι ζωηρό, μέσα στοῦ ταιγάρου τὸν καπνὸ, χωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, με σύννεφο στο πρόσωπο τὴ δυνατὴ μελαγχολία.

—Τί κάνεις ἐδῶ πέρα μοναχός;

Γκρινιάρης, μίζερους, σκληρός, δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως.

—Τί κάνεις ἐδῶ δὲ κλεισμένος;...

Γύρισε ἀπάνω της τὸ μάτι του. τὴν κῦτταξε ὀχλημένος.

—Καπνίζω... δὲ με βλέπεις;

—Δὲ θγαίνεις ἔξω λίγο νὰ λιαστής;

Τὴ νὰ λιαστῇ; — Ποῦ νὰ γυρνᾷ;

Χτυποῦσαν οἱ καμπάνες ἔξω, πένθι-μα, θλιβερά, θρηνητικά, κλαίγοντας τὸν ἑσταυρωμένο. Κι' ἀντὶ νὰ νοιώ-θῃ στὴν καρδιά του τὸ αἶσθημα της προσμονῆς, γιὰ τὸ χαρούμενο με-γάλο γεγονός της Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου που δημιουργεῖ ἡ Ἑβδομάδα

τὸν Παθῶν, ἀντὶ νὰ νοιώθῃ τὴ γλυκόπικρη χαρὰ τοῦ λυτρωμοῦ που κάθε ὥρα πλη-σιάζει και περισσότερο — Μεγάλη Πέμπτη και Παρα-σκευὴ — ἐνωιωθε ἀντίθετα μιὰ κούραση, μιὰ πλήξη ἀ-φόρητη, κάτι τὸ ἀνίατα θα-νατερό νὰ σφίγγῃ τὴν ψυχὴ του.

—Άσε με ἥσυχο, Ἐλένη...

εἶπε στο τέλος με βαρεῖα φωνή σὰν ἡ γυναῖκα πάντα στο πλευρὸ του ἐπέμενε νὰ τὸν ἐμπνήσῃ ἀπὸ τὸ λήθαργο της θλίψης. — Άσε με ἥ-συχο, Ἐλένη...

Και γύρισε ἀπότομα τὴν πλάτη του, κυττάζοντας τὸν τοῖχο.

—Στάθῃ!... ἡ κόρη σου ἔρ-χετ' αὐριο... — δοκίμασε γιὰ τελευταῖα φορὰ ἐκείνη με τὴ φωνή της — τώρα δὲ... — πιὸ ἀπαλή... — Ἐρχονται ἡ κόρη σου, ὁ γαμπρός σου... Ἐρ-χονται γιὰ τὸ Πάσχα... Μ' αὐτὰ τὰ μοῦτρα θὰ σὲ δοῦ-νε;

Μιλὰ ὁ Στάθης, ζωηρό-μενος πάντα, μέσ' στοῦ ταιγάρου τοὺς καπνοὺς, χωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, με σύν-νεφο στο πρόσωπο τὴ δυνα-τὴ μελαγχολία...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Ήταν κι' αὐτὸς στὴ Γερμανία. Πά-σχα εἴκοσι δυὸ χρονῶν, ἀγκαλιαμέ-νος με μιὰ μικροῦλα,

Πασχαλινόι δρύλοι

Η πίστις τών λαών

Οι μέρες της πεντηκοστής και του Πάσχα είναι πλούσιες σε θρύλους και γραφικές παραδόσεις. Στο Παρίσι, μέχρι της πτώσεως της Δευτέρας Αυτοκρατορίας, οι κρεοπωλεία διοργάνωναν την περιφορά ενός μόσχου, ή οποία εγένετο κατά την τετάρτη εβδομάδα της Πεντηκοστής, με πᾶσαν λαμπρότητα.

Ο βιβλιόφιλος Ζακόμπ, που έκανε ειδικές μελέτες για την προέλευση των περιφορών του είδους αυτού, λέγει ότι δεν αποκλείεται ότι με τον τρόπον αυτόν, οι κρεοπωλεία να έωρταζαν την επέτειον της ιδρύσεως της συνεκτικής των.

Η πιο αξιοσημείωτη περιφορά του μόσχου έγινε στο 1739. Η πομπή ξεκίνησε από το Άπιουρ-Παρί, όπου οι δρόμοι από τους οποίους έπέρασε, είχαν στρωθεί με τάρπητες και με κλαδιά διακοσμητικών δέντρων. Στη ράχη του μόσχου ήταν καθισμένο ένα γυμνό παιδάκι (πώς δεν ξεπάγιασε), που για μόνο ένδυμα φορούσε ένα σαρίκι. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα γυμνό παιδάκι (πώς δεν ξεπάγιασε), που για μόνο ένδυμα φορούσε ένα σαρίκι. Στο άλλο ένα ξίφος. Ήταν ο βασιλιάς των κρεοπωλών. Ο μόσχος έσύρετο από τα κέρατα, από διαχασπόπουλα, ντυμένα με μπλούζες κόκκινες και με πράσινα σαρίκια. Πίσω ακολουθούσαν έλαιο οι χασάπηδες του Παρισιού, με το ίδιο ντύσιμο.

Η Γαλλική Έπανάσταση κατήργησε αυτό το έθιμο, αλλά ο Μέγας Ναπολέων το επανέφερε μαζί με το κακοναβάκι, που είχε κι αυτό καταργηθεί. Τώρα, όμως, αντί του εασιλέως των χασάπηδων, στη ράχη του μόσχου καθόταν ο Έρωτας, υπό μορφήν ενός παιδιού, που κρατούσε έναν πυρσό. Όσο για την ημέρα της περιφοράς, αυτή είχε ορισθεί για το τελευταίο Σάββατο της Αποκριάς.

Καθ' όλη τη διαδρομή, τα χασαπόπουλα, ντυμένα σαν μυστικές θεότητες ήσαν μάρμιτόνια με γιγαντιαίους σκούφους και με πελώρια πηρούνια, έζητιάνευαν από τα πλήθη των περιέρων, χρήματα. Οι νοικοκυρές των σπιτιών γέμιζαν τις στάμνες των με κρασί και το θράδυ, το σωματείων των κρεοπωλών ξεφάντωνε άνεξοδα.

Κατά τα ευτυχή εκείνα χρόνια, απαγορεύετο αόστη ρότατα στους κρεοπωλεία να πουλουν κρέας κατά τη διάρκεια της πεντηκοστής. Όποιος παρέβαινε τη διαταγή, έμαστιγύνετο δημοσίως.

Η περιφορά του μόσχου.

Κατά την περίοδο της πεντηκοστής, όλες οι συνεκτικές απέχαν από ώρισμα πράγματα, που θα μπορούσαν να θλάσουν τις έκδηλεις της όφειλεμένης ευσεβείας.

Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή της Πεντηκοστής απαγορεύετο το πλύσιμο των ρούχων, καθώς και το γνέσιμο των μαλλιών. Καθ' όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα οι νοικοκυρές απέφευγαν να βάλουν τσουκάλι στη φωτιά. Ο κόσμος έτρέφετο λιτά και πρόχειρα.

Στη Βρετάννη, όπου το λήμμα να πλύνει κατά την ημέρα της Μεγάλης Παρασκευής, κινδυνεύει να πεθάνει εντός του έτους. «Επλυνε το σάβανο της», έλεγαν.

Οι παραδόσεις αυτές έχουν βαθύτατες ρίζες και είναι αδύνατον να λησμονηθούν. Όπως διηγούνται στην Βρετάννη, όταν ο Ήσους ανέβαινε στον Γολγοθά, μια πλύστρα του πέταξε στο πρόσωπο τις σκουινάδες που είχε στη σκάφη της. Τότε ο Ήσους της είπε: «Καταραμένος να είναι όποιος πλένει αυτή την ημέρα!» Και οι αγαθές γυναίκες της Βρετάννης θεωρούν ότι τα ρούχα που απλώνονται τη Μεγάλη Παρασκευή για να στεγνώσουν, γεμίζουν από κηλίδες αίματος.

Παρόμοιοι θρύλοι κυκλοφορούν και στο Βέλγιο. Καθώς περνούσε ο Ήσους για ν' ανέβει στον Γολγοθά, κοντοστάθηκε μια στιγμή μπροστά σε μια πόρτα και ζήτησε από τη νοικοκυρά λίγο νερό, για να σβύση τη δίψα του. Η γυναίκα, όμως, αντί να τρέξει στη θύση, γέμισε το ποτήρι της μέσα στη σκάφη της μπουγάδας και το προσέφερε στον Χριστό, ο οποίος το ήπιε, χωρίς να μιλήσει. Λίγο πιο πέρα, ο Χριστός πέρασε από ένα σπίτι, όπου έψηναν ψωμί. Ζήτησε, λοιπόν, μια μπουκιά και η νοικοκυρά του προσέφερε με προθυμία, ένα κομμάτι ζεστό ψωμί. Ο Χριστός το έφαγε με όρεξη και είπε: «Καταραμένος να είναι η γυναίκα που πλύνει κι εύλογημένη εκείνη που ψήνει».

Άλλοι πάλι διηγούνται ότι η Παναγία που τη λέρωσαν κάποτε με νερό μπουγάδας, κατέφυγε σ' ένα φούρνο, όπου στέγνωσε και ζεστάθηκε. Ευλόγησε, λοιπόν, τους φουρνάρηδες και καταράσθηκε τις πλύστρες. Άλλ' ο θρύλος αυτός επλάσθη, καθώς φαίνεται, κάποια εποχή που μεταξύ των δύο αυτών επαγγελματιών θα είχε σημειωθεί κάποια σύγκρουση.

Οι σημερινές πλύστρες της Γαλλίας έχουν πολύ πιο εύθυμες παραδόσεις. Η ετήσια εορτή του επαγγέλματος των γίνεται το μεσοσάββατο. Μια χαλκογραφία του 18ου αιώνα συνοδεύεται από την έξη επεξηγήσει: «Οι πλύστρες είναι οι μάνες εργαζόμενες γυναίκες που αποτελούν μια οργάνωση της προκοπής. Κάθε μεσοσάββατο εκλέγουν τη βασίλισσά τους και της δίνουν έναν υπασπιστή, ο οποίος είναι συνήθως νεροκουβαλήτης το επαγγελματία. Η βασίλισσα παραλαύνει στους δρόμους του Παρισιού επάνω σ' ένα άρμα, που μοιάζει με γιγαντιαία σκάφη και το έραβου, όλο το σωματείο γλεντάει με το μεγαλύτερο κέφι, τη συμμετοχή των φοιτητών.

Άλλ' ως επανέλθουμε στις παραδόσεις που άφορουν τις μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας. Οι πεταλωτάι του Βελγίου αρνούνται να ξεσικήσουν το επάγγελμά τους κατά την ημέρα της Μεγ. Παρασκευής, μη θέλοντας να πιάσουν στα χέρια τους καρφί και σφυρί. Όταν επρόκειτο να σταυρωθεί ο Χριστός, λέγουν δεν βρέθηκε μέσα σ' όλη την Ιερουσαλήμ ούτε ένας σιδεράς για να κατασκευάσει τα καρφία της σταυρώσεως. Είς μνήμην των μακρυνών αυτών συναδέλφων των, οι σιδεράδες και οι πεταλωτάι του Βελγίου, δεν εργάζονται τη Μεγάλη Παρασκευή.

Με τη θριαμβευτική είσοδο του κόσμου στην ημέρα της Αναστάσεως, όλες αυτές οι παραδόσεις και οι θρύλοι έσβυσαν και οι καρφίνες καλούσαν χαρμόσυνα τα πλήθη στον έορτασμό της μεγάλης αυτής ημέρας, που συμπίπτει πάντοτε με την άνοιξη, την εποχή του ξαναγεννιέματος και του ξεχυσίματος της χαράς.

ZAN ΣΑΝΤΕΛΙΟΝ

Τα εἴδημα τοῦ δικαστηρίου

Πασχαλινός ἔμπρηστής

—Τῇ λαμπάδα σας, κύριε!

—Ω, παρτόν!

Μαύρο παλτό με πλούσια γούνα, Άσπρη μεταξωτή μπλούζα, με μαύρη φούστα. Ήταν κουκλί, είχε άφθονα καταράχια μαλλιά και ένα αϊθέριον προφίλ. Έκρατοσε λευκή αναστάσιμον λαμπάδα και είχεν ύφος μεταξύ θρησκευτικής κατανύσεως και περιεργείας. Έγυρνούσε δεξιά - αριστερά και ύστερα έκασε το κουμπούρημα της κεφαλής της, έτσι που να ανατέλλει που και που δάκρυς δόλυνος και γοητευτικός σβέρκος. Δεξιά της εστέκετο σοδαρός κύρος — προφανώς ο πατέρας, Άριστερά της σοδαρά κυρία — προφανώς η μητέρα. Ολόγυρά της άφθονον πλήθος με λαμπάδες.

Όπισω της ακριβώς εστακόταν εκείνος. «Εκείνος» είναι λέξις φιλολογική που εις την έλαφρον φιλολογίαν ύπονοι τον ώρισμένο άνδρα που έχει κάποιον σχέσιν, αισθηματικήν, πάντοτε, με την... εκείνην. Με αυτήν την έννοιαν μεταχειρίζομαι την λέξιν.

Ήταν μάλλον ύψηλός. Μάλλον λιγνός. Άδύνατος, ώσπν να είχε νηστεύη δόλκληρη την σαρκαστήν, σκεπτικός σάν να του έδούλιαζαν τα καρδιά και μεταρσιωμένος σάν να επρόκειτο να συγγράψη τον «Φάουστ». Έκρατοσε άγαρμψη λαμπάδα, εις χέρια άγαρμπα κατά τρόπον άγαρμπον.

Δήθεν τον έσφιγγε το πλήθος. Δήθεν δεν είχε άλλο τόπο να σταθί. Δήθεν προσπαθούσε να άρίση διάστημα ενός μέτρου μεταξύ του έαυτού του και εκείνης. Τρία αναμφισβήτητως «δθθεν» κάνουν μίαν αυφισβητούμενην κακήν πρόθεσιν. Είς λοιπόν πρόθεσιν ο νέος ύπως τα πράγματα απέδειξαν, έτσι ώστε τα «δθθεν» να μη αποτελούν συκοφαντίαν. Διότι το μέτρον που τους έχωριζε, ωλιγότερος όλο και περισσότερο κατά πολλούς πόντους, σε σημείον που η αιδερία ύπαρξιν να αισθάνεται από καιρού εις καιρόν στον γαλακτώδη σβέρκον της επικινδύνως την ζέστην της λαμπάδας. Ήγρύοιζε τότε ανήσυχος:

—Την λαμπάδα σας, κύριε.

—Ω, παρτόν.

—Μά είναι η τρίτη φορά.

—Με συγχωρείτε.

—Κάνετε επί τέλους λιγάκι πάρα πέρα...

Έπρωγώρουμε δέκα πόντους και έκανε πίσω πέντε. Ο πατήρ έτηροσε σ' αυτή την ύπόθεσιν στήσιν άξιοπροποός ούδατερότητα. Ή μήτηρ ύμως επενέδθη:

—Άλλικη, κάνε πάρα πέρα. Κι' εσείς προσέγετε επί τέλους, κύριε!

—Μά προσέγω, κυρία μου!

Επρωκικά συνέδη το φοβερόν.

—Άχ, μακάρι, τὰ μαλλιά μου!

Σπαρακτική φωνή ύψώθη στην άκρόσφιαν μαζί με τις φλόγες των ξανθών μαλλιών του κοριτσιού. Δι' ένα δευτερόλεπτον επεκυήτισε κ' έπληξεν. Ήσπετα πανικός. Συγγράφως δοθήσεται κατεσπευμένοι και φωνάι:

Του κ. Μίμ. Ψείδ.

—Θεέ μου! Καίγομαι!..

—Ένα σακκάκι!

—Χάνομαι.

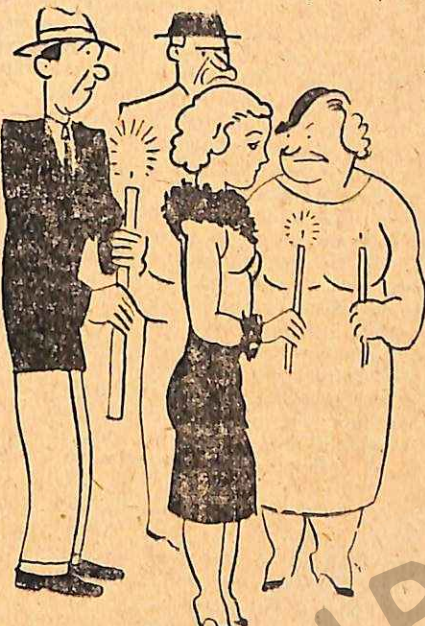
—Ζών!

—Παρτόν!

—Γουρουνί.

—Δεν το ήθελα...

—Όλα αυτά, είπαμε, σ' ένα δευτερόλεπτον... Ένα σακκάκι έκουκούλωσε την φλεγόμενην κεφαλήν του κοριτσιού, ένα

—Την λαμπάδα σας, κύριε...

χέρι έδούτηζε τον νέον από τον μακά, πάντε χέρια έσπυσαν να τον άφοπλίσουν από την τρομακτική λαμπάδα που απειλούσε να βάλλει φωτιά, ενώ είκοσι στόματα έδλασσητούσαν τον νέον και άλλα εκατό έσχολλάζαν:

—Τον παληάνθρωπο!

—Την καυμένη.

—Τον άπόροστο...

—Την κακομοίρα...

Πράγματι δέ όταν το σακκάκι άπεσέθη από το κεφάλι της κοπέλλας άπεκαλύφθη όλη η έκτασις της καταστροφής. Το κουμπούρημα εκείνο παρουσίαζε το θέαμα δαυώδους έκτάσεως ύστερα από φοβερή πυρκαϊάν. Τα τρία τέταρτα της έκτάσεως όθ μάζ ήτο ποδληματικήν κ. διακάπαι να εύρωσεν γαυθόν.

—Πιάστε τον, είπα θεογούδα ή κοπέλλα.

—Τόν κρατάμε!

—Τό έκανε επίτηδες.

—Επίτηδες;

—Ναί. Θά σάς πώ, μπαμπά...

Οι δυστυχία γονίς θά έτιωγαν επί τόπου τον νέον, όλλά δεν ύπήρχε καιρός για χάσιμο. Έκλήθη κατεσπευμένως ένα

ταξί και ή κοπέλλα ώδηγήθη στον σταθμό πρώτων βοηθειών, όπου της δέδθηκαν τα τραύματα. Έμεινε μόνον ή μητέρα επί τόπου, εκάλεσε άστυφύλακα, έπήρε τα στοιχεία του νέου διά τα περαιτέρω.

—ΕΠ—

—Πότε έγινε αυτό είπατε;

—Την νύκτα του Πάσχα.

—Τό έκανε επίτηδες δασποινίς;

—Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Για να με έκδικηθή.

—Είχε προηγουμένα;

—Είχε κ. πρόεδρε.

Είχε! Δεν έφταιγε ύμως ο δυστυχής. Ο έρως ώπλισε το χέρι του με την φοβερή έμπρηστική λαμπάδα. Τα πράγματα εκτίθενται λεπτομερώς από την κοπέλλα. Έχουν περάσει μήνες από τότε—το περασμένο Πάσχα συνέδη ή ιστορία—και τα ίχνη της καταστροφής σώζονται ακόμα.

—Βλέπετε κ. πρόεδρε;

—Όχι.

—Νά, αυτά τα σημάδια είναι από το κάψιμο.

—Όστε είχε προηγουμένα.

—Μάλιστα. Με έκυνηγούσε διαρκώς.

Έγώ δεν ήμπορούσα να τον προσέω, γιατί ήμουν άρραδωνισμένη. Μου έγραψε και τρία γράμματα. Τα δυο τα επέστρεψα. Το ένα το έχω. Είναι άπειληκτικόν.

—Νά το δούμε...

—Άνοίγει το σαντάκι της. Βγάζει ένα γράμμα. Τρέμουν τα χέρια. Τρέμει ή φωνή:

—Ορίστε. Είναι γραμμένο τρεις μέρες πριν από το Πάσχα και λέει ότι θά μ' έκδικηθή αν έπιμείνω να μη τον προσέω.

Διαβάζει ο πρόεδρος το γράμμα. Έστερα στρέφεται προς το έδωλιον.

—Ενδ το έγραψες αυτό;

—Μάλιστα.

—Γιατί;

—Την άγαπούσα.

Είναι ο Κανάρης που όμιλει. Έσπετα ξανακάθεται. Ζητεί την κεφαλήν του επί πινάκι ο εισαγγελέας. Μάίνεται ο συνήγορος:

—Δεν έχει μόνον ή όμολογία! Πρέπει να μάζ καταβάλλη ψυχικήν δόδυν. Μας έκαψε τα όρτια μας μαλλιάκια. Μας άοισε σημάδια. Ήν δέν είμαστε άρραδωνισμένοι θά μάζ ήτο ποδληματικόν κ. διακάπαι να εύρωσεν γαυθόν.

—Αποτέλεσμα. Ένα μήνα φυλάκη, δυο γιλιάδες ψυχική δόδυν. Και ο δυστυχής έμπρηστής άκούει την καταδίκη και μοιολογεί:

—Έμένα ποιά θά μου πληρώση ψυχική δόδυν, που μ' έκαψε δόλκληρη;

M. M. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὰ προηγούμενα

Ένα χαριτωμένο κορίτσι δεκαοχτώ χρονών, η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ' τη μητέρα της πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. Η συνηθισμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. Η μητέρα της διογμένη πιά κι' απ' το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληροδοση, δανειζεται το όνομα «Ζαμάνου». Έπειδή αυτό θρήνη πιδ πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα επάγγελμα. Έτσι ανατρέφει την κόρη της. Κι' η Βίλμα μόλις νοιώθει τον έαυτό της και μαθαίνει απ' τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε αφορμή να αφιερωθ' στον κόσμο, πληγώνεται απ' το αίσθημα της ντροπής και δοκιμάζει βαθιά την πίκρα της σκληρότητας των ανθρώπων. Μισεί τον πατέρα της που την πέταξε στο δρόμο της ζωής σ' ασιτιλίδι. Την τυραννούν οι σκέψεις της, κι' οι μεγαλοποιημένες απ' την παιδική φαντασία της απογοητεύσεις. 'Απάνω σ' αυτή τη στιγμή, διορίζεται στο Κολλέγιο η νεαρός καθηγητής και συγγραφέας της μόδας Νίκος Μαρᾶς. Είναι ο αδερφός του πατέρα της. Η Βίλμα νοιώθει μια ακατανίκητη δύναμη να την τραβά κοντά του. Δεν ξέρει ακόμη, τις πρώτες μέρες, αν ο άνθρωπος αυτός είναι συγγενής της. Τὰ εξομολογείται όλα στη μοναδική φίλη της, τη Νόρα Γεράνη που τη συμβουλεύει να πάη να βρῇ τον πατέρα της και να του πῇ ποιά είναι. 'Επιτέλους η Βίλμα που βασανίζεται νύχτες απ' τις σκέψεις της φεύγει ένα βράδυ απ' το Κολλέγιο και πηγαίνει στο σπίτι της, για να ρωτήσει την μητέρα της που ως τότε δεν της έχει μιλήσει για τη σημερινή ζωή του πατέρα της. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρᾶς είναι αδερφός του. Αυτός ο πόνο είναι πολύ βαθύς για την παιδική της καρδιά που γεμίζει από επιπόλαιο μίσος για τον πατέρα της. Σε μια στιγμή κάνει τη σκέψη να εκμεταλλευθῇ την γοητεία της για να ἐδικαιωθῇ τὸν ἄνθρωπο που την έρωξε στο καλὸν τὸν ἀγρόστον τῆς ζωῆς. Σκέπεται να τον γνωρίσει σὰν μιὰ ξένη—αφροῦ τ' ὄνομα «Ζαμάνου» τοῦ εἶν' ἄγνωστο—και να τον κάνει να την αγαπήσει. 'Αλλά ἡ μείρα ἀλλάζει την εξέλιξη τῆς πλοκῆς. 'Η Βίλμα γνωρίζει πραγματικῶς τὸν Κώστα Μαρᾶ σὰν ξένον.—'Ενε βράδυ στο σπίτι τῶν Γεράνηδων—

κι' εκείνος της κάνει κόρτε. 'Ως τόσο μέσα της, αρχίζει να μιλάει ἡ ἀγάπη για τὸν πατέρα της, και συγκινείται, ζοηρά από τὸ αἶσθημα της αὐτό. Δεν μπορεί ὁμως να τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. 'Ο ἔρωτάς της για τὸ Νίκο ἔχει μεγαλώσει, τὴν ἔχει τυφλώσει. Καὶ τρέμει μήπως ἐκείνος μάθει τὸ συγγενικό δεσμό της. 'Ετσι τὸ κρύβει κι' απ' τὸν πατέρα της που ἐξακολουθεῖ να της σέρεται ἐρωτικά. 'Η Βίλμα τοῦ λέει καθαρά ὅτι δεν πρέπει να ἐλπίζει τίποτε ἀπὸ κείνην, ἀλλὰ ὁ Κώστας Μαρᾶς τὴν βεβαιώνει πως δεν ἔχεται παρὰ μόνον τὴν ἀγνή φιλία της, κάνοντας τὴν πεπεισμένη σιέψη πως τὴ συνέχεια θὰ τῇ σέση μόνος του ὁ Χρόνος. 'Η Βίλμα που εἶναι εὐτυχισμένη να ἔλπει τὸν πατέρα της, ξεγελάει και τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, και πιστεύει στὰ λόγια του, ἐπειδὴ θέλει να τὸν πιστέψει. Στὸ μεταξύ συνεχίζει τὰ μαθήματά της ὡς 'Εξωτερικῆς και γνωρίζεται με τὸ φίλο τῆς μητέρας της τὸν τραπεζίτη Γουμάλη που τῆς εἰσφέρει ἄγρια, και τὸν ἀποκορεύει ὡς ὅση λεπτότητα μπορεῖ γιατί εἶναι ὁ ἄνθρωπος που συντηρεῖ τὸ σπίτι της.

Ο Νίκος Μαρᾶς δεν παύει να τὴν προσέχει με ζοηρό ἐνδιαφέρον. 'Αλλά χωρίς να τὸ θέλει κι' ὁ ἴδιος, τὰ φτιάχνει με τὴ Νόρα Γεράνη, που τοῦ ἐπιτίθεται τολμηρά, και τὸν σαγηνεύει με τὰ πικάντικα θέλημά της. Οι σκέψεις προχωροῦν πολύ, καὶ ὁ Νίκος δεν αἰσθάνεται κανένα αἶσθημα για τὴ Νόρα. 'Η Βίλμα τὸν ἔχει ἀπασχολήσει σοβαρὰ και φροντίζει να σιτηνται μαζί της, δίδει τυχαία. 'Ολα τ' ἀπονεύματα που ἐκείνη πηγαίνει στο τένις. Αὐτὸς φροντίζει να βρεῖται ὅροιμένες ὥρες στο δρόμο της. Αὐτὰ τὰ δῶθεν τυχαία ραντεβού συνεχίζονται καιροί. Ποτὲ ὡς τόσο δεν ἔχει μιλήσει μετὰ ὁ ἑνας στὸν ἄλλο.

Η Βίλμα ἐξακολουθεῖ πάντα και τις συναντήσεις με τὸν πατέρα της. Κι' ἑνα ἀπόγευμα ὁ Νίκος που τὴν παρακολουθεῖ τὴ βλέπει να μπαίνει στο αὐτοκίνητο τοῦ ἀδερφοῦ του που τὴν περιμένει σ' ἑνα ἀπόγερο δεσμάριο. 'Η Βίλμα τὸν ἀντιλαμβάνεται και ταραξεται. 'Ο Κώστας Μαρᾶς που δεν ἔχει δὴ τὸ Νίκο, τὴ ρωτᾷ «τί συμβαίνει» κι' ἀρχίζει μιὰ ζοητὴ συζήτηση μεταξύ τους, που γίνεται ἀφορμὴ να της ἐξομολογηθῇ πως τὴν ἀγαπᾷ τραπεζορρα, πως δεν μπορεῖ να λήσει γωρὶς αὐτήν, και να της προτείνει να τὴν κάνει γυναῖκα του!

Η Βίλμα δοκιμάζει ἑνα ἰσχυρὸ ψυχικό κλονισμό, γνωρίζει ἀρρωστη στο σπίτι της κι' ἀποασίζει ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της που ὡς τώρα τὴν κοιτοῦσε μακριὰ ἀπ' τὴν ἰδιαίτερη ζωὴ της.

μπορούσε να καταλάβει.

—Τότε λοιπόν, τῆς εἶπε, βλέπόμεστε και σε νόμιζε ξένη;

—Ναί.

—Καὶ σοῦκανε κόρτε;

—'Η Βίλμα ἔγνεψε «ναί».

—Κι' ἐσύ;... Τὴ ἔκανες ἐσύ;

—Δὲν ἀπαντοῦσε.

—Λέγε μου, τῆς εἶπε ἡ Πόπη ξεαλλοπιὰ.

—Τὴν ἀνὰ σοῦ πῶ; Νά... Βλέπόμεστε και κουβεντιάζαμε. Δὲν προχωροῦσαν οἱ σκέψεις. 'Εγὼ ὅλο σκεπτόμουν να τοῦ μιλήσω, ὥσπου...

—Ὅσπου;

—...σήμερα, μοῦπε πιά... αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα...

—'Η φωνὴ της πήδησ' ἑνα λυγμὸ και πρόφερε σιγὰ:

—...πως θέλει να γίνω γυναῖκα σου.

Η Πόπη τὴν ἄρπαξε και τὴν τράνταξε ὁλόκληρη.

—'Αφες τὸν πατέρα σου να σ' ἀγαπήσῃ; τῆς εἶπε. Αὐτὸ ποῦκανε εἶν' ἐγκλημα. 'Εγκλημα φρικτὸ, τὸ καταλαβαίνεις;

—'Εκείνη δὲ μιλοῦσε.

—Καὶ γιατί τῶκανε αὐτό; Γιατί τοῦ κρύφθηκε;

Η Βίλμα κατάπιε με προσπάθεια τὴν πίκρα που τῆς ἔφραζε τὸ λαϊμό, ἔκανε κουράγιο και με κόπο στὴν ἀρχή, με κλάματα ὕστερα, τῆς τὰ διηγήθηκ' ὅλα. 'Ολα. 'Οτι τῆς ἔκουβε ὡς τώρα. Πως ἀγαποῦσε τὸ Νίκο Μαρᾶ και γι' αὐτὸ δὲ φανέρωσε στὸν πατέρα της τὴν ἀλήθεια, πως βλέπόντουσαν και μ' αὐτὸν στὰ δῆθεν τυχαία ραντεβού τους, πως ἴταν βέβαιη ὅτι κι' ἐκείνος τὴν ἀγαποῦσε και, τέλος, πως ἤθελε να ἐνωθῇ μαζί του γιατί ἄλλοιως θὰ σκοτωνότανε. Ναί, θὰ σκοτωνότανε...

Η μητέρα της τὴν ἀκούγε βουβὴ χωρίς καθύλου να τὴ διακόψει. Καὶ μόνον ὅταν ἐκείνη τέλειωσε κι' ἔπρεπε με λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά της, ἔξασπε κι' ἡ Πόπη σ' ἑνα ἥσυχο σιγανὸ κλάμμα.

—Μὴν κλαῖς μικρὸ μου, τῆς εἶπε τρυφερὰ μέσ' τὰ δάκρυά της. Μὴν ἀπελπίζεσαι... 'Ολα σοῦ φαίνονται πιὸ τραγικά ἀπ' ὅτι εἶναι... Εἶσαι ἀκόμα τόσο μικρούλα... τόσο μικρούλα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ο Κώστας Μαρᾶς ὅταν ἄφισε τὴ Βίλμα γύρισε γρήγορα σπίτι του και κλείστηκε στο γραφεῖο του.

Δὲ θυμότανε ποτὲ τὸν ἑαυτὸ του ἔτσι.

Ὅλη του ἡ φιλοσοφημένη πείρα

—Τὴ εἶπες; 'Ο πατέρας σου;

—'Ο πατέρας μου, ναί. Χωρὶς να ἔξερ φυσικά πως εἶμαι κόρη του.

—Χωρὶς να ἔξερ; Δὲν τοῦ τῶχες πῇ;

—'Η Βίλμα χαμογέλασε πικρά.

—Μὰ δὲ θὰ στῶλεγα, ἀν τοῦ τῶχα πῇ, μαμά; εἶπε με μιὰ φωνὴ ἱσκιωμένη. Πως φαντάσ τ η κ ε ς πως θὰ στὸ κρᾶταγα κρυφά;

—'Η Πόπη δὲν

τοῦ φαινόταν γελοία κι' ἔβλεπε πόσο ἄδεια και πόσο ἀσημαντὴ ἴταν ὡς τώρα ἡ ζωὴ του, που τὴ σπαταλοῦσε σὲ μηχανικὲς χαρὲς και πρόστυχες ὀργανικὲς ἀπολαύσεις. Μιὰ ζωὴ ἀδιάφορη που τὸν γέμιζε κούραση, πλῆξη, κι' ἀηδία.

Τώρα ἐννοιοθε πάλι πως ἴταν ἑνα παιδί. 'Ενα παιδί, ὅπως τότε... Τότε που ἴταν ἀκόμα φοιτητῆς και γνώρισε τὴν Πόπη. 'Ετσι μικρούλα, σὰν τὴ Βίλμα ἴταν κι' ἡ Πόπη. Τὸν ἐκῦτταζαν μ' ἐμπιστοσύνη τὰ γλυκὰ παιδικὰ ματάκια της και τὸ κορμάκι της σκιρτοῦσε ὁλόκληρο σὲ κάθε ἀγκάλιασμά του. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει τὴν Πόπη. Εἶχε κλάψει πολὺ ὅταν ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε με τὸ σταγιδὸν στὴν Εὐρώπη για να «ξεμπλέξῃ». Μὰ ἔφυγε με τὴν ἐλπίδα πως ἐκείνη θὰ τὸν περιμένει. Τῆς ἔγραψε τότε ἑνα γράμμα που τῆς τᾶλεγε ὅλα. Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντηση. 'Ενα γράμμα τοῦ πατέρα του πῆρε μόνον που τοῦλεγε πως ἐκείνη μόλις εἶχε μάθει πως ἔφυγε, τᾶφτιαξε μ' ἄλλον. Δὲν τὸν πίστεψε κι' ἔγραψε δεύτερο γράμμα. Τίποτα πάλι. Καμμιὰ ἀπάντηση. 'Ὅσπου τοῦ τῶγραψε κι' ἑνας φίλος του πως «αὐτὴ γυρίζει στους δρόμους με τὸν ἑνα και με τὸν ἄλλο». Κι' αὐτὸ τὸν πλῆγωσε πολὺ βαθειά. Τοῦ κλόνισε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν 'Ερωτα. Κι' ἀπὸ τότε ἔβλεπε τὴ Γυναῖκα σὰν ἑναν καλὸ ἐχθρὸ που πρέπει να τᾶχης μαζί του καλὰ μὰ δὲν πρέπει ποτὲ να τοῦ δείξης ἐμπιστοσύνη. 'Ετσι χάλασε ἡ ζωὴ του. 'Ετσι γάχνηκε τὰ πιὸ ἡμορφα χρόνια του, χωρίς τὴ γλυκεῖα συγκίνηση τοῦ 'Ερωτα που τώρα τοῦ τὴν ξανάδινε ἡ Βίλμα.

Βασανίζονταν με τὴ σκέψη πως μποροῦσε να τὴ χάσῃ. Ποιὸς νᾶταν ἄραγε αὐτὸς που εἶχε δὴ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο; 'Αρχισαν να τοῦ γεννιοῦνται πάλι οἱ πρώτες ὑποψίες του που δὲν ἴταν πιά σὰν τότε, ἀδιάφορες. Τώρα τὸν τυραννοῦσαν και τὸν γέμιζαν ἀγωνία. Μήπως αὐτὴ ἡ μικρὴ ἴταν μιὰ ἐπικίνδυνη ἔξυπνη κοκοτίτσα ἀπ' αὐτὲς που κυκλοφοροῦν με ὅπλο φοβερὸ τὴν πρόωρη πείρα τους, γιατί εἶναι δασκαλεμένες ἀπ' τὴ μάνα;

Εκείνος ὁ Παπαδόπουλος που τοῦχε πῇ να πᾶνε στὴ μητέρα Ζαμάνου, δὲν εἶχε ξαναφανῇ ἀπὸ τότε. Κι' ὁ Μαρᾶς τὸ παραμέλησε. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε και πολὺ. 'Απ' ὅσα εἶχε δὴ κι' ἀκούσει, ἴταν σίγουρος πως ἡ ζωὴ τῆς κυρίας Ζαμάνου δὲν ἴταν και πολὺ - πολὺ ἄωστη. Μὰ ἡ ἴδια ἡ Βίλμα τοῦ φαινόταν ἀγνή στὴν ψυχὴ ὅπως καὶ στὸ κορμί της. Καὶ τῶβρισκε φυσικό. 'Ηξερε καλὰ πως καμμιὰ γυναῖκα, κι' ἡ πιὸ τρωσμένη, δὲ θέλει να δῇ τὸ κορίτσι της στὸ φοβερό παζάρι τῆς ἡδονῆς που ἔχει πέσει ἡ ἴδια.

Τώρα ὅμως τὸν βασάνιζαν πάλι οἱ ἀμφοβολίες. Γιατί ἐρχόταν μαζί του ἡ μικροῖ: Νόμιζε πως τὴν εἶχε κερίσει με τὴ στάση του νόμιζε - ναί - πως τὸν εἶχε κι' ἐκείνη ἀγαπήσει. Γιατί ὄχι; Δὲν ἴταν καθόλου νέρος. Κι' ἔπειτα πίστευε πως μποροῦσε να ἐμπνεύσει ἔρωτα σ' ὁποιαδήποτε γυναῖκα και περισσότερο σὲ μιὰ τρυφερὴ κι' ἐλασθητὴ μικρούλα σὰν τὴ Βίλμα. 'Ὅσπου αὐτὸ δὲν ἴταν ἀλήθεια. 'Εκείνη ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλο. Σνεδὸν ἀπ' τῶδε καθαρό. Τὴ γύρευε λοιπὸν ἀπ' αὐτόν; Νᾶταν τόσο ἀθῶα, τόσο παιδί, και να πιστέψει πως μεταξύ τους μποροῦσε να ὑπάρχῃ μιὰ ἀπλὴ φιλικὴ σχέση; Τοῦ φαι-

νόταν τοῦλάχιστον ἀπιθανό. 'Ηταν ἔξυπνη, πολὺ ἔξυπνη ἡ Βίλμα κι' εἶχε μιὰ διαίσθηση γυναικεῖα που ἀντικαθιστοῦσε τέλεια τὴν ἀπειρία της. Τοῦ γεννήθηκε μ' ἐπιμονὴ ἡ σκέψη να πάη να τὴ βρῇ. 'Απόψε. Στὸ σπίτι της. Νὰ τῆς ξαναμιλοῦσε. 'Αφοῦ ἴταν ἀποφασισμένος για ὅλα, ἀφοῦ ἤθελε να τὴν παντρευτῇ, εἶχε τὸ δικαίωμα να τῆς ζητήσῃ μιὰ ἐξήγηση. Τῶρ' ἀμέσως. Ναί.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Πῆρε τὸ καπέλλο του και κατέβηκε τὴ σκάλα. 'Η γυναῖκα του δὲν εἶχε ἀκόμα γυρίσει. Εἶπε στὴν καμαριέρα πως «θὰ φᾶ ἔξω» κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα. Βρέθηκε μπρὸς στὸ Νίκο που ἐρχότανε

—Φεύγεις; τοῦ εἶπε ἐκείνος.

—Ναί. 'Εχω κάποια δουλειά.

—Δὲ θὰ φᾶς ἐδῶ;

—'Οχι.

—Εἶναι βιαστικὴ ἡ δουλειά σου;

—Πολύ. Γιατί; Θέλεις τίποτε.

—Ναί. Κάτι θέλω να σοῦ πῶ. Θ' ἀργήσῃς νᾶρθῃ;

—Δὲν ἔξω. Μπορεῖ. 'Αλλ' ἂν θέλῃς καθυστερᾶ λιγάκι...

—Ναί, κάνε μου τὴ χάρη. Εἶναι σοβαρὸ αὐτὸ που θὰ σοῦ πῶ.

Ο καθηγητῆς ἴταν φαينوμενικά πολὺ ψυχραῖμος. Μὰ πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀταραξία, ὁ Μαρᾶς διέκρινε μιὰ ζωερὴ νευρικότητα που τὸν ἀνησυχῆσε. Κι' ἀποφάσισε ν' ἀργήσῃ λίγο.

'Ηταν και νωρίς ἄλλωστε.

Ανέβηκεν στὸ γραφεῖο, ἀναψαν κι' οἱ δύο τους ἑνα τσιγάρο, κι' ὁ Κώστας περιμένε τὸν ἀδερφό του να μιλήσῃ.

Ο Νίκος προσπάθησε να κάνῃ ὅσο μποροῦσε ἥρεση και στεγνὴ τὴ φωνή του. Κι' ἄρχισε κεραυνοβόλα:

—Ξέρεις, τοῦ εἶπε, πως δὲν σοῦχω καμμιὰ ἀπολύτως ἐκτίμηση. 'Ετσι;

Ο ἄλλος στήριξε τὰ μάτια του στὸν ἀδερφό του με μιὰ πικραμμένη ἐκπληξη.

—Λοιπόν; τοῦ εἶπε με τὴν ἴδια ἀπάθεια.

—...Οἱ σκέψεις μας... δὲν εἶναι καθόλου τρυφερές. Καθόλου θερμές. 'Ετσι;

Ο γιατρός καθὼς ἴταν κι' ἐκνευρισμένος, αἰσθάνθηκε πως θὰ μάλωνε με τὸν ἀδερφό του. Καὶ σηκώθηκε.

—'Εγὼ νόμισα πως κάτι σοῦ συμβαίνει. Τοῦ εἶπε. 'Αλλά βλέπω πως θέλεις να με βρίζεις. Καὶ βρίσκω προτιμότερο να φύγω.

Ο ἄλλος τὸν ἐμπόδισε.

—'Οχι, κάτσε σὲ παρακαλῶ. Μὲ στενοχωρεῖ φοβερά που ἀναικάτομα να σοῦ μιλάω ἔτσι. 'Αλλά θὰ δῆς πως ἔννο δίκιο. Πραγματικά, κάτι μοῦ συμβαίνει.

—Μοῦ συμβαίνει ὅμως κάτι και μὲνα και βρίσκω σὲ πολὺ κακὴ ψυχολογικὴ κατάσταση. Γι' αὐτὸ φοβῶμαι... πως θὰ νάσω τὴν ψυχραιμία μου.

—Λὲν ὑπάσχει κανένας λόγος. Θὰ δῶ ἀμέσως στὸ θέμα. Σοῦ εἶπα πως δὲ σοῦχω καμμιὰ ἐκτίμηση γιατί δὲ μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ που κάνεις.

—...Βλέπεις; 'Ετοιμάζεσαι πάλι να πῇς...

—Λὲ θὰ πῶ τίποτα. 'Η ζωὴ σου δὲ μ' ἐνδιαφέρει. 'Ὅτι ἑνα δικαίωμα ν' ἀναικτεῖται σὲ ὅτι ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς ἑσένα. 'Ελῶ μόνον να σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη. Θὰ μοῦ τὴν κάνεις;

—Ν' ἀκούσω.

—Λὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Λὲ να μ' ἀπαντήσῃς εἰλικρινὰ σὲ κά-

τι που θὰ σὲ ρωτήσω και να κάνεις αὐτὸ που θὰ σὲ παρακαλέσω. Δὲ θὰ σοῦ δώσω καθόλου κόπο να φερθῇς σὲ μιὰ περίπτωση, τίμια.

—'Εξακολουθεῖς να με βρίζεις;

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

—Δέν μπορώ νά τό αποφύγω. Α-
φοῦ αὐτό πρόκειται νά σοῦ ζητήσω...
—Τί πρόκειται νά μοῦ ζητήσης;
Λέγε γιατί δέν ἔχω καιρό.

—Ο Νίκος Μαράς βηματίζει δυό φο-
ρές ἀπάνω - κάτω στό δωμάτιο κι'
ἀσφονα σταμάτησε μπρός στόν ἀ-
δερφό του.

—Τί σχέσεις ἔχεις μέ τή μικρή Ζα-
μάνου; ρώτησε κυτάζοντάς τον κα-
τάματα.

—Ο γιάτρος τινάχτηκε ἀπ' τήν πο-
λυθρόνα.

—Τί σ' ἐνδιαφέρει; Καί ποῦ ξερεῖς
ἐσὺ;

—Τήν εἶδα σήμερα νά μπαίνει στ'
αὐτοκίνητό σου.

—Ο ἄλλος ἔπεσε πάλι στό κάθισμα
σά νάχαν ἀσφονα παραλύσει ὅλα
του τά νεύρα. "Ὡστε αὐτός ἦταν λοι-
πόν πού εἶχε δῆ ἡ Βίλμα καί ταρα-
χτηκε τόσο; Αὐτός; Ο ἄδερφός του;
—Δέ θέλεις νά μ' ἀπαντήσης, ἔ;
τόν ρώτησε ὁ Νίκος.

—Ο γιάτρος συγκρατήθηκε.

—"Ὅχι, θά σ' ἀπαντήσω, εἶπε. Θά-
πρεπε πρῶτα νά μοῦ πῆς ἐσὺ τί σ'
ἐνδιαφέρει αὐτή ἡ ἱστορία, ἀλλ' ἔ-
γώ θά σ' ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτό. Γιατί
ὅτι θάθελα νά μάθω ἀπό σένα, τό
ξέρω.

—Ο Νίκος ἀπόρησε.

—Τό ξέρεις;

—Ναί. Δέν τήν εἶδες μόνον ἐσὺ νά
μπαίνει στ' αὐτοκίνητο. Σέ εἶδε καί
κείνη.

—Τό εἶπε;
—Τάδεῖξε. Ἐμφανίστηκε... Τινάχτη-
σε ὁλόκληρη.

—Τό εἶπε... γιά μένα;

—"Ὅχι. Ἀλλ' αὐτό μοῦ τῶπες τό-
ρα ἐσὺ.

—Ο Νίκος Μαράς αἰσθάνθηκε τή
φωνή τοῦ ἀδερφοῦ του νά τοῦ μιλῇ. Κι'
αὐτό τοῦ καν' ἐντύπωση. Τόν ἐνδιέ-
φερε λοιπόν σοβαρά ἡ Βίλμα;

—Μίλησέ μου, τοῦ εἶπε. Μίλησέ
μου καθοσά, εἰλικρινά. Τί σχέσεις
ἔχετε μαζί;

—Ο γιάτρος διάβαζε στά μάτια
του τήν ἀνωνία καί θυμόταν τήν τα-
ραχή τῆς Βίλμας. Ἡ Ζήλεια τόν γέ-
μιζε μίσος. Δέν ἦταν ὁ ἀδερφός του
αὐτός πού στεκόταν ἐδῶ, μπροστά
του. Ἦταν ὁ κλέφτης πού τοῦ κλέβε
τήν εὐτυχία.

—Τί σχέσεις ἔχουμε; ψιθύρισε μέ
πονηρό τόνο. Μά... εἶναι ἀφελές νά
τό ρωτᾷς. Αὐτές πού φαντάζεσαι!

—Ο ἄλλος ἔγινε ἑξαλλος ἀσφονα.
—Εἰν' ἐρωμένη σου; ρώτησε μέ
φωνή βραχνή ἀπ' τήν ὀργή.

—Φυσικά! εἶπ' ὁ γιάτρος μέ τόν
ἴδιο εἰρωνικό τόνο.

—Ο Νίκος ἔσφιξε τίς γροθιές του.
—Κυτάντηκαν κι' οἱ δυό στά ἰά-
τια, γιά λίγα δευτερόλεπτα. Στό
πρόσωπο τοῦ γιάτροῦ εἶχε παγώσει
ένα φοβερό χαμόγελο, γεμάτο πόνο
καί Ζήλεια.

—Λές τήν ἀλήθεια;

—Ἐξέρω γώ; "Αν δέν πιστεύεις ἔ-
μένα, ρώτησε τή λογική σου. "Εσὺ τί
λέεις; Βοῦναι πιθανότερο νά κάνου-
με μ' αὐτή τή μικρούλα... ἐπιστημο-
νικές συζητήσεις.

—Ο καθηγητής μόλις κρατιότανε.
Τοῦρχότανε νά τοῦ δώσει δυό δυνατά
χαστούκια. Γιατί ἐννοίωθε πῶς τοῦ
λέγε τήν ἀλήθεια. Ἦταν βέβαιος γι'
αὐτό. Ἡ Βίλμα εἶχε γίνει ἐρωμένη
του. Τό σκεπτόταν μέ φρίκη, μα καί
μέ λύσσα. Τώρα καταλάβαινε πόσο
τήν εἶχε ἀγαπήσει.

—Εσὺ φταίς! εἶπε τοῦ ἀδερφοῦ
του ἀντί.

—Ο γιάτρος ἐξακολουθοῦσε νά παί-
ζη περίφημα τό ρόλο του.

—Μή ζηλεύεις νεαρό μου! ἀπάντη-
σε μέ τήν ἴδια εἰρωνική ἀπάθεια. "Ε-
να ὁμορφο κορίτσι τό χαίρομαστε κι'
οἱ δυό!... "Απλοῦστατα! "Εγώ σέ
ζηλεύω βλέπεις!

—Ο Νίκος δέν κρατήθηκε πιά.

—Παλιάνθρωπε! Σέ συχαίνομαι!
τοῦ φώναξε δυνατά καί βγήκε ἀπ'
τό γραφεῖο.

—Ἦταν σίγουρος πῶς ὁ ἀδερφός
του εἶχε παρσύρει τή Βίλμα, ποῖος
ξέρεῖ μέ τί σατανικά τεχνάσματα καί
τί πρόστυχες παγίδες. Μά ὅπως νά-
ταν τά πράγματα, ἡ Βίλμα δέν ἦταν
πιά τό ἀθῶο τρυφερό πλάσματάκι
μέ τό ἀνέγγιχτο παρνεϊκό κορμί. Τή
βελουδένια ἐπιδερμίδα τῆς τήν εἶχαν
λερώσει τά γυδαία γάδια τοῦ ἀδερ-
φοῦ του. Κι' αὐτό τοῦ φέρνε ἀηδία,
"Αηδία κι' ἀπογοήτευση. "Ὅλα τά
γλυκά του ὀνειροπολήματα γιά κεί-
νην, ἦταν πιά σκληρές χίμαιρες.

Μπήκε στήν κάμαρά του κι' ἔκα-
τσε μπρός στό μικρό γραφειάκι του
μέ τήν ψυχὴ σφιγμένη ἀπό παράπο-
νο. Παράπονο γιά τή ζωή, γιά τή
μοῖρα, γιά τοὺς ἀνθρώπους.

—Ο Κώστας Μαράς ἐννοίωθε μέσα
του μίαν ἀγρία ἰδὴν. Τόν εἶχε κά-
νει δυστυχισμένο! "Ὅχι, τόν ἀδερφό
του. "Αδερφός δέν ὄντιονε. Τόν κλέ-
φτη τῆς χαρᾶς!... Αὐτόν πού εἶχε
κερδίσει τήν ἀγάπη τῆς!

—Ἐκαστε ἀρκετὴ ὥρα μέσ' τό γρα-
φεῖο μόνος του, καπνίζοντας ἀδιάκ-
πα, χωρίς νά σκέπτεται τίποτα. Ἡ
μᾶλλον χωρίς νά μπορῇ νά βάλῃ μιὰ
τάξη στίς σκέψεις του πού γυρίζαν
ἀκατάστατες μέσ' τόν ἐγκέφαλό του
ἀπὸ τὴν ἀντίθεση τῆς κάμα-
ρας γυρίζε νε ἀτάχα μπρός στό μά-
τια τοῦ μεθυσμένου.

Νόμιζε πῶς εἶχε μένει ἐκεῖ ὡρες
ὁλόκληρες, ὅταν ἡ καμαριέρα μπή-
κε γιά νά τ' ἀναγγεῖλῃ πῶς εἶν' ἐ-
τοίμο τό τραπέζι.

—Καλά, τίς εἶπ' ἀπορημένα.

Μά δέν κατέβηκε. Τοῦ φαινόταν ἄ-
δύνατο νά κάτῃ στό τραπέζι. Κι'
οὔτε ἤθελε νά δῇ κανέναν. Καί πρό
παντός τῇ γυναίκα του. "Αλλοτε τοῦ
ἦταν ἀδιάρρηκτο. Τώρα ὅμως τοῦδινε
στά νεύρα. Τόν γέμιζε ἀηδία καί
ντροπή, αὐτὴ ἡ ψεύτικη μηχανοκίνη-
τη κοῦκλα μέ τό ἄδειο κεφάλι, τίς
ὕποκριτικές εὐγένειες καί τή γελοία
ζωὴ τῆς, πού τόν ἔκανε κι' αὐτόν γε-
λοῖο στόν γελοῖο.

—Ἦταν ἔξω - φρενῶν.

Εἰσέρισε πῶς τῇ Βίλμα τήν εἶχε
γάσει γιά πάντα, μὰ δέν τὸ πίστευε
μέσα του. Λατρεύσε ἀκόμα μιὰ
κουφή ἐλπίδα. Γιατί θ' ἀγωνιζόταν.
Θ' ἀγωνιζόταν μ' ὅλην τὴν δύναμιν
γιά νά τήν κερδίσει. "Ὡς τόσο, κι' ἂν
ἀκόμα δέν πετύγαινε, μέ τή γυναίκα
του θά γάμοιζε ὅπωςδήποτε. Τοῦ ἦ-
ταν ἀδύνατο νά συνεχίσει αὐτὴ τὴ
ζωὴ ἀνάμεσα σὲ κοσμικὰ ἀνδρεῖ-
κελλα ποδῶν εὐκαίμων τῇ μέσῃ
μπρός στίς ἰσχυρὰς ἐλπίδες τῆς ἐλπί-
στη τῇ σπονδυλικῇ τῶν στήλην σ'
δύσους δέν εἶχαν ἀνάγκη. Τόν ἀηδία-

ζε αὐτὸς ὁ κύκλος τῆς δῆθεν «ἀνώ-
τερης τάξεως», ὁ γεμάτος ἀνθρωπά-
κια μ' ἀνύπαρκτη συνείδηση, νοσηρό
μυαλό κι' ἐκφυλο σώμα... Θά χωρι-
ζε ὅπωςδήποτε... Θά γλύτωνε... Θά
ξανάβρισκε τὴ μοναξιά του καί τήν
ἡσυχία του, ἂν ἡ Ζωὴ τοῦ ἀρνιότανε
δραστικά τήν Εὐτυχία.

—Απόψε κι' ὅλας θά μιλοῦσε μέ τή
Γυναίκα του. Θά τῆς ἔλεγε τίς σκε-
ψεις του καθαρά. Εὐγενικά βέβαια
κι' ἡσυχά, μὰ χωρίς περιστροφές
καί προλόγους.

Κατέβηκε στήν τραπεζαρία πολλὴ
ἀργά. Οἱ ἄλλοι βρισκόντουσαν σχε-
δὸν στά φρούτα. Δηλαδή ὁ Νίκος δὲν
εἶχε κατεβῇ. Ἡ γυναίκα του ἔτρωγε
μέ τήν ἀδερφή τῆς καί τόν πατέρα
τῆς.

—Νόμιζα πῶς θάτρωγες ἔξω, τοῦ
εἶπε.

—Ναί, εἶχα κάπου νά πάω μὰ βα-
ρέθηκα.

—Εἶσ' ἀδιάθετος;

—Λίγο.

Δέ μίλησε ἄλλο σ' ὅλη τὴ διάρκεια
τοῦ τραπέζι. Ὁ πεθερός του, φλύα-
ρος πάντα ὅπως ἦταν, τοῦ ζάλισε
τὸ κεφάλι μέ ἱλίξεις δυό ἀνοησίες.
"Απ' τὸν ξεπεσμό τοῦ φράγκου πετα-
γόταν στίς δουλειές τοῦ ἐργοστασίου
του, κι' ἀπ' τήν πολιτικὴ τῆς "Αγ-
γλίας σέ μιὰ νειόβγαλτῃ σουμπρε-
τούλα τῆς ἐπιθεωρήσεως πού τήν
θαύμαζε καί τήν εἶχε μαϊτρεζάρει.

—Επὶ τέλους τελείωσε τό τραπέζι.

—Εμεῖς θά πάμε στό σινεμά. "Ε-
σὺ τί θά κάνης; τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα
του.

Σχεδιάζε νά πᾶνε ὅλοι στόν κινη-
ματογράφο καί τό βράδυ πού θά γύ-
ριζαν μόνον νά τῆς μιλοῦσε.

—Ἡ Βίλμα κι' ἡ ὑπέρα τῆς κοινῆς
τίσσαν ὅρα πολλὴ μόλις συνῆλθαν.
Ἡ Πόπη προσπάθησε νά εἶναι ψυ-
γραιμὴ γιὰτί καταλάβαινε τὸ δ' να-
τό νευρικό κλονισμὸ πού ἔθιαν φέ-
ρει στή Βίλμα οἱ ἀλλεπάλληλες ἀν-
τίες συγκινήσεις.

Τὴν ἡσύχασε καί τῆς μίλησε λογι-
κά. Καί προσπάθησε νά τήν πείσῃ
πῶς ἔπρεπε πολὺ νηρόνορα, αἰσιο κι'
ὅλας, νά τῇ τὴν ἀλήθεια στὸν πατέ-
ρα τῆς. Αὐτὸ θάταν ἕνα δυνατό γι-
γνημα καί νὰ κείνην ὡς ἐπὶ τέλους δὲ
νινόταν ἀλλοιῶς. Κι' ἡ Πόπη εἶχε
τὴ γνώμην νά τοῦ γράψῃ.

—Ἡ Βίλμα τὴν ἀκούγε προσεκτικά.
—Κι' ὁ Νίκος; τῇ ρώτησε μέ λα-
γτάρα σὰ νά περίμενε ν' ἀκούσῃ μιὰ
προσχημῆ.

—Ἡ ὑπέρα τῆς εἶχε ἔτοιμη τὴν ἀ-
πάντησιν.

—"Αν κι' ἐκείνος σ' ἀγαπᾷ ἔσο
κι' ἐσὺ, δέν θά σκεπτῇ τίποτε ἄλλο
ἀπ' τὴν ἀγάπην τοῦ.

—Ἡ Βίλμα σκέφθηκε λίγο. Καί τό
βρῆκε λογικό.

—Ναί. "Εγείεις δίκην, εἶπε.

Κι' ἀνάντησε μ' ἀντικοῦφισιν. Ἡ
ὑπέρα τῆς, τῆς εἶνε δώσει μιὰ σω-
στή λύσιν. "Ετσι θά τέλειωναν ὅλα.
Κι' ὅλα θά ἡσυχάζε πιά. Θά ἡσυχάζε!...
Πάνω τὴν εἶνε πόθησιν τὴν ἡσυχίαν.

—"Απάνω στήν ὥρα ἔφθασ' ὁ Γου-
μῆλδης. Πάτε - πάτε τὰ κατὰφρονε
νὰ τὸ σκάξῃ ἀπ' τό σπῖτι τοῦ κ' ἔ-
ρῶδου κι' ἐρχότανε γραμμὴ στῆς
Πόπης.

—"Ερῶ γιὰ νά πᾶμε σὲ κανένα
σινεμά, τοὺς ἀνῆγγειλε.

(Συνέχεια στό προσεχές)

Εἰκονογράφησις τοῦ
κ. ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

Μία ἐξαιρετικὴ καμπάνια τοῖς ἡμετέροις ἐρωτήσεσιν ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ, ΚΩΣΤ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ καὶ ΓΕΩΡ. ΒΛΑΧΟΣ

Καί τώρα ἡ σειρά τοῦ κ. Σπύρου
Μελά. Ποῖον ὅμως Μελά ἐπρό-
κειτο νά ἐρωτήσουμε; Τὸν γα-
ριτωμένο χρονογράφον μας; Τὸν
θεατρικὸ συγγραφέα ἢ τὸν σκηνοθέτη καί
ἱστορικό; Ὁμολογοῦμε ὅτι ἐπειδὴ τὰ πρά-
γματα ἦσαν λιγὰ μπερδεμένα προτιμή-
σαμε τὸν... ἀνθρωπο. Μὰ εἶναι ἀνθρωπος
ἕνας «ἀθάνατος»; Περισσότερο μάλιστα
ἀπ' ὅσο θά μπορούσε κανεὶς νά υποθέσῃ.
Κι' ὁ κ. Σπύρος Μελάς εἶναι πολὺ περι-
εργος ὡς ἀνθρωπος. Στό γραφεῖο του στίς
ἐφημερίδες δουλεύει ἀνασκουμπωμένος, μὴ
τὰ γυαλιά του στό μέτωπο, καπνίζοντας
διαρκῶς, σκίζοντας χαρτιά καί βρίζοντας...
φουρτουνασμένος.

Σ' ἕνα σάλοιν εἶναι ἀξιολάτρευτος,
πνευματώδης, εὐχάριστος, μὰ τοῦ ἀρέσει
νὰ στήνῃ... λαγοῦμα σὰ ὅποια ἡμα πέ-
σης πρὸς δύσκολα γλυτώνεις. "Επειτα
ἔαυρον τὸν πιάνει ἡ μανία τοῦ ὑπαίθρου.
Καί φεύγει ἀπὸ τὴν "Αθήνα πρὸς ἀγνω-
στον διεύθυνσιν, λησμονώντας πολλές φο-
ρές νά ἐπανέλθῃ στήν ἐφημερίδα του.

Ἐχεῖ ἐμφάνισι «ἀγαθούλη». Ὡστόσο
εἶναι τετραπέρατος. Δέν ἔχει ἀκόμη οὔτε
μέτρα καί σταθμά. Ἀπὸ τό «Σημειωματά-
ριόν» τοῦ ἔχει περάσει ὅλη ἡ "Αθήνα. Καί
ἔαυρον μιὰ ἐκπληξίς: Ὁ κ. Σπύρος Με-
λάς μεταβάλλεται σὲ ρεκλαμαδόρο, γαμ-
πολάτρη, σατυρογράφον τῶν γυναικῶν καί
"Ιησοῦτικόν ψυχαναλύτη. "Επειτα ἀνα-
κτὰ τὴν ἰσοροπία του καί τό χρονογρά-
φικόν του παίρνει πάλι τὴν δροσίαν του
καί τὴν εὐθυμία του. Πολλοὶ θέλουν νά
μνησθῶν τό ὅρος τευ. μὰ ἀπέστειλαν πα-
νηγυρικῶς. Ὁ Μελάς εἶναι μοναδικὸς στό
εἶδος του. Κἄποιος εἶχε πῆ ὅτι τοῦ μοιά-
ζει ἡ ἀδικία τῆς νομοσύνης τοῦ ἡ εἶναι
μιὰ κακότητι γυλογογραφία τοῦ Μελά.

Μιὰ φορὰ στὴ ζωὴν τοῦ ὁ κ. Σπύρος Με-
λάς ἤρθε στό νῦν καί αἰε καί ἐπρόκειτο
νὰ κἀνῃ ἕνα ἔγκλημα. Για ν' ἀποφύγῃ
τὸν πειρασμὸ κλειδῶθηκε σὸ γραφεῖο του
καί τό πρῶτὸν τὸν βόηκε νά ἔχῃ γραμμένο
ἕνα σπαρταριστὸ χρονογράφημα.

Τὸν κ. Σπύρο Μελά δέν μπορεῖ κανεὶς
νὰ τὸν πιάσῃ. Τοῦ κάνετε μιὰ τολμηρὴ ἐ-
ρώτησιν κι' αὐτὸς ἀπαντᾷ ἐν τῇ πολ-
μῇ. "Ετσι δέν βόσκετε μαζί του οὔτε
ἀρχὴ οὔτε τέλος. Καί ἰδοὺ ἡ ἀποδείξις:

—Κάνετε κ. Μελά ἀκομπίνες στὴ ζωὴ
σε;

—Καμιά, φίλε μου. Μὰ οἱ ἄλλοι πάν-
τα ἔχουν κάνει εἰς βάρος μου ἕνα σωρὸ
«κομπίνες». Ἡ μόνη δὲ σατανικὴ, ἀληθι-
νὰ σατανικὴ «κομπίν» ποὺ ἔκανα σ' ὅλη
μου τὴν ζωὴν ἦταν νά φθάσω στὸν πρα-
γματικὸ δρόμον μου μὲ κόπους, μὲ ξενύχτια
καί μελέτες, ἐνῶ ἄλλοι τὸν δρόμον τοῦ

—Καμιά, φίλε μου. Μὰ οἱ ἄλλοι πάν-
τα ἔχουν κάνει εἰς βάρος μου ἕνα σωρὸ
«κομπίνες». Ἡ μόνη δὲ σατανικὴ, ἀληθι-
νὰ σατανικὴ «κομπίν» ποὺ ἔκανα σ' ὅλη
μου τὴν ζωὴν ἦταν νά φθάσω στὸν πρα-
γματικὸ δρόμον μου μὲ κόπους, μὲ ξενύχτια
καί μελέτες, ἐνῶ ἄλλοι τὸν δρόμον τοῦ

—Καμιά, φίλε μου. Μὰ οἱ ἄλλοι πάν-
τα ἔχουν κάνει εἰς βάρος μου ἕνα σωρὸ
«κομπίνες». Ἡ μόνη δὲ σατανικὴ, ἀληθι-
νὰ σατανικὴ «κομπίν» ποὺ ἔκανα σ' ὅλη
μου τὴν ζωὴν ἦταν νά φθάσω στὸν πρα-
γματικὸ δρόμον μου μὲ κόπους, μὲ ξενύχτια
καί μελέτες, ἐνῶ ἄλλοι τὸν δρόμον τοῦ

—Καμιά, φίλε μου. Μὰ οἱ ἄλλοι πάν-
τα ἔχουν κάνει εἰς βάρος μου ἕνα σωρὸ
«κομπίνες». Ἡ μόνη δὲ σατανικὴ, ἀληθι-
νὰ σατανικὴ «κομπίν» ποὺ ἔκανα σ' ὅλη
μου τὴν ζωὴν ἦταν νά φθάσω στὸν πρα-
γματικὸ δρόμον μου μὲ κόπους, μὲ ξενύχτια
καί μελέτες, ἐνῶ ἄλλοι τὸν δρόμον τοῦ

τὸν βρίσκουν μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ εὐκολία.

—Ἐχετε τὴν γνώμην ὅτι εἴσατε ἐξυ-
πνος;

—Μὰ ἂν ἦμουν ἐξυπνος καυμένος, δέν
θὰ εἴσχα τόσο ἀργὰ τὸν δρόμον μου. "Ο-
ταν μάλιστα σκέφτομαι ὅλες τίς προσπά-
θειές μου καί τοὺς ἀγῶνας μου, φθάνω σὸ
σημεῖον νά παραδεχθῶ ὅτι εἶμαι δλάνκας μὲ
περικεφαλαία. Μὰ τὴν περικεφαλαία κα-

Ὁ κ. Κώστας Ἀθανάτος.

θὼς βλέπετε δέν τὴν φοράω γιατί γυρίζω
πάντα ξεσκουρωτός!...

—Σὰς ἀρέσουν τὰ λεφτά;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δέν τό ξέρω,
δέν μπορῶ νά τό καταλάβω. "Ενα ἀπὸ τὰ
πολλὰ πράγματα πού δέν κατάφερα νά νο-
ίσω τὴν ἀξία τους στὴ ζωὴν εἶναι καί τό
χρῆμα. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δέν μπορῶ νά
ἀντιληφθῶ σὲ τί διαφέρει ἕνα χιλιάριον
ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάριον. Γι' αὐτὸ τὰ ξεδεύω
πάντα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία.

—Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία συνεχίζεται;

—Καί θά συνεχισθῇ ὡς τὴν ἡμέραν πού
δέν θά ἔχω πιά καθόλου λεφτά. Αὐτὴ ἡ
ἡμέρα θά εἶναι ἡ πῶς εὐτυχισμένη τῆς ζω-
ῆς μου. Γιατί μὰ τὴν ἀλήθειαν ἔχω ἔχσει
καί σὰν ἀλήτης. Μὰ αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη
ζωὴ μου, ἡ ὅποια ποτὲ δέν μ' ἔκανε νά
μετανοήσω...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει σὸ γραφεῖο
τοῦ κ. Μελά ὁ ἀγορευτὴς τῆς «Ἐστίας»
Ζητώντας ὕλην, δηλ. χειρόγραφα.

—Ὅριστε, μὰ παραπονέται ὁ κ. Με-
λάς, τὸ βλέπετε κι' ὁ ἴδιος: ἀπὸ τοὺς ἀν-
θρώπους τοῦ πνεύματος ζητοῦν πάντα
ὕλη!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει σὸ γραφεῖο
τοῦ κ. Μελά ὁ ἀγορευτὴς τῆς «Ἐστίας»
Ζητώντας ὕλην, δηλ. χειρόγραφα.

—Ὅριστε, μὰ παραπονέται ὁ κ. Με-
λάς, τὸ βλέπετε κι' ὁ ἴδιος: ἀπὸ τοὺς ἀν-
θρώπους τοῦ πνεύματος ζητοῦν πάντα
ὕλη!

—Σὰς ἀρέσει ἡ γυναίκα, κ. Μελά;

—Γιὰ τίς γυναῖκες θά ἔπρεπε πάντα νά
μιλάμε στὸν πληθυντικόν. Γιατί κι' ὅταν ἀ-
κόμη κανεὶς ἀγαπᾷ μιὰ πάλι στὸν πλη-
θυντικόν ἀγαπᾷ. Στό πρόσωπό τῆς λοιπὸν
ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ ὅλες τίς γυναῖκες.

—Πῶς ἐκδικεῖσθε τοὺς ἐχθρούς σας;

—Μ' ἕνα φοβερό τρόπο: δέν τοὺς ἔχω
ἐχθρούς. Αὐτοὶ μᾶλλον μ' ἔχουν ἐχθρό.
Κι' αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολὺ. Δέν μπορῶ
νὰ τοὺς καταλάβω. Μὰ οὔτε κι' αὐτοὶ μὲ
καταλαβαίνουν.

—Καί τώρα, μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἐρώτη-
σι: ἔχετε λεφτά, κ. Μελά;

—Ὁ κόσμος τὸ λέει ὅτι εἶμαι πλούσιος.
Τ' ἀκούω κι' ἐγώ. Καί τό σοβαρὸ εἶναι ὅ-
τι κοντεύω νά τό πιστέψω. Συμφωνῶ μᾶ-
λιστα μαζί τους ὅτι εἶμαι πλούσιος. Μὰ
ἂν τυχόν μὲ βλέπατε σὸ τέλος τοῦ μηνὸς
καί διοπτεύατε τὸ κεφάλι μου, τότε θά
καταλαβαίνατε ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας ἕ-
να... φρενοκομείο! "Εχω ὅμως ἀνακαλύ-
ψει μίαν ἀκένωτον πηγὴν πλούτου...

—Μποροῦμε νά τῇ μάθουμε κ. Μελά;

—Βεβαίως: Τὰ χρέη. Καί ἀπὸ αὐτῆς
τῆς ἀπόψεως εἶμαι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πλού-
σιος, πολὺ πλούσιος. Μὰ οἱ δανεισταὶ μου
δυστυχῶς δέν ἔχουν πολλές φορές τὴν ἴ-
δια γνώμην μ'

θρωπο», την εφημερίδα του. Και αυτός, δεν διατάζει να είπω, ότι ήταν ο δάσκαλός μου. Έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να τον παρακολουθήσω σ' όλες τις εκδηλώσεις του και σήμερα να μπορώ να τον γνωρίζω κι' ως δημοσιογράφο κι' ως μαχητή στους πολιτικούς αγώνες του παρελθόντος. Τώρα ο κ. Κώστας 'Αθάντας ξεκουράζεται όπως ένα λεοντάρι στο κλουβί του. Έτσι είχε τον καιρό να μās δώσει για την «Εβδομάδα» την ακόλουθη συνέντευξη: και ν' απαντήσει σ' όλες τις ερωτήσεις μας ερωτήσεις:

—Υπήρξατε πάντοτε ελεύθερος άνθρωπος;

—Ήμουν και είμαι δημοσιογράφος. Σεβάσθηκα πάντα την ελευθερία των άλλων και την υποστήριξα με αγώνες, με οικονομικές θυσιές, με αποστολές σ' όλη την Ευρώπη, με αγώνες στο μέτωπο. Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Ευχαρίστως. Τα πρώτα χρόνια της καριέρας μου είχα εργασθώ σε μια απογευματινή εφημερίδα. Ο διευθυντής της μ' έστειλε στο Φάληρο να γράψω μια καμπάνια. Έγώ φυσικά έγραφα για τις ελλείψεις του και για τους κορούς των ξενοδοχείων. Μά εκείνος θέλησε να τὰ σβύσει.

—Εσείς, μου δήλωσε, ξενοδόχοι είναι πολύ από τους αναγνώστες μας, δεν πρέπει λοιπόν να τους δυσαρεστήσουμε...

—Τότε, τ' απάντησα, η εφημερίδα σας δεν θ' αργήσει να διαβάζεται παρά μόνο από τους κορούς... Κι' έφυγα από την εφημερίδα του για να έχω ήσυχη την συνείδησή μου.

—Αγαπήσατε το χρήμα;

—Ο δημοσιογράφος 'Αθάντας δεν τ' αγαπήσε ποτέ. Μά το αγαπήσε ο άνθρωπος. Μ' άρεσε να έχω λεφτά για να σκορπίζω σ' όλους τους γύρω μου. Να χαίρομαι την ευχαρίστησή τους και να ευχαριστούμαι σαν δόνα το φως της χαράς στα σκυθρωπά πρόσωπά τους.

—Έχετε αδυναμίες;

—Σάν οικογενειαρχής. Ως άνθρωπος έπαυσα να έχω. Μά έχω ένθουσιασμούς. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν με πήραν τὰ χρόνια.

—Τί ηλικίας είσαστε;

—Στα διβλία φαίνομαι ότι γεννήθηκα... δυο φορές: Μια το 1891 και μια το 96. Κι' εγώ χρησιμοποιώ όποια ήμερομηνία ευχαριστεί τον συνομιλητή μου.

—Πιστέψατε στον έρωτά;

—Πίστεψα πάντα στην ανάμνησή του. Ακόμη θυμάμαι μια Λονδρέζικη πρωτοχρονιά. Κάτι ταξίδια στο Παρίσι. Μερικά ανοιξιάτικα δειλινά στον κήπο του Λουξεμβούργου. Ό,τι περνά από την άμνηση της νεότητάς μας για να κατασταλάξει σε μια άμυδρή ανάμνηση στον κήπο του παρελθόντος.

—Υπήρξατε ποτέ τεμπέλης;

—Ποτέ. Αγωνίσθηκα από μικρό παιδί για το ψωμί μου. Όταν σε μια εποχή απέκτησα λεφτά θέλησα ν' αναπαυθώ. Μά τότε κατάλαβα ότι το να μη κάνω τίποτε κανείς είναι πιο κουραστικό από το να εργάζεται άδικα. Γι' αυτό πάντα εργάσθηκα πολύ και ξενόχτησα μελετώντας.

—Τί μελετάτε;

—Εγκυκλοπαιδικά λεξικά. Αρχαίους συγγραφείς και τὰ... τυχερά παιχνίδια.

—Σας άρέσουν τὰ χαρτιά;

—Μ' άρέσει το κυνήγημα της Τύχης. Ό παράδοξος χορός της. Τὰ καπρίτσια

της. Και πληρώνω πάντα με χαμόγελο το χάσιμο του παιχνιδιού.

—Είσαστε τολμηρός;

—Αυτό μ' έκανε να τὸ συνηθίσω τὸ ἐπάγγελμά μου: Στὴ δημοσιογραφία καὶ στὸν έρωτα ὅπως ξέρετε ἡ τύχη εὐνοεῖ πάντα τοὺς τολμηροὺς. Κι' αὐτὸ ἐφήρμοσα στὴ ζωὴ μου.

—Βρίζεστε πολύ;

—Μόνον ὅταν θυμώσω. Μά τόσα λίγα πράγματα εἶναι ἄξια νὰ προκαλέσουν τὸ θυμὸ μου, ὥστε δὲν βρίζω ποτέ.

—Σας άρέσει ἡ πολυτέλεια;

—Έκρησα γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τ' ὄνειρό ἐνός φτωχοῦ παιδιοῦ ποὺ ἐστερήθη τὰ πάντα. Όταν τὸ χάρηκα νοστάλγησα ὅμως τὴν ἐποχὴ τῆς νεότητός μου καὶ τῆς ἀφροντισίας μου. Ἄν μπορούσα νὰ γυρίσω σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ ἐπιθυμούσα πιά τὸ χρήμα. Οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ πραγματοποιοῦν τὰ ὄνειρά τους, γιὰτί τοὺς μένει πάντα ἡ πίκρα τῆς ἀπογοητεύσεως.

—Είσαστε καταφερτζής;

—Πάντα ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἤθελα, γιὰτί κύτταξα κατὰματα τὴν ζωὴ καὶ δὲν τὴν φοβόμην. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ καὶ θε ἐπιτυχίας.

—Πόσες γυναῖκες ἀγαπήσατε στὴ ζωὴ σας;

—Μόνο μία. Αὐτὴ ἦταν ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν γυναικῶν. Ποιὰ εἶναι; Ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν μου.

—Τῆς κάνατε ἀπιστίες;

—Ναί... με τὴν Ντάμα πίκαι...

—Ποιὰ εἶναι τώρα ἡ ἐπιθυμία σας;

—Ό «Ελεύθερος Ἄνθρωπος» σὲ μία

νέα ἔκδοσή του ν' ἀποκτήσῃ ἀναγνώστες ὅλους ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἀγωνίστηκε. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησί μου γιὰ τίς θυσιές ποὺ ἔκανα γι' αὐτόν. Καὶ τώρα νὰ σὰς κάνω κι' ἐγὼ μία τολμηρὴ ἐρώτησή:

—Εὐχαρίστως...

—Πότε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φάω;

—Ἀλήθεια μὲ τὴ συζήτηση ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ εἶχε περάσει κι' ὁ κ. Κώστας 'Αθάντας ἐξακολουθοῦσε νὰ συζητᾷ φιλικὰ μαζί μας. Τοῦ ζητήσαμε λοιπὸν συγγνώμην καὶ τὸν ἀφήσαμε νὰ ἐπανέλθῃ στὴν τραπέζιά του.

Ο Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ό διευθυντής κι' ιδιοκτήτης τῆς «Καθημερινῆς» εἶναι ὁ πρὸ εὐχάριστος ἄνθρωπος τῆς καλῆς κοινωνίας τῆς πρωτευούσης. Κινεῖται διαρκῶς μέσα στὴν κοσμικὴ ζωὴ μ' ἀνθοστέλιση μπουτονιέρα καὶ μόνελο. Ἐνα καιρὸ στὶς ἀναποδιές τῆς ἡ εφημερίδα του δὲν ἐκάλυπτε παρὰ μόνα τὰ ἔξοδά της καὶ τοὺς ἡμερησίους λογαριασμοὺς τῶν ἀνθοπωλείων. Ό κ. Βλάχος ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε τὸ κέφι του, ὥσπου ἀλλάξαν τὰ πράγματα...

Τὸν κ. Γ. Βλάχο τὸν βλέπετε στὴ «Μεγάλη Βρεταννία», στὰ νυχτερινὰ κέντρα, στοὺς χοροὺς, στὶς δεξιώσεις. Τὸν βλέπετε ἀκόμη 11—12 καὶ 7—8 1)2 στὴν «Καθημερινή». Ἐπειτα γιὰ νὰ τὸν συναντήσετε πρέπει νὰ χαλάσετε μὲ τὰ τηλεφωνήμα

Ἀνέκδοτα μουσουργῶν

Ό Μπετόβεν καὶ ἡ τυφλὴ

Καθὼς περπατοῦσε ἕνα δειλινὸ ὁ Μπετόβεν μόνος στὰ περὶχωρα τῆς Βιέννης, στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ ἀγροικία γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ γλυκυτάτη μελωδία μιᾶς συνθέσεώς του, τὴν ὁποία ἔπαιζε τὴ στιγμή ἐκείνη στὸ πιάνο κάποιος, μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ό Μπετόβεν, τραβηγμένος ἀπὸ μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη, προχώρησε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνέδραξε ἔπειτα τὴ σκάλα του, ἔσπρωξε μιὰ μισάνοιχτη πόρτα καὶ δρέθηκε μέσα σ' ἕνα σαλόνι.

—Ἐσὺ εἶσαι, πατέρα; τὸν ρώτησε τότε δίχως νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς μιᾶς νέας κόρης, ἡ ὁποία ἔπαιζε στὸ πιάνο.

Ό Μπετόβεν, συγκινημένος καθὼς ἦταν, δὲν εἶπε τίποτα. Ὅταν σὲ λίγο ἡ νέα τελείωσε τὸ μουσικὸ κομμάτι, γύρισε καὶ ξαναρώτησε:

—Ποῦ πῆγες λοιπὸν, ποτέρα;

Ό Μπετόβεν ἀντίκρουσε τότε ἕνα συγκινητικώτατο θέαμα. Ἡ νέα ἐκείνη κόρη, δεκάξυ μόλις χρόνων, ἦταν τυφλή.

Ό μουσουργὸς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα πόνου.

—Δὲν εἶσαι ἐσὺ, πατέρα; ρώτησε ἡ νέα.

—Όχι, κόρη μου, ἀλλὰ μὴ σ' ἀνησυχεῖ αὐτό. Εἶμαι ἕνας φίλος κι' ἔρχομαι νὰ σε συγχαρῶ γιὰ τὸ ὠραῖο παίξιμό τοῦ ἔργου μου.

—Τοῦ ἔργου σας; Εἴσατε λοιπὸν ὁ Μπετόβεν;... φώναξε ἡ ὠραία νέα καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της... Ἀ! πόσο εἶμαι δυστυχῆς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἰδῶ!...

—Καὺμένο μου παιδί, εἶπε ὁ Μπετόβεν δακρυσμένος. Δὲν μπορείς θέβαινα νὰ με ἰδῆς, μπορείς ὅμως νὰ μ' ἀκούσης.

Καὶ προχωρῶντας, κάθησε μπροστὰ στὸ πιάνο κι' ἀκούμπησε τὰ μαγικά του δάκτυλα στὰ πληκτρα. Ό πόνος του ἀναλθῆκε τότε σὲ ἤχους ὑπερκόσμιους.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Μπετόβεν συνέθεσε τὴν ἐλεγεία του, ποὺ ἔγινε περίφημη μὲ τὸν τίτλο «Στὸ Σελινόφως».

τα τὸν κόσμο. Ό κ. Βλάχος ζῇ μίαν πυρετώδη ζωὴ μεταξὺ τοῦ σαλονιοῦ καὶ τῆς εφημερίδος του. Μά ποτέ δὲν χάνει τὴν δροσιά του. Εἶναι ἀξιολάτρευτος. Καὶ ἡ «Καθημερινή» γίνεται ἀνάρπαστη κάθε φορὰ ποὺ ὁ Γ. Α. Β. γράφει ἕνα ἄρθρο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ πνευματώδεις ἀπαντήσεις τοῦ κ. Βλάχου.

ΑΙ "ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ"

ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ"

Ἡ «Εβδομάς», ὡς γνωστὸν, προσφέρει σὲ κάθε φύλλο της καὶ ἀπὸ ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙ στοὺς ἀναγνώστες της

Τὸ προσεχές ὑπ' ἀρ. 552 φύλλο δὰ περιέχει:

ΤΗΝ ΤΡΙΣΑΘΛΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ποὺ θὰ σὰς κάμῃ νὰ δακρύσετε ἀπὸ τὰ γέλια!

Τὸ ὑπ' ἀριθ 553 φύλλο δὰ περιέχει

ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

τὸ αἰσθηματικὸ τ α γ κ ὁ τοῦ κ. Γρ. Κωνσταντινίδη: τὸ σουξὲ τῆς ἐποχῆς «ΔΕ ΣΕ ΧΟΡΤΑΙ-ΝΩ», μὲ στίχους τῶν κ. κ. Δ. Εὐαγγελίδη καὶ Ἀλ. Σακελλάριου

Στὸ ὑπ' ἀριθ. 554 φύλλο ἀρχίζουν:

Η ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΥ

Πρώτη ἱστορία: «Ό Ἀστέιος τῆς παρέας»

Στὸ ὑπ' ἀρ. 555 φύλλο:

Μιὰ νέα περιπέτεια τοῦ

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Στὸ ὑπ' ἀριθ. 556 φύλλο ἀρχίζει:

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

Μιὰ ἀνατολίτικη λυρική ἱστορία τοῦ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ 22 χρονών. Φτωχικό ντύσιμο. Λεπτά χαρακτηριστικά.

ΕΚΕΙΝΗ 20 χρονών. Χαρατωμένη. Προκλητική. Φτηνή ντυμένη.

Πρωτο ταμπλώ

"Ένα γραφικό κομμάτι της δαντέλλας του Σαρωνικού. Ο Φλοίσθος, χαϊδεύει τ' αυτιά. Τό φεγγάρι γόνει σπάταλα την πλατίνα του στην ακρογιαλιά. Σ' ένα μικρό βραχάκι. Έκείνος κι' Εκείνη καθονται πιασμένοι τυφλά απ' το χέρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Κύτταξε αγάπη μου τη Σελήνη πως ασπράζει τη θάλασσα. Δεν είναι θαύμα;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά). Ναι. Σ' αν όνειρο...

ΕΚΕΙΝΗ (το σφίγγει το χέρι). Πέει μου... μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τόσο θερμά που αν τον άκουγε ένας τρίτος θάσκαζε στα γέλια). Σε λατρεύω.

(Φιλιούνται. Τό φεγγάρι κρύβεται διακριτικά πίσω απ' ένα λευκό συννεφάκι παραθύρου).

ΕΚΕΙΝΗ. "Αργήσα. Πρέπει να φύγουμε. (Τό φεγγάρι φανερώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με θλίψη). Νά φύγουμε μαζί μου. Αρρώ το θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ (με παιδικό παράπονο). Τό θέλω... Γιατί μου τόπος αυτός... Δεν ξέρεις πως εγώ θέλω να μείνω εδώ αιώνα, για πάντα... Έτσι με τό κεφάλι μου γεμάνο στον ώμο σου... να νοιώθω το χέρι σου να μου χαϊδεύει ελαφρά τα μαλλιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ικνευτικά). "Ας μείνουμε λίγο ακόμα.

ΕΚΕΙΝΗ. Θέλεις νάχω πάλι σκηνές;

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όχι αγαπούλα μου. (σηκώνεται). Πάμε... (Κάνουν λίγα βήματα βουβόι). Σε λίγο τελειώνουν πιά τ' βάσανά μας... Μόλις διοριστώ...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει). Πότε θά ξέρεις θετικά;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Αύριο.

ΕΚΕΙΝΗ (χαρούμενα). "Όποτε μεθαύριο κι' όλας μπορεί νάμιασε αρραβωνιασμένοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Μά ναι, μωρό μου. Δεν τ' άπαισε;

(Φιλιούνται. Τό φεγγάρι ξανακρύβεται στο παραθύρι).

Δεύτερο ταμπλώ

(Στο ίδιο ντεκόρ, σ' ένα μήνα).

ΕΚΕΙΝΗ. "Όστε...;

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δεν υπάρχει έλπις πιά.

ΕΚΕΙΝΗ. Καμιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά). Καμιά...

(Μεγάλη σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ. Μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ (ψυχρά). Τό ξέρεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μ' απογοήτευση). Τό λές μ' έναν τρόπο!... Σ' νά λυπάσαι που μ' αγαπάς...

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά). Ούφ! "Ορεξη που την έχεις καθύμνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έκπληξη). Λίγα!... Δέ σ' αναγνωρίζω!.. Έσύ μου μιλάς έτσι; ΕΚΕΙΝΗ. "Απορώ με την απάθειά σου! Είμαι κοττά μου άντρας πιά. Κατάλαβε τό!... Δέ βλέπεις που παιδεύεσαι δυό χρόνια τώρα, και δεν μπορείς νά βρής μιάν δουλειά, παρά έχεις και κέρι για αίσθηματολογίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά). Δεν μ' αγαπάς.

ΕΚΕΙΝΗ. Στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις θρόντα! "Αχ, καθύμνε... "Εαυτό χρόνια νά περάσουνε εσύ ο ίδιος θάσαι. Καλά τ'ό είπε κι' ο μπαμπάς. "Ανθρωπος που γράφει στίχους μπορεί ποτ' νά σδαρευτή; Αιώνιως ακαμάτης κι' αχάριετος θά είσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένοχλημένος). Μεταχειρίζεσαι μιάν περίεργη φρασεολογία...

ΕΚΕΙΝΗ. Δεν τ'όξερα νά στ'ά πω γαλλικά... (με εironία). Τόν ένώχλησε ή φρασεολογία μου τόν κύριο!.. (σε λίγο). "Ο άριστοκράτης βλέπει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχα). Λίγα, έχεις τ'ά νού σου. Θέλεις νά φύγουμε.

ΕΚΕΙΝΗ. Φυσικά! Τί καθόμαστε; Για νά κλαίμε τή μοίσα μας.

(Βραχνίζονται.—Σε λίγο).

ΕΚΕΙΝΟΣ. Πότε θά σέ δώ;

ΕΚΕΙΝΗ. Τί νά με δής νά με κ'ήγης!...

Μήπως έχεις κανένα ενδιαφέρον για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (επιτημητικά). Λίγα!... Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ.

ΕΚΕΙΝΗ. "Αν μ' αγαπούσες θά κύτταξες νά βρής δουλειά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα πάντα). Θά βρώ.

Λίγα. Θά βρώ. Λίγ' όπομνη χρειάζεταιται...

"Όλα θά διορθωθούν. "Όλα θ' αλλάξουνε.

ΕΚΕΙΝΗ. "Όλο θά και θά. Πότε;

"Όταν θάμιασε πιά γέροισ;... Ζήσε Μάη μου νά σ'άς τριφύλλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με λύπη). Καλά, Λίγα.

"Αν θαρέθηκες...

ΕΚΕΙΝΗ (άπότομα). Βαρέθηκα θέβαια!... Κι' ή όπομνη έχει τ'ά θριά της!...

(Προχωρεί μπροστά με γρήγορο βήμα. Έκείνος την ακολουθεί. Τό φεγγάρι κρύβεται πίσω από ένα μολυβ' συννεφάκι παραθύρου).

Τρίτο ταμπλώ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: Σ' ένα μικρό συνοικιακό ζαχαροπλαστείο. Είναι μόνοι, οι δυό τους. Στιγμαί άμχανίας. Έκείνος χτυπάει νευρικά τό παπούτσι του στο πόδι του τραπέζιου. Εκείνη παίζει με τ'ά κουτάλακια).

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όστ' έτσι λοιπόν, ε;

ΕΚΕΙΝΗ. "Έτσι Νότη μου. Δέ γίνεται διαφορετικά... Μιά που βρέθηκε αυτός ο χριστιανός είπα κι' εγώ νά κάνω τό σταυρό μου και νά πω τό αναί. Δέ σού λέω, καλή είναι ή αγάπη μ' ή ζωή έχει και τίς απαιτήσεις της... Δεν πιστεύω νάχης την άξίωση νά μείνω γεροντοκόρη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (είρωνικά). "Α, μπά. Τί λές! Πολύ καλά κάνεις. (Παύσις).

ΕΚΕΙΝΗ. Έσύ τό ξέρω, με παρεξηγείς τώρα. Θά λές πως είμ' αναισθητή.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στην ίδια τόνο). Πώς μπορώ νά πω τέτοιο πράγμα;

ΕΚΕΙΝΗ. "Όστερα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Όστερα, τί;

ΕΚΕΙΝΗ. Νά... Δέ θ' αλλάξη τίποτα μεταξύ μας. Θά παντρευτώ και πάλι θά βλέπωμιασε... Και τότε μάλιστα μπορούμε νά βλέπωμιασε και σέ κλειστό χώρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άηδιασμένος). Πάψε Λίγα νά γαργάς, πάψε!...

ΕΚΕΙΝΗ. Είδες τί θάλακας είσαι, λοιπόν; Έγώ σού προσφέρω τήν καλύτερη θέση και δεν τή δέχου. Θά προτιμούσες νά παντρευόμουν έμένα και νάχα φίλο τόν άλλον; Γιατί...—μοιραίως ε;—"Εν' άπ' ε'ά δυό θάπρεπε νά γίνη.

ΕΚΕΙΝΟΣ. Λίγα, πάψε. Νά γαργάς.

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει). "Α, παρντόν! Σού θίγω τό ρομαντικό σου Έρωτα, ε;... (άλλάζει τόνο). "Αχ! Νότη μου, παιδί που είσαι... Με τό φεγγάρι και με τίς άκροστοιγίδες δεν τρώει ο κόσμος ούτε κανει παπούτσια. Κατάλαβες;... (Παύσις).

ΕΚΕΙΝΟΣ. Πάμε;

ΕΚΕΙΝΗ. Ναι.

(Βγαίνουν άμλήτοι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω απ' την πόρτα της). Καληνύχτα.

ΕΚΕΙΝΗ (θιαστικά και ψυχρά). "Αντίο... (Τό φεγγάρι κρύβεται γρήγορα πίσω απ' τό παραθύρι. "Ισως για νά κρύψη ένα δάκρυ).

ΑΥΛΑΙΑ

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ

"Ένα αισθηματικό διήγημα του

ΜΩΡΗΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο "Αντρέ και ή Ραυμόνδη είχαν χωρίσει, χωρίς κανένα σόδαρό λόγο. "Ένα βράδυ, ή Ραυμόνδη είπε του "Αντρέ ύστερ από τό γεύμα:

"Αντιλαμβάνομαι, φίλε μου, ότι δεν είμαστε καμωμένοι ο ένας για τόν άλλον. "Απειρα πράγματα — μικροπράγματα συχνά — μάς χωρίζουν. "Ώσένα σου άρέσει τό κρύο θωδινό κι' εγώ δεν μπορώ νά τό υποφέρω. "Επιμένεις νά φορής στην έξοχή άνοιχτό πουκάμισο που σου δείχνει τό ντεκολτέ σου ως τό στήθος, ενώ έμένα μου χτυπά στά νεύρα αυτή ή μόδα, εσύ θέλεις άνδρες σαράντα χρονών νά ντύωνται σάν γυμνασιόπαιδες. Φορείς, ό,τι καλύτερο είναι, ενώ αν ρωτήσης μιάν όποιαδήποτε, ραφινάρισμένη γυναίκα θά σου πη: "Ο άνθρωπος φαίνεται από την κάλτσα του". Στεναχωρείσαι, όταν βρσκεισαι μέσα σέ ιστορικούς πύργους, ενώ εγώ ξετρελλανόμια μ' αυτούς. Σ' άρέσει τό βουνο, ενώ έμένα με σκληδώνει ή θάλασσα. Με δάξεις κάθε βράδυ νά παίζουμε οι δυό μας χαρτιά, τή στιγμή που ξέρεις πως εγώ τά συχαίνουμε και με κοροϊδεύεις, όταν σου ρίχνω τά χαρτιά και σου προλέγω τό μέλλον... Καταλαβαίνεις πως δεν μπορεί νά εξακολουθήσουμε νά ζούμε μαζί, τή στιγμή που έχουμε τόσο αντίθετα γούστα, τόσο αντίθετες συνήθειες. "Ας χωρίσουμε λοιπόν, αλλά σάν δυό πολιτισμένοι άνθρωποι, δηλαδή χωρίς νά μαλώσουμε, χωρίς νά σπάσουμε τ'ά πιάτα και χωρίς νά κάνουμε τούς γείτονες νά βγούν στους διαδρόμους τού ξενοδοχείου...

Τρομερά συγκινημένος ο "Αντρέ παρέρυρε τήν Ραυμόνδη ως τό καπνιστήριο και προσπάθησε, αναπτύσσοντας όλη τή ρητορική του δεινότητα νά τήν κάνει ν' αλλάξη γνώμη. Τής θύμησης τίς ώραιές στιγμές τής ζωής που έδώ και δυό χρόνια τώρα κάνανε μαζί και που είχε πρωταρχίσει μέσα στό δάσος τού Φονταινεμπλώ. "Εδοκίμασε νά τήν μεθύσει λίγο με δυό μεγάλα ποτηράκια «κιουρασόν» και με μερικές τρυφερές άναμνήσεις.

Χαμένος κόπος. Τό ίδιο βράδυ ή Ραυμόνδη πήρε τό τραίνο, και στην έρημη απόβθαρα τού σταθμού δεν είχε μείνει παρά ένας εγκαταλειμμένος έραστής, που έκλαιε.

Πέρασε ένας μήνας. Τίς πρώτες έφτά μέρες ο "Αντρέ έγραφε καθημερινώς στή Ραυμόνδη, παρακαλώντας τήν νά ξαναγορήσει.

Καμιά απάντηση.

"Επειτα άρχισε νά τήν σκέπτεται όλο γώτερο.

Στίς άρχές τού δευτέρου μηνός ο "Αντρέ γούρισε στό Παρίσι.

Οί περισσότεροι φίλοι του έλειπαν στην

έξοχή και ο "Αντρέ για νά ξεσκάσει έφραγε εκείνο τό βράδυ μόνος του σ' ένα έστιατόριο τού δάσους τής Βουλώνης.

Μιά νύχτα συνάντησε στην δεινροστομία τών "Ακακιών μιάν κομψή νέα, που έκλαιε σιωπηλά.

Τήν πλησίασε εύγενικά.

— Κυρία μου, τής είπε, βγάχοντας τό καπέλλο του... "Ελπίζω νά μή σ'άς έκλεψαν τήν τσάντα σας.

"Εκείνη τόν πληροφόρησε πως δεν συ-

Η Ραυμόνδη έμεινε σάν άποσβολωμένη.

νέβαινε τίποτε τέτοιο. "Απλούστατα, είχε μελαγχολία.

Ο "Αντρέ τήν κύτταξε καλύτερα.

Ήταν μιάν πολύ νόστιμη γυναίκα.

Μιά κομψότατη μυτίτσα, λίγο άνασηλωμένη. "Ένα παιδικάτικο στοματάκι, που έκανε τούς δυό γαυτωμένους μορφαρούς. Μάτια άνήσυχα ελαφριά, που τά έχει χαμένα στην άκρη κάποιου μονοπατιού.

Στά μεσάνυχτα και δέκα ήταν καθιμένοι κ' οι δυό τους μπροστά σέ μιάν μπισλία σαμπάνιας, στό «Πέρρυς» Μπαρ.

Η τζάζ έπαίξε δυνατά.

Μερικά ζεύγη έχόρευαν.

— Πώς σ'άς λένε; ρώτησε ξαφνικά ο Αντρέ.

— Λιάνα.

— Λιάνα... τί, μόνον;

— Δεν έχω κανένα ώραίο επίθετο. Λιάνα Καπερόν, αν έπιμένετε.

Ο "Αντρέ άπογοητεύθηκε λίγο.

Η συνομιλία έν τούτοις εξηκολούθησε.

Στή μιάνιση τό πρωί δεν άγνοούσαν τίποτε ο ένας από τό παρελθόν τού άλλου.

— Μ' άρέσεις πολύ, είπε ή Λιάνα, άφήνοντας τό ποτήρι τής σαμπάνιας.

Ο "Αντρέ κολακεύτηκε.

Συμφώνησαν νά γιορτάσουν τή γνωριμία τους με ένα ταξιδάκι λίγων ημερών.

— Πού θά πάμε; ρώτησε ο "Αντρέ.

— Θά ήθελα νά είμαι μόνη μαζί σου σέ σέ μιάν έρημική γωνιά. Δεν πάμε νά περάσουμε όχτώ μέρες στό δάσος τού Φονταινεμπλώ; Στο Κορνμούφλ;

Κάποια άναμνήσεις εκέντησε μυστικά τήν καρδιά τού "Αντρέ... Θυμήθηκε τήν Ραυμόνδη, τό ώραίο τους ρομάνσο που είχε άρχισι εκεί κάτω...

Και καθώς ή Λιάνα επέμενε, είπε:

— Αί, λοιπόν, καλά!...Θά φύγουμε αύριο τό άπόγευμα, με άυτοκίνητο.

Η Λιάνα εύτυχισμένη έσφριζε τό χέρι ε'εί "Αντρέ, κάτω από τό τραπεζομάνηλο.

Η τζάζ ξανάρχισε νά παίζει δυνατά.

Τό άυτοκίνητο τού "Αντρέ τούς πήγαινε τήν άλλη μέρα στό Φονταινεμπλώ. Η Λιάνα ήταν εύτυχισμένη. Αυτό τό φευγιό τήν ξετρελλανει.

Κάποια άόριστη άγωνία όμως πιάζε τήν ψυχή τού "Αντρέ.

Ένωθε τήν ακαθόριστη τυραννία κάποιας άναμνήσεως, νά τόν περιτριγυρίζε.

Άρχισαν νά τρών, όταν ξαφνικά ο "Αντρέ έγινε κατάπλωμος. Μιά γυναίκα είχε φανή στό κατώφλι τού έστιατορίου.

Ήταν ή Ραυμόνδη.

Είχε μιάν μόνη, ζωηρή, εύθυμη.

Είδε τόν "Αντρέ, κι' έμεινε σάν άποσβολωμένη στό κατώφλι τής πόρτας.

Κατόπι έξαφνα, βγήκε.

Ο "Αντρέ άφησε τήν πιασέτα του και έσπευσε νά βγή έξω... "Εφθασε όμως πολύ άργά. Η Ραυμόνδη είχε ανέβει κιόλας στό άυτοκίνητό της, που έτρεχε προς τόν μεγάλο δρόμο.

Ο "Αντρέ άναποφάσιτος και πολύ ταραγμένος, στεκότανε μπρος στην πόρτα τού ξενοδοχείου, όταν τόν πλησίασε ο θυρωρός και τού έδωσε ένα τηλεγράφημα. Ο "Αντρέ τό κύτταξε, χωρίς νά κατάλαβη. "Ένα τηλεγράφημα έδώ;

Με χέρι που έτρεμε ο "Αντρέ τό άνοιξε:

«"Αντρέ, έλεγες, άς ξεχάσουμε β'τι συνέβη. Περμένε με άπόψε νά δειπνήσουμε στό Κορνμούφλ, που ήταν ο μάρτυς των πρώτων φίλων μας. Τό άσωτο παιδί σου.

Ραυμόνδη».

ΜΩΡΗΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ο κόσμος είχε πλ η μυρίσει την άπειρα νη αϊθουσα της «Σκάλας». Ἡ περίφημη αἰδὸς Ρόζα Σκαρλάτι θά πρωταγωνιστοῦσε ἀπόψε γιά πρώτη φορά στήν «Νόρμα» τοῦ Μπελλίνι. Σ' ἕνα θεωρεῖο δευτέρου ἑνός ἀνδρός καί μιᾶς γυναίκα περιμέναν μέ φανερά ἀγωνία τήν εἴσοδο τῆς πρωταγωνιστρίας στή σκηνή.

Ὁ ἄνδρας ἦταν ὁ Ντανιέλε Κόρντα, συνθέτης μουσικῆς δωματίου καί ἐπίσης συγγραφεὺς μιᾶς ὀπερας στήν ὁποία εἶχε τραγουδήσει ἡ Ρόζα Σκαρλάτι: ἕνας ἄνδρας ἀδύνατος καί κομπὸς μέ πρόσωπο λεπτό καί μακρουλό, μέ μαλλιά γυαλιστερά καί τόσο μαύρα πού δὲν ἀφῆναν νά μαυτεῖται κανεὶς τὰ πενήντα χρόνια τοῦ μουσικοσυνθέτου. Ἀπέναντί του καθύταν μιᾶς γυναίκα μεγάλου-

τερη ἀπ' αὐτόν, ξανθὴ καί καλοντυμένη, πολὺ συμπαθητικὴ, ντυμένη ἐξεζητημένα καί κομπὰ συγχρόνως. Τὰ βαρύνοντα κοσμήματά της ἀστραφτοκοπούσαν μέσα στοὺς ἡμίφως. Ἦταν ἡ Τζοβάννα Ροῦς, ἡ διάσημη αἰδὸς, πού ἐδῶ καί δέκα χρόνια εἶχε ἀφήσει τὸ θέατρο γιὰ ν' ἀνοίξῃ μιὰ σχολὴ τραγουδιοῦ: ἡ Τζοβάννα Ροῦς, ἡ περιφημότερη Νόρμα τῆς ἐποχῆς τῆς καί μιᾶ ἀπὸ τὶς περιφημότερες κάθε ἐποχῆς. Ἡ ἀνυπομονή καί ἡ ἀγωνία ἔδιναν μιὰ ξεχωριστὴ μορφή στὴ γοητεία τῆς πού εἶχε μένει ἀθικτὴ ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων. Ἡ Ρόζα Σκαρλάτι, ἡ πῶ ἀγαπημένη τῆς μαθήτριά, εἶχε μελετήσει μαζί τῆς τὸν ρόλο τῆς Νόρμας πού θά τραγουδοῦσε ἀπόψε γιά πρώτη φορά. Ἡ μεγάλη στοργὴ δὲν ἐμπόδιζε τὴν Τζοβάννα νά φοβᾶται ὅτι ἡ ἐπιτυχία δὲν θάταν πλήρης: ἡ Ρόζα τραγουδοῦσε ὑπέροχα, μὰ ἴσως ὁ ρόλος νά ἦταν πολὺ δυνατός γιὰ κείνην, πολὺ δραματικὸς.

— Ντανιέλε, νά τὴν! Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ροῦς, πολὺ ἀρμονικὴ, ἔτρεπε τώρα ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Μὰ καμμιά συγκίνηση δὲν μποροῦσε νά εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνην πού ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀδίκαια προσπαθοῦσε νά κρύψῃ: τὸ πρόσωπό του θανάσιμα ὠχρό, φαινόταν ἀκόμη πῶς λεπτό, πῶς διάφανο. Καί ὁ ἄνδρας αὐτός καί ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦσαν, ἀσφαλῶς, τὰ δύο πρόσωπα πού ἀγαπητῶς περισσότερο στὸν κόσμο τὴν Ρόζα Σκαρλάτι.

— Κόρντα, τί ἀδύνατη πού φαίνεται!

Βέβαια ἡ Ρόζα Σκαρλάτι δὲν εἶχε τὴν συνηθισμένη ἐμφάνιση τῆς Νόρμας, τῆς ἐπιβλητικῆς ἱερείας τῶν δρυϊδῶν. Τὰ μαλλιά της ἦσαν στεφανωμένα μέ τὸ ἱερὸ φυτὸ τοῦ ἱεροῦ καί τὸ χέρι της ἦταν ὠπλισμένο μέ τὸ χρυσοῦ δρεπάνι, μὰ ἦταν τόσο ἀδύνατη πού ἐμοιάζε μᾶλλον μέ μιὰ χαριτωμένη σιλιφίδα τοῦ ἱεροῦ δάσους, ἡ ὁποία γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε πάρει τὴ θέση τῆς τρομερῆς ἱερείας τῶν δρυϊδῶν. Ἡ φωνὴ της ὑψώθηκε καθάρια μὰ ψυχρὴ σὰν τὴ σελήνη πού ἐπεκαλεῖτο στήν ὑπέρτατη προσευχὴ της...

— Κόρντα! Ἡ ἐπιφώνησης τῆς Τζοβάννας Ροῦς σὲ μιὰ παύση τοῦ τραγουδιοῦ, ἔλεγε πολλὰ πράγματα στὸν Ντανιέλε Κόρντα, ὁ ὁποῖος μολαταῦτα ἐξακολουθοῦσε νά σιωπᾷ, ἀκίνητος καί κατάχλωμος. Ἡ Ρόζα τραγουδοῦσε περίφημα, μὰ ἡ ἡρεμὴ φωνὴ της ταίριαζε περισσότερο μέ τρυφερά κι' εὐγενικά αἰσθήματα, παρά στήν τραγικὴ ψυχὴ τῆς Νόρμας καί στοὺς ἑξαλλοὺ πάθος πού ὀδηγεῖ τὴν ἐρωτευμένη ἱερεῖα στήν ἀπόγνωση καί στὸν θάνατο.

— Κόρντα ἴσως νά φοβᾶται! Ἡ Τζοβάννα Ροῦς ὑπέφερε. Ἡ ἀγωνία βάρανε τὸ στήθος της. Θάθελε νά τρέξῃ στὴ σκηνή, νά δώσῃ στὴν Ρόζα τὴν δική της ἀγαθὴ φωνή, τὴν φωνὴ της πού παλλόταν ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη. Καί ὅμως ἡ Ρόζα ἦταν τόσο ἐξυπνὴ, εἶχε μάθει τόσο γρήγορα

τὸν ρόλο τῆς Νόρμας καί τὸν εἶχε τραγουδήσει τόσο ὠραία στοὺς πιάνο. Μόνο πού ἡ φωνὴ της ἦταν λίγο κουρασμένη στὶς πρόβες. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἶχε ἀντὶληφθεῖ τὴν κόουραση αὐτὴ μὰ δὲν τῆς εἶχε δώσει μεγάλη σημασία.

Ἐκεῖνος ἐκτιμοῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν Ρόζα, τὰ μεγάλα φωνητικὰ προσόντα της, τὴν σταθερότητα τοῦ τόνου, τὴν ξεχωριστὴ μουσικότητά της. «Ὅλες οἱ τραγουδίστριες, ἔλεγε, ἔπρεπε νά ἔχουν τὴν μουσικότητα τῆς Σκαρλάτι!»

Καί στήν ἀποψινὴν πρεμιέρα τῆς Νόρμας, ἡ Ρόζα Σκαρλάτι ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ μουσικός, μὰ δὲν ἦταν ἡ Νόρμα!

Ἡ αὐλαία τῆς πρώτης πράξεως κατέβηκε ἀνάμεσα στήν παγερότητα τοῦ κοινοῦ. Ἡ κυρία Ροῦς σὴν ἠκούσθηκε. Τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Ντανιέλε, ἐγὼ φεύγω! Ἡ Ρόζα δὲν ἤθελε ποτὲ νά τὴν ἀνησυχοῦν στοὺς καμαρίνι τῆς προτοῦ τελειώσῃ τὸ ἔργο. «Ἄν ἡ Τζοβάννα Ροῦς ὑπέφερε, μποροῦσε νά φύγῃ χωρὶς νά τὸ μάθῃ ἡ Ρόζα. Ὁ Ντανιέλε Κόρντα τὴν συνάδευσε ἔως τὴν ἐξοδο καί τῆς ὑποσχέθηκε νά τῆς τηλεφωνήσῃ.

— Πῆγε στὴν Ρόζα ὅτι αἰσθάνθηκα κάποια ἀδιαθεσία. Ἄλλως τε ξέρεῖ ὅτι δὲν πηγαῖναι ποτὲ στοὺς θεάτρο. Καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν αἰσθάνομαι καλά τὸν ἑαυτό μου, Κόρντα.

Ὁ Ντανιέλε δὲν ἐπέστρεψε ἀμέσως στοὺς θεωρεῖο. Περπάτησε λίγο στοὺς διαδρόμους, ἀκούοντας τὰ σχόλια τοῦ κοινοῦ:

— Ὁραία φωνή, μὰ ψυχρή.
— Τραγουδᾷ καλά, μὰ δὲν εἶναι ἡ Νόρμα.
— Θυμᾶστε τὴν Τζοβάννα Ροῦς; Ἐκεῖνη ἦταν Νόρμα μιὰ φορά! Αὐτὴ εἶναι ἡ καμαριέρα τῆς Νόρμας!

— Ἡ Σκαρλάτι εἶναι καλὴ γιὰ τὸ λυρικὸ ρεπερτορίο.

— Τὶ τοῦπὲ αὐτὲς οἱ νέες νά ἀντιμετωπίζουν ἕνα ρόλο σὰν τῆς Νόρμας!

— Μιὰ ἀποτυχία, πού μιὰ κοπέλλα ἐξυπνὴ σὰν τὴν Σκαρλάτι μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ...

«Ἐχουν δίκιο, σκεφτόταν ὁ Ντανιέλε Κόρντα καθὼς ἐπέστρεφε στοὺς θεωρεῖο του, ἔχουν δίκιο...»

Ἄλλως τε, ἐκεῖνος τὸ εἶχε πῆ στὴν Ρόζα ὅτι ὁ ρόλος δὲν ἦταν γι' αὐτήν: μὰ ἦταν δύσκολο νά πολεμήσῃ μέ τὸν εὐκόλο ἐνθουσιασμό τῆς Τζοβάννας Ροῦς καί τῆς Ρόζας. Εἶχε μελετήσει καί εἶχε μάθει τὸν ρόλο της: μὰ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά τραγουδᾷ στοὺς πιάνο καί ἄλλο σὲ ἕνα θέατρο γεμάτο κόσμο, ἕνα βράδυ κόουρασης καί φόβου, ἐμπρὸς σ' ἕνα κοινὸν πού θυμᾶται ἄλλες παραστάσεις καί κάνει συγκρίσεις μέ τὴν Ροῦς, μέ τὴν Μορέλλι, μέ τὴν Ὁροάτι.

Ἦταν μιὰ ἀποτυχία, λοιπόν: καί ἡ Ρόζα θά τὸ εἶχε νοιώσει γιὰτὶ ἡ φωνὴ της τώρα φαινόταν πῶς ἀδεια, πῶς ἀψυχή. Καταλάβαινε κανεὶς ὅτι τραγουδοῦσε μέ κόουραση καί φόβο, ὅτι

μοῦ ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ὁ Ἀλμπέρτο, καί ἡ Ρόζα σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν συνέχεια τοῦ προσεχούς φύλλου.

Τὸ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Οι 10 κομψότεροι άστέρες του Χόλλυγουντ

Ένας περίεργος
διαγωνισμός —

Ο Γουόρρεν Ουίλλιαμ, άνε κηρύχθη ένας από τους κομψότερους άνδρες του κόσμου.

Κόσμε, τέντωσε τ' αυτιά σου κι' έκουσε με!
Έμεις, οι φιγκυράντ του Χόλλυγουντ, αποφασίσαμε να εκλέξουμε και να πούμε ποιοι είναι, κατά τη γνώμη μας, οι δέκα ήθοποιοί που ντύνονται καλλίτερα, στα φίλμ που αγυρίζουν.

Για να βγάλουμε τίμια και σωστή κρίση ψηφίσαμε όλως μυστικά και δεν λάβαμε τίποτε υπ' όψιν μας. Πέσαμε, όμως, λίγο έξω. Άντι να βγάλουμε δέκα κομψούς, εδγάλαμε πέντε! Δεν φταίμε, όμως, έμεις. Τό πράμα ήταν τόσο δύσκολο... Και τώρα άκούστε τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας.

Πρώτος ήλθε... αλλά δεν ήλθε κανείς έντελως πρώτος. Την πρώτη θέση την κατέλαβαν από κοινού, με ίσους αριθμούς ψήφων, ο Ουόρρεν Ουίλλιαμ και ο Κλάρκ Γκέϊμπλ. Οι δυο αυτοί «αθόροι» των θηλυκών κομπάρσων του Χόλλυγουντ συνεκέντρωσαν τὰ 90 ο)ο των ψήφων! Ίσως, όμως ο Ουίλλιαμ να είναι κατά τι πιο ευνοούμενος από τον Κλάρκ Γκέϊμπλ, γιατί, κατά την ώρα της ψηφοφορίας, άκούστηκε μια ξανθή ψηφοφόρος να λέγέ σε μια μελαγχρονή συνάδελφό της:

— Γιατί ψηφίζεις υπέρ του Κλάρκ Γκέϊμπλ; Είπαμε να ψηφίσουμε για τον πιο κομψόν στο ντύσιμο και όχι για τὸ μπεγκαίν μας!...

Δεύτερος, κατά σειράν επιτυχίας, ήλθε ο Ουίλλιαμ Πόουελ. Τρίτος ήλθαν μαζί, με ίδιον αριθμό ψήφων, ο Άδελφος Μαν-

ζού και ο Τζώρτζ Μπρέντ. Ξέρετε, βέβαια, ότι ο Μανζού έχει ανακηρυχθῆ πλειστάκις ως ένας από τους δέκα κομψότερους άνδρας του κόσμου μαζί με τον Πρίγκηπα της Ουαλλίας και μερικούς άλλους άσσοις του χρηματιστηρίου. Έν τούτοις, κατά την κρίσι των φιγκυράντ του Χόλλυγουντ, έρχεται τρίτος. Τί σημασία έχει για τὰ κορίτσια της αμερικανικής φιγκυρασίων, ή γνώμη του κόσμου...

Τέταρτος έρχεται ο Ντίκ Πάουελ. Ή κάπως καθυστερημένη αυτή θέσις όφείλεται στο ότι οι φιγκυράντ δεν μπόρεσαν ν' αποφασίσουν ακριβώς σε ποιά είδος κοστούμιού διακρίνεται ο Ντίκ. Γενικά, όμως, είναι χαριτωμένος.

Κατόπιν, οι γνώμες των ψηφοφόρων συ-

χέονται. Έτσι, την πέμπτη θέση τη μοιράζονται από κοινού ο Γκάρι Κούπερ, ο Ρικάρτο Κορτέζ και ο Τζίμμι Κάγκνεϋ. Τό τρίο αυτό αποτελεί ένα πολύ παράξενο άσσορι: Ο κομψός Κορτέζ, ο σοβαρός Κούπερ και ο ρωμαλέος Κάγκνεϋ! Τί παστρέψουν όλοι οι Άμερικανοί στα σπίτια τους, φορώντες πουλλόδες με ψηλόν γιακά. Αργότερα λανσάρισε τὰ γνωστά πουλλόδες με τὸ μικρό τρίγωνο ντεκολτέ, αλλά σήμερα τὰ κατήγγησε τελείως. Άγαπάει, όμως, ακόμη τὰ κοστούμια σπόρ και όλοι σπεύδουν να τὸν μιμηθοῦν.

Ο Ουίλλιαμ Πόουελ έρχεται δεύτερος, πολλές, όμως, τὸν υπέδειξαν ως τὸν κομψότερον όλων.

Τό γεγονός ότι ήλθε δεύτερος τὸν ε-κούρισε πολύ. Άπειλήσε ότι θὰ περιορίση τὸν αριθμό τῶν κοστούμιῶν του σε τρία μονάχα, ώστε να μὴ τὸν ψηφίσουν ἄλλη φορά καθόλου «αὐτὲς οἱ κατσίκες». Βρίσκει ότι οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀνοήσιοι. Άγαπάει τὸ μπλέ φονσέ και τὰ σταυρωτὰ σακκάκια.

Ο Μανζού εξέλεγη γιατί εἶναι πάντοτε πολύ καθὼς πρέπει. Έχει τὸ σπάνιο χάρισμα να φαίνεται πάντοτε κύριος τοῦ κόσμου, ἀδιάφορο ἢν ντύνεται πολλές φορές με κοστούμια σπόρ.

Ο Ντίκ Πάουελ έχει σαράντα κοστούμια, ἀλλ' έχει τὸν λόγο του γι' αὐτό. Όσα ρούχα ἔκανε ως τώρα, τὰ φυλάει, μήπως τοῦ χρειασθοῦν σε κανένα φίλμ.

— Άφού έχετε τὸ δαιμόνιο τῆς έφευρε-τικότητας μέσα σας, τὸν ρώτησα, γιατί κάνετε τὸν ήθοποιό;

— Για να κερδίζω χρήματα και πραγ-ματοποιῶ τις έφευρέσεις μου...

Μιὰ ἄλλη έφευρέσις του, εἶναι ἕνα πε-ριστροφικό ντουλάπι για τὰ παπούτσια και τὰ καπέλλα του. Μέτρησα τριάντα κα-πέλλα και τριάντα ζεύγη παπουτσιῶν. Όσο για κοστούμια, οὔτε αὐτὸς ξέρει πόσα έχει. Τὸν ρωτῶ ποιά χρώματα προτιμᾷ και μοῦ ἀπαντᾷ:

— Τὸ καφέ. Άλλ' ἑμένα «μὲν» προτιμᾷς τὸ γκρι!

Τὰ γούστα του στὸ ζήτημα τῶν γραβ-ετῶν εἶναι ἀρκετὰ περίεργα και ἀδια-φορεῖ πολὺ ἂν τὸ χρώμα τοῦ λαϊμοδέτη-του ταιριάζει με τὰ μαντήλια του και τίς κάλτσες του.

Άκούστε πῶς ντύνεται τὸ καλοκαίρι, ὅταν κάνει πολὺ ζέστη: Πανταλόνι γκρι ἀνοιχτό, σακκάκι ζερέσῃ γκριζο σκούρο, πουκάμισο μεταξωτό τοῦ πόλο και κα-σκέτο με ἀσπρόμαυρα καρρῶ, Τρελλαί-νεται για κασκέττα και ξέρει να τὰ φο-ρῇ. Παπούτσια λευκά και γραβδάτα με-ρίγες κόκκινες, πράσινες και πορτοκαλί-ες. Στὸ σύνολό του, όμως, εἶναι πολὺ ντι-στεγνέ.

Ο Κλάρκ Γκέϊμπλ προτιμᾷ τὰ γκρι. Έχει εἴκοσι πέντε κοστούμια και τριάν-τα ζευγάρια παπούτσια. Χωρὶς να τὸ θέ-λη, έγινε ἀφορμή, πὸ πέντε ἑτῶν, να ἐπι-στρέψουν όλοι οι Άμερικανοί στα σπίτια τους, φορώντες πουλλόδες με ψηλόν για-κά. Αργότερα λανσάρισε τὰ γνωστά πουλ-λόδες με τὸ μικρό τρίγωνο ντεκολτέ, αλ-λά σήμερα τὰ κατήγγησε τελείως. Άγα-πάει, όμως, ακόμη τὰ κοστούμια σπόρ και όλοι σπεύδουν να τὸν μιμηθοῦν.

Ο Ουίλλιαμ Πόουελ έρχεται δεύτερος, πολλές, όμως, τὸν υπέδειξαν ως τὸν κομψότερον όλων.

Τό γεγονός ότι ήλθε δεύτερος τὸν ε-κούρισε πολύ. Άπειλήσε ότι θὰ περιορί-ση τὸν αριθμό τῶν κοστούμιῶν του σε τρία μονάχα, ώστε να μὴ τὸν ψηφίσουν ἄλλη φορά καθόλου «αὐτὲς οἱ κατσίκες». Βρί-σκει ότι οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀνοή-σιοι. Άγαπάει τὸ μπλέ φονσέ και τὰ σταυ-ρωτὰ σακκάκια.

Ο Μανζού εξέλεγη γιατί εἶναι πάντοτε πολύ καθὼς πρέπει. Έχει τὸ σπάνιο χά-ρισμα να φαίνεται πάντοτε κύριος τοῦ κόσμου, ἀδιάφορο ἢν ντύνεται πολλές φορές με κοστούμια σπόρ.

Ο Ντίκ Πάουελ έχει σαράντα κοστού-μια, ἀλλ' έχει τὸν λόγο του γι' αὐτό. Ό-σα ρούχα ἔκανε ως τώρα, τὰ φυλάει, μή-πως τοῦ χρειασθοῦν σε κανένα φίλμ.

Οι ήθοποιοί τοῦ κινηματογράφου λαν-σάρουν τὴν ἀνδρική μόδα, ὅπως οἱ γόγ-σες τὴ γυναικεία.

Τὰ μπλέ πουκάμισα ἀπὸ τὸ Χόλλυ-

γουντ λανσαρίσθηκαν.

Τὸ γαρνίρισμα αὐτὸ ἔγινε έντελῶς μο-νάχο του, χωρὶς να τὸ ἐπιδιώξη κανείς. Πρὸ δέκα — δώδεκα ἑτῶν, οἱ ὀπερατέρ-τῶν στούντιο ἀντελήφθηκαν ότι τὰ μπλέ πουκάμισα γίνονταν πὸ ἀσπρά στη φωτο-γραφία, ἀπὸ τὰ λευκά πουκάμισα!

Καθιερώθη, λοιπὸν, να φοροῦν οἱ ήθο-ποιοί πουκάμισα τέτοιου χρώματος. Έπει-δή, όμως, ως γνωστόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι πάντοτε πολὺ διαστι-κοί, συνέβη τὸ ἑξῆς: Μετὰ τὴ δουλειά, ντυμένοι ὅπως ἦσαν, με τὰ μπλέ πουκά-μισα, οἱ ήθοποιοί ἐβγαίνουν έξω και πῆ-γαίνουν στὶς διάφορες προσκλήσεις και στὰ διάφορα κέντρα.

Οἱ σύνοιπ τοὺς ἐμιμήθησαν και πολὺ γρήγορα, τὸ μπλέ πουκάμισο ἔγινε μόδα και ἐκυρίευσε όλον τὸν κόσμο

— — —

Έκείνος πὸν καταδραβώθη στὸ πρω-τότυπο αὐτὸ δημοψήφισμα ἦταν ὁ Ρόμπερ-Τέϋλορ. Έλάχιστες φιγκυράντ τὸν ἐψήρι-σαν, μ' ὅλο πὸν ὁ αἰώνιος αὐτὸς καρτάκι-ας (ὅπως τὸν ἔχουν ὀνομάσει οἱ ἀμερικα-νίδες) ποζάρει για γόγες και για δανδῆς. Εἰς μάτην οἱ διαφημιστὰί του φωνάζουν ότι ἡ γκαρνταρόμπα τοῦ Τέϋλορ περιλαμ-βάνει πενήντα κοστούμια, δέκα πέντε παλτὰ, ὀκτακόσιες γραβδάτες, τριακόσια πουκάμισα, ἑνενηντα ζευγάρια παπούτσια και σαράντα καπέλλα. Οἱ φιγκυράντ δὲν ἔθαμπώθηκαν καθόλου ἀπὸ τοὺς ἀστρονο-μικοὺς αὐτοὺς ἀριθμούς. Ήγνόησαν τὸν Τέϋλορ κι' ἐξακολουθοῦν να τὸν ἀγνοοῦν, καίτοι ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου κρύ-βουν τὴ φωτογραφία του μέσα στην τσάντα τους και κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τους.

Οἱ λόγοι τῆς ἀγνοίας αὐτῆς, πὸν μοι-άζει μ' ἐπιδεικτική περιφρόνησι, εἶναι γνωστοί και ἀποδεικνύουν ότι μ' ὅλες τίς δηλώσεις τῶν ὀργανωτριῶν τῆς ψηφοφο-ρίας, ἐπεκράτησε πνεῦμα μεροληψίας με-ταξὺ τῶν φιγκυράντ. Τὸ εἶπε ἄλλωστε ἀ-προκάλυπτα μιὰ ἐξ αὐτῶν:

— Άφού ὁ κύριος αὐτὸς μᾶς ἀγνοεῖ, τὸν ἀγνοοῦμε κι' ἑμεῖς!

Πράγματι, ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ εἶναι πολ-λὸ ψηλομύτης και δὲν καταδέχεται να κά-νη παρέα με τὰ κορίτσια τῆς φιγκυρασι-ὸν, ὅπως κάνουν ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ, ὁ Γκάρι Κούπερ, ὁ Ουόρρεν Ουίλλιαμ και οἱ λοιποὶ συνάδελφοί των. Ή Βαρβάρα Στάνγουϊκ πὸν τὸν ζηλεύει τρομερὰ δὲν τὸν ἀφίνει να κυττάξη ἄλλη γυναίκα και τοῦ έχει ἀπαγορεύσει κάθε κουδέντα με τίς μικροῦλες τοῦ «διακοσμητικοῦ προσω-πικοῦ» τῶν στούντιο.

Και να τ' ἀποτελέσματα. Ο γόγες πὸν σαγγνεύει όλον τὸν θηλυκόκοσμο τῆς οἰ-κουμένης ἀγνοεῖται στὸν τύπο του. Ν' ἀ-γνοῖται, όμως, πραγματικὰ ἡ να λατρεύ-εται περισσότερο ἀπὸ ὅλους; Να κάτι πὸν θάπρεπε να ἐξακριβωθῇ. Μήπως ἡ φαίνο-μενική αὐτὴ ἀδιαφορία τῶν φιγκυράντ κρύβει ἀπὸ κάτω κανένα ὀμαδικὸ ἐρωτικό πείσμα;

ΛΟΥΣΙ ΡΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΓΕΛΑΣΘΗΚΕ

Ο κ. Σμιθ, είχε προσλάβει στὸ γρα-φείο του, ως κλητῆρα, ἕναν νεαρό, πὸν δὲν ἤξερε διόλου τὰ πρόσωπα πὸν τὸν ἐπισκέπτονται συνήθως.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νεαρὸς μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του και τοῦ λέγει:

— Κύριε, μιὰ κυρία ζητᾷ να σᾶς ἰδῇ.

— Εἶναι ὥρα; ρωτᾷ ὁ κ. Σμιθ.

— Κουκλί!...

— Καλὰ. Πές της να περάση.

Ύστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ κυρία βγαί-νει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σμιθ.

Όταν κατέβηκε τίς σκάλες, ὁ κ. Σμιθ φωνάζει τὸν κλητῆρα του.

— Έλα ἐδῶ ἐσύ. Γιατί μοῦ ἐπες πὸς ἦταν ὥρα; ἡ κυρία αὐτὴ, ἀφού δὲν ἦ-ταν;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ νόμι-σα πὸς ἦταν ἡ κυρία σας!...

Και ὁ κ. Σμιθ, πολὺ μελαγχολικά:

— Δυστυχῶς, παιδί μου, δὲν γελά-στηκες.....

— — —

ΠΑΤΙΝΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΛΙ

Ο διάσημος βιολιστής, Ζοακίμ, δάλ-θηκε κάποιον χειμῶνα να μάθῃ να πατι-νάρη. Πῆγε λοιπὸν σ' ἕνα «πατινάξ» τοῦ ὁποῖου γνώριζε τὸν ἰδιοκτήτη, και τοῦπε να τοῦ μάθῃ να γλυστερᾷ κι' αὐτὸς πάνω στὸν πάγο.

Ο ἄλλος δέχθηκε μ' εὐχαρίστησή του και τὸ μάθημα ἄρχισε:

— Όταν θέλετε να πατινάρετε, μαίτρε, τοῦ λέγει ὁ «καθηγητῆς» του, τὸ σπου-δαῖο εἶναι να ρίξετε τὸ ἕνα πόδι μπρὸς και ν' ἀφήσετε τὸ ἄλλο να ἀκολουθήσῃ ἐ-λεύθερο. Νά, ἐτσι...

Και τοῦ ἔδειξε πὸς θάκαινε.

Ο Ζοακίμ δοκίμασε να τὸν μιμηθῇ. Άλλὰ τὴν ἰδια ὥρα ἔπαλῶθηκε κάτω φασὸς πλατύς.

Ο δάσκαλός του τὸν σήκωσε και τοῦπε.

— Έ, δὲν πειράζει κ. Ζοακίμ, θὰ μάθετε...

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πὸς δὲν εἶναι και τόσο εἰκόλο πράγμα... ἔκανε ὁ Ζοα-κίμ.

— Ασφαλῶς, δὲν μπορεί κανείς να πατινάρῃ τόσο εὐκόλα, ὅσο παίζει βιο-λί.... ἔκανε με ἀφέλεια ὁ ἄλλος.

Και ὁ Ζοακίμ... δὲν ἐθύμωσε!

— — —

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Στὸ δικαστήριο ἐμφανίζεται ἕνα ζεύ-γος, γνωστὸ τοῦ προέδρου.

Ή κυρία ζητᾷ τὸ διαζύγιο, και ὁ πρόεδρος προσπαθεῖ να τοῦς συμβιβάσῃ.

— Τέλος πάντων, κυρία μου, λέγει τῆς ἐναγοῦσης, ὁ σύζυγός σας σᾶς ἀγα-ποῦσε πολὺ...

Και ἡ κυρία:

— Νάι. Άλλοτε, όταν μ' ἔδωλε χτυποῦσε ἡ καρδιά του τώρα χτυπᾷ τὸ χέρι του.

Ξεχωριστοὶ στίχοι

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Έγὼ δὲν εἶμαι ὁ τεχνίτης
πὸν διαλεχτοὺς τοὺς στίχους
(δένει

Μὲ τέχνη και ρυθμὸ και τάξη,

Έγὼ εἶμαι ἐκεῖνος πὸν πεθαί-

(νει

Για τῶν μαλλιῶν σου τὸ με-

(τάξι.

Τὸ φῶς δὲν γινώρισα τοῦ κό-
(σμου

Ή μόνη γνώση και τὸ φῶς μου

Έσ' εἶσαι ἥλιε μου χρυσέ

Σοφὰ δὲ διάβασα βιβλίτ

Μιὰ μόνο Ἀγάπης Ἱστορία

Στὰ φύλλα ἑνὸς μικροῦ πανσέ.

Ἀνέκδοτο

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΑΔΙΚΟ

— Σᾶς βλέπω περίφημα μ' αὐτὸ τὸ κα-τέλλο!...

— Έγὼ, όμως, δὲν σᾶς βλέπω διόλου.

Ο Παρασκευάς :

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ —

Μεγάλο Σάββατο. Από πολύ πρωί — απ' τα έφτα ημερώματα — ο Παρασκευάς βρισκόταν στ' πόδι. Άνοιξε το παράθυρο, γιά νά άεριστή λίγο ή κάμαρά του, κι' ένα κύμα δροσερού άέρος άνάκατο μέ έντονα άρώματα παλαμίδας — ή ψαραγορά βρισκόταν άκριβώς από κάτω—γέμισε τό δωμάτιό του.

Ο Παρασκευάς άνέπνευσε μέ άνακούφισι.

Ύστερα άρχισε νά ντύνεται.

Φόρεσε τά παπούτσια του, τό παντελόνι του, τό σακκάκι του, τό κολλάρο του καί τη γραββάτα του. Ύστερα, χτενίστηκε προσεκτικά καί άφοι γινήκαν όλα αυτά, πήγε στό λαβωμένο του δωματίου του, έβγαλε τό σακκάκι του, τό κολλάρο του καί τη γραββάτα του καί πλύθηκε.

Εκείνη την ήμέρα ο Παρασκευάς έννοιωθε μιά δυνατή συγκίνηση.

Διάβολε! Ύστερ' από πέντε περίπου χρόνια, ύστερα από τόσες καί τόσες περιπέτειες, θά ξαναγύριζε, έπί τέλους, στό πατρικό του σπίτι, στό Κουτοχώρι.

Ο πατέρας του ο κ. Γεράσιμος Κουτρομούτης, το ύχε γράψει πώς τόν έπιθύμηση όλοι στό σπίτι καί πώς έπρεπε νά πάη νά κάνουν Πάσχα μαζί. Η ευαίσθητη καρδιά του Παρασκευά κόντεψε νά σπάση από τη συγκίνηση.

Τόν έπιθύμησαν όλοι στό σπίτι. Έτσι έλεγε τό γράμμα. Μπορούσε νά τους χαλάση τό γατήρι;

Μιά καί δυό πήγε στό τηλεγραφέο καί παράδωσε τό έξης τηλεγράφημα:

Κον Γεράσιμον Κουτρομούτην
Πατέρα μου, Κουτοχώρι

«Έλαβον. Στόπ. Έρχομαι Μεγάλο Σάββατο. Στόπ. Δέν ούό γράφω περισσότερα γιαι έδω στην Άθήνα τά τηλεγραφήματα κοστίζουν πολύ άκριβά. Παρ' όλα τά παζάρια πού τους έκανα δέν μου κόψανε ούτε ένα πενήνταράκι. Καί δέν είναι άστεία πράγματα. Νά φαντασθής πώς ή κάθε μιά λέξη — καί τά «πως» άκόμα καί τά «τις» — έχουν μιά ολάκαιρη δραχμή έκαστη, Στόπ. Γι' αυτό, έπειδή δέ θέλω νά ξεδέσω πολλά λεφτά, δέ σου γράφω μέ ποιό σιδηρόδρομο θάρθω, ποιά ώρα καί πότε άναχωρώ. Στόπ. Άλλως τε όταν φτάσω, μέ τό καλό καί πρώτα ο Θεός, στό χωριό, θά στά πώ προφορικάς κι' ίσως θά κάνουμε καί οικονομία. Στόπ.

Δέν άσπάζομαι την δεξιά σου έπειδή έχει μιά δραχμή ή λέξις.

Παρασκευάς Κουτρομούτης υιός.

Τό οικονομικότατο αυτό τηλεγράφημα του Παρασκευά έστάλη καί έντός όλίγου, έλαβε καί την άπάντησι:

«Σέ περιμένουμε έναγωνίως,
Πατήρ σου».

Αυτός ήταν ο λόγος του ο Παρασκευάς κατασυγκεκινμένος καί πανεύθυγος, έτοιμαζότανε πυρετωδώς γιά ν' άναχωρήση.

Ο σιδηρόδρομος έφευγε στις έφτά. Απ' τις έφτά παρά είκοσι ο Παρασκευάς βρισκόταν στό σταθμό.

— Τι ώρα φεύγει τό τραίνο, σάς παρακαλώ;

— Στις έφτά.
— Ώραία. Δώστε μου ένα εισιτήριο.

— Για ποιό;

— Όρίστε;

— Ποιό πηγαινέτε, λέω.

— Έγώ;

Έξυσε τό κεφάλι του άπορών.

— Άι! ποιός έγώ;
— Στόν πατέρα μου. Είπαμε νά γιορτάσουμε μαζί τό Πάσχα.
Ο υπάλληλος του «γκισσέ» κατεπλάγη.

— Καί τι μέ νοιάζει έμένας;
— Έλα ντέ!
— Λοιπόν;
— Ποιό πώς χριστιανέ μου.
— Στόν πατέρα μου.

— Καί πού μένει ο πατέρας σου, πού νά σου πάρή ο διάλογος τόν πατέρα;

— Έχει δικό του σπίτι.
Ο υπάλληλος άρχισε νά χάνη την ύπομονή του.

— Ποιό τό έχει τό ρημάδι;
— Στό χωριό.
— Σέ ποιό χωριό;
— Στό Κουτοχώρι.

— Δόξα σοι ο Θεός.
— Δόξμου λοιπόν τό εισιτήριο.

— Τό Κουτοχώρι είναι στη Πελοπόννησο;
— Μάλλον ναι.

— Έδω είναι ο σιδηρόδρομος της Λαρίσης.

— Έ κι' έπειτα; Έμένα δέν μέ νοιάζει. Πάω καί μέ τό σιδηρόδρομο

της Λαρίσης.
— Ναι, αλλά δέν πάει αυτός.
— Καί τι θά γίνη τώρα;
— Θά πάς στό σταθμό Πελοποννήσου.

— Ποιό είναι;
— Νά, εκεί.
Κι' ο άνεκτικός σιδηροδρομικός του έδειξε τόν δρόμο.

— Θά περάσης τη γέφυρα καί θά βρεθής άμέσως στό σταθμό.
— Σας ευχαριστώ πολύ καί νά μέ συγχωρείτε.

— Για ποιό πράμμα;
— Πού δέν άγόρασα από σάς εισιτήριο. Φτωγός άνθρωπος είστε καί σεις. Τό καταλαβαίνα. Δέν πειράζει, όμως... Άλλη φορά...
— Ναι, άλλη φορά, είπε σκασμένος στα γέλια ο υπάλληλος πού είχε καταλάβει πιά τι «γλέντι» ήταν ο Παρασκευάς.

— — —

Στά «γκισσέ» του σιδηροδρόμου Πελοποννήσου τόν δεχτήκαν εύγενέστατα.

— Ο κύριος;
— Ένα εισιτήριο σάς παρακαλώ.
— Για ποιό;
— Για τό Κουτοχώρι.
— Άλλέ—ρετούρι;
— Όχι. Κουτοχώρι!
— Μάλιστα, Κουτοχώρι, αλλά άλλέ—ρετούρι;

— Όρίστε;
— Λέω τι εισιτήριο θέλετε; Άλλέ—ρετούρι;

— Όχι, άδερφέ, απ' αυτά τά χαρτονένια, τά πράσινα.

Ο υπάλληλος τόν έκύτταξε άπορών.

— Θά γυρίσετε κιόλας;
— Μάλιστα.
— Όστε θέλετε άλλέ—ρετούρι!

— Άς είναι κι' έτσι.
— Τι θέση θέλετε;
— Κοντά στό παράθυρο.

— Δέν καταλάβατε. Τι θέση θέλετε. Δηλαδή: πρώτη, δεύτερα ή τρίτη;

— Έμένα, νά σάς πώ τη καθαρή αλήθεια, δέ μέ νοιάζει. Κοντά στό παράθυρο νά ναι μόνο γιά νά βλέπω απόξω.

Ο υπάλληλος τούδωσε ένα εισιτήριο.

— Όρίστε...
— Πότε φεύγει ο σιδηρόδρομος;
— Στις τέσσερες τό άπόγευμα.

Κατεπλάγη ο Παρασκευάς.
— Μά καλά, δέν έχει στις έφτά ή ώρα;

— Πώς. Έχει.
— Έ, μέ τόν έφτά νά φύγω.

— Άδύνατον.
— Γιατί;
— Γιατί έφυγε.

Ο Παρασκευάς έξυσε τό κεφάλι άπορών.

— Έφυγε έ;
— Μάλιστα.
— Τι ώρα έφυγε;

— Στις έφτά, φυσικά. Τώρα, λόγω τών έορτών ύπάρχει μιά έκτακτη άμαξοστοιχία.

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— Τών τεσσάρων;
— Μάλιστα.
— Καί αυτή τών τεσσάρων, τότε φεύγει;
— Στις τέσσερες.
— Τόσο άργά;
— Μάλιστα.
— Τό πρωί δέν έχει άλλο τραίνο;
— Όχι.

— Καί δέ μου λέτε, αυτό πού φεύγει στις τέσσερες τι ώρα φτάνει στό Κουτοχώρι.

— Στις δύο απ' τά μεσάνυχτα.
— Όστε δέν θά κάνω Πάσχα μέ τό Πατέρα μου!...

Ο υπάλληλος έχασε την ύπομονή του.

— Κάντε, σάς παρακαλώ, πιό κεί, γιαι έχει κι' άλλος κόσμος σειρά.

Ο Παρασκευάς είπε ένα εύγενέστατο «μάλιστα» καί κάθησε σ' ένα παγκάκι του σταθμού.

— — —

Τά λεφτά κυλούσαν σαν αϊώνες.

Μιά ώρα... Δυό... Τρείς...

Ο Παρασκευάς καθόταν ύπομονητικά μασουλώντας πού καί πού «κουλούρι καί τυρί» καί περιμένοντας τό τραίνο πού θά τόν έφερνε στους κόλπους της οικογενείας Κουτρομούτη, γιά νά γιορτάση τό Πάσχα.

Γιατί ο Παρασκευάς είχε τό σχέδιό του.

Άς έλεγε ο υπάλληλος ότι τό τραίνο θάφτανε στό Κουτοχώρι στις δυό απ' τά μεσάνυχτα.

Αυτός θά παρακαλούσε τόν οδηγό —έν ανάγκη θά του έδινε καί κανένα πενήνταρι — καί θά κατάφερνε νά τόν πείση νά κάνει τό τραίνο νά τρέξη περισσότερο, καί νά φτάση στό Κουτοχώρι προτού «άναστήσουν».

Επί τέλους, στις τέσσερες καί πέντε, γιά την άκριβεια, ο σιδηρόδρομος έφτασε άγκομαχώντας στό σταθμό καί σταμάτησε.

Οι έπιβάτες άνέβηκαν ένας — ένας καί πιάσαν τη θέση τους στα βαγόνια.

Ανέβηκε κι' ο Παρασκευάς. Βρήκε μιά θέση άναπαυτική κοντά στό παράθυρο καί έγκατεστάθηκε.

Τό βαγόνι ήταν σχεδόν άδειο. Άκριβώς άπέναντί του, όμως, καθόταν ένα στρουμπυλό κοριτσόπουλο πού οι κρυφοί θησαυροί του διεγράφοντο καθαρώτατα στό σφικτοτεζαρισμένο μπουστό του.

Είχε τό ένα πόδι άπάνω σ' άλλο μέ τέτοιο τρόπο ώστε νά επιτρέπη στα άναιδή βλέμματα νά διακρίνουν καθαρώτατα τό τέλος της άραχνούφαντης μετασώτης κάλτσας καί—άχ Παναγία μου! — μιά λευκορόδινη λουρίδα απ' τη σκανταλιάρικη γάμπα της.

Ξεροκατάπιε ο Παρασκευάς... Καί ξεροκατάπιε τόσο άπότομα πού πήγε νά πνιγί.

— Πίσω μου σ' έχω σατανά, χροινάρα μέρα... έσκέφη ένδομύχως.

Καί έσκέφη μέν αυτό αλλά τά έκπληκτα μάτια του δέν ξεκολλούσαν

άπό τό όρεκτικότατο θέαμα πού τούς έπροσέφερε τελείως δωρεάν.

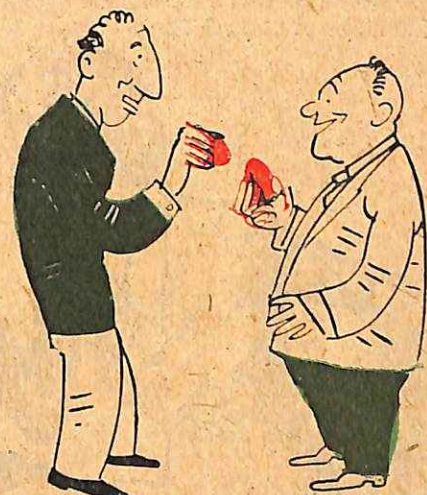
— — —

Είχε πιά νυχτώσει. Τό τραίνο κάθε τόσο σφύριζε δαιμονισμένα καί κυλούσε μέ θόρυβο στις σιδερένιες ράγες του.

Η δεσποινίς άπέναντί τόν είχε πάρει. Τά κερασένια χειλάκια της είχαν μισοανοίξει καί φαινότουσαν τά μαργαριτάρια πού είχε γιά δόντια.

Επίσης φαινότουσαν καί όσα άλλα άναφέραμε προηγουμένως.

Τά μάτια του Παρασκευά είχαν

— Χριστός Άνέστη.

καρφωθεί άπάνω της καί δέν έννοούσαν νά ξεκολλήσουν.

Ούτε τό Κουτοχώρι σκεπτόταν πιά, ούτε τόν πατέρα του, τόν κ. Γεράσιμο, ούτε την οικογένεια Κουτρομούτη, ούτε τις γιορτές πού έρχόντουσαν.

Γι' αυτό εαφνιασθηκε όταν άκουσε ένα δαιμονισμένο καί συνεχές σφύριγμα της μηχανής καί είδε έναν χοντρό κύριο πού καθόταν δίπλα του νά βγάλη μιά σασκούλα μέ κόκκινα αυγά καί νά του προσφέρει.

— Τι τρέχει;

— Πάρτε ένα νά τσουγκρίσουμε. Είναι μεσάνυχτα.

Ο Παρασκευάς πήρε τό προσφερόμενο αυγό.

— Χριστός Άνέστη.

— Άληθώς ο Κύριος.

Σηκώθηκε κι' ή δεσποινίς πήρε κι' εκείνη ένα κόκκινο αυγό. Τσουγκρίσανε όλοι οι έπιβάτες μεταξύ τους. Εύχήθηκαν καλό Πάσχα καί ξαναπήραν τις θέσεις τους.

Τά μάτια του Παρασκευά επανέλαβαν την διάκοπείσαν προσωρινώς έρνασίαν των.

— — —

Τό τραίνο σταμάτησε. Σηκώθηκε ή δεσποινίς, σηκώθηκε κι' ο Παρασκευάς.

Όταν αντίκρυσε, όμως, τό σταθμό τάχασε.

— Βρέ πώς άλλαξε τό χωριό, σκέφτηκε. Άγνωρίστο γήινκε.

Ούτε τούς δρόμους δέν μπορούσε νά θυμηθί.

Ρώτησε κάποιον πού βρέθηκε μπροστά του:

— Τοι Κουτρομούτη πού είναι;
— Κουτρομούτη; Δέν έχουμε κανέναν Κουτρομούτη έδω στη Καλαμάτα.

— Πώς τώπες αυτό;
— Στη Καλαμάτα λέω, δέν έχουμε κανένα Κουτρομούτη.

Τάχασε ο Παρασκευάς.

— Τι είναι δώ;
— Καλαμάτα...

— Είσαι βέβαιος;
Ο συνομιλητής του τόν έκύτταξε από κορυφής μέχρις δούχων καί άπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας:

— Δέν είμαστε καλά.

— Δέν θάξερε, φαίνεται, σκέφθηκε ο Παρασκευάς. Θά ρωτήσω άλλον.

Προχώρησε μερικά βήματα καί άντάμωσε έναν άνθρωπάκο πού μέ μιά μπουκάλια κρασί στα χέρια γύριζε βιαστικός στό σπίτι του.

— Τοι Κουτρομούτη πού είναι;
— Ποιανού Κουτρομούτη;

— Τοι Γεράσιμου... Πούχει γυιό τόν Παρασκευά.

— Δέν τόν ξέρω τό χριστιανό...
— Μά τι είναι έδω;

— Έλα Χριστέ καί Παναγία. Η Καλαμάτα είναι.

— Η Καλαμάτα;
— Μάλιστα.

— Είσαι βέβαιος;
— Όπως σέ βλέπω καί μέ βλέπεις.

— Καί τό Κουτοχώρι πού είναι;
— Τό Κουτοχώρι; Σαράντα χιλιόμετρα άπέχει τό Κουτοχώρι από δώ.

Πήρε τούς δρόμους ο Παρασκευάς. Ρωτούσε έδω, ρωτούσε εκεί... Δέ βαρούσαι!

Η Καλαμάτα μιά φορά δέν γινόταν Κουτοχώρι.

Τά πόδια του κοπήκανε από τη Κούραση καί γύρισε κατάκοπος καί άπογοητευμένος στό σταθμό.

Κάθησε σ' ένα παγκάκι, κι' άφοι πρώτα είπε την προσευχή του καί τό «Χριστός Άνέστη» τρείς φορές, εξαπλώθηκε όσο μπορούσε πιό άναπαυτικά καί παρεδόθη εις τας άγκάλας του Μορφέως.

— — —

Μέ τό ίδιο τραίνο ο Παρασκευάς γύρισε στην Άθήνα την άλλη μέρα.

Καί κατάρθωσε νά κατεβί αυτή τη φορά στην Άθήνα γιαι μέσα στό βαγόνι δέν υπήρχε τίποτα τό σκανταλιστικό.

Άλλοιώς μπορούσε νά ταξιδεύη άκόμα...

ΑΛ. ΣΑΚ.

Νέος μέ παλιά προνότια

Ο ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟΣ

“Ένα χαριτωμένο διήγημα του Λεόν Γκρόκ

Δυό υπάλληλοι—όλοι κι' όλοι— αποτελούσαν το προσωπικό του παρισινού γραφείου του μεγάλου βιομηχανικού οίκου του Μπερμιγγιου, «Στρούντλο και Σια»: ο διευθυντής του πρακτορείου και ο διεκπεραιωτής.

Και για να είμεθα ακριβέστεροι, ο διευθυντής εκτελούσε χρέη μεσίτου, αργολογιστού και πλασιέ, ενώ ο διεκπεραιωτής έκανε ένα σωρό διάφορες άλλες δουλειές.

Κάθε πρωί σκούπιζε λίγο—ά, ένα πολύ ελαφρό σκούπισμα. Το χειμώνα άναβε τη σόμπα. Άπαντούσε στα τηλεφωνήματα και ζητούσε γραμμή για τόν προϊστάμενό του. Όταν έφθαναν επισκέπτες, τούς παρακαλούσε να περιμένουν τον κύριο διευθυντή να τους δεχθώ, όταν θά ευκαιρήσει και τούς φιλοξενούσε στο γραφείο του, το οποίο έγκρισε έτσι και ως αντίθλασμος.

Τόγαντε συχνά ο διεκπεραιωτής ν' αντιγράφει ένα γράμμα ή μιὰ έκθεση, ο διευθυντής όμως δέν δυσκολευότανε διόλου να τόν διακόψω για να τόν στείλω να ταχυδρομήσει ένα γράμμα ή να αγοράσει ένα πακέτο σιγαρέττα.

Οι διευθυνταί που κατά καιρούς επέρασαν από το πρακτορείο του «Στρούντλο και Σια» ο ένας πίσω από τόν άλλο δέν υπωπευόταν ποτέ πόση φαντασία ήταν κρυμμένη μέσα στο καλοχτενισμένο κεφάλι του υφισταμένου των με τήν καλοκάγαθη ύψη, πού ήταν στη θέση αυτή από τήν ημέρα, πού πρωτόνοιζε το πρακτορείο, δηλαδή, εδώ και τριάντα χρόνια.

Γιατί αν ή θέση του διευθυντού πολύ συχνά άλλαζε κάτοχο, ο Φερδινάνδος Σαμπιό διατηρούσε, χωρίς καμιά διακοπή, τή θέση του δευτέρου υπαλλήλου του πρακτορείου.

Ο Φερδινάνδος Σαμπιό είχε μπη στην υπηρεσία του «Στρούντλο και Σια» σχεδόν έφηβος. Τώρα, όμως, ρυτίδες αδιάκωναν το μέτωπό του, τα μέλη του είχαν χάσει τήν ευκίνησή των, ή καρδιά του όμως είχε μείνει νέα.

Ο ίδιος θυμός πού τόν έκανε να τρέμει, όταν πρωτομπήκε στην υπηρεσία, κάθε φορά πού ο διευθυντής τόν έστελνε σε δουλειές, τόν έπιανε κάθε πρωί όταν έπαιρνε τή σκούπα στο χέρι του. Και ο ίδιος στεναγμός ικανοποίησεως έδγαινε από τα στήθη του, κάθε φορά, πού πού έμπιστευότανε επί τέλους κάποια δουλειά αντίξιά του, λ. χ. να στείλν ένα υπόμνημα, γραμμένο από το καλλιγραφικό του χέρι.

Πόσες φορές είχε επιχειρήσει να άρνηθώ να κάνω ταπεινωτικές δουλειές! Πόσες φορές συνεκράτησε ανάμεσα στα δόντια του τήν φράση αυτή πού τήν είχε σχηματίσει ύστερα από μακρές σκέψεις: «Με παίρνετε για υπηρέτη σας;» Και πόσες φορές δέν είχε φωνάζει τή στιγμή, πού ήταν βέβαιος πως δέν τόν άκουε κανείς. «Έν πάση περιπτώσει, είμαι υπάλληλος και όχι κλητήρας!»

Η φυσική του δειλία όμως, το πνεύμα τής πειθαρχίας με το οποίο ήταν ποτισμένος και τα μακρά χρόνια δουλειάς είχαν πνίξει όλες αυτές τις επαναστατικές, άς τις πούμε, εκρήξεις, πού ήταν έτοιμες να ξεσπάσουν.

Έπειτα κάποια άνομολόγητη φιλοδοξία έκανε το Σαμπιό να τα υπομένει όλα:

—Το περισσότερο αυτό θα το έχουμε νο κορίτσι κυττάζοντάς τον αθάδικα.

Η έλπίδα, πού διαρκώς ανανεωνετο και διαρκώς διεψεύδετο, να γίνω κι' αυτός μιὰ μέρα, διευθυντής. Ά! τήν ημέρα αυτή τί ικανοποιήσει πού θα δοκιμάσει! Θα είχε κι' αυτός με τή σειρά του κάποιον υπό τάς διαταγές του. Θα έλεγε κι' αυτός: «Μα κυττάζτε λοιπόν, ή σόμπα σβύνει!» ή «Ζητήστε μου παρακαλώ στο τηλέφωνο αυτό τόν αριθμό» ή ακόμη: «Πηγαίνετε να μου αγοράσετε σιγαρέττα και λίγο σύντομα: Άκούτε;» Και έτρεχαν τα άλγια του.

Ο καιρός όμως περνούσε, οι διευθυνταί άλλαζαν και ο Φερδινάνδος Σαμπιό περνούσε με το όνειρό του!

Ός τόσο τριάντα χρόνια έντίμου υπηρεσίας δέν μπορούσαν να μείνουν, χωρίς ανταπόδοσι. Κ' έφθασε επί τέλους μιὰ μέρα, πού ο Σαμπιό έλαβε, για πρώτη φορά, ένα γράμμα του «Στρούντλο και Σια», απευθύνετο σ' αυτόν και τού άνηγγελλε πως διορίζετανε διευθυντής!...

Ο Φερδινάνδος πήγε να τὰ χάσει, και το υπόλοιπο του γράμματος το διάβασε με θολωμένα μάτια. Σ' αυτό τόν πληροφορούσαν, ότι το κατάστημα καταργούσε τή θέση του διεκπεραιωτού και τόν αντικαθιστούσε μιὰ δακτυλογράφος, ή οποία είχε διορισθί κιόλας από το κεντρικό κατάστημα και θα παρουσιαζότανε τήν ίδια μέρα.

Η γαλήνη του Σαμπιό δέν διαταράχθηκε διόλου από τήν είδηση. Τού είχε μείνει στην καρδιά του άρκετή κακία για να θεωρή τόν εαυτό του ικανό να καταδυναστεύσει μιὰ γυναίκα, όπως θα καταδυναστεύει έναν άνδρα. Έγκρασεστάθηκε, λοιπόν, στο «γραφείο του», το γραφείο του διευθυντού και περίμενε τήν άφιξη τής υφισταμένης.

Η τελευταία αυτή δέν έφθασε παρά κατά το μεσημέρι, τή στιγμή πού ο Φερδινάνδος, αφού είχε χυθεί το ωραίο γραφείο του, τήν πέτιση καρέκλα του και το μαλακό χαλί του, ήταν έτοιμος να έγκαταλείψη όλα τα θελκτικά αυτά πράγματα, για να πάη να γευματίσει. Η πρώτη, λοιπόν, συνάντηση ήταν πολύ σύντομη.

Η δακτυλογράφος ήταν ένα νέο κορίτσι, γελαστό και λεπτό. Είχε χρυσά μαλλιά, μιὰ μυτίτσα λίγο... επαναστατική και πράσινα μάτια, λίγο αθάδικη. Άφου άκούμπησε τή μηχανή της, έδωσε τή διεύθυνσή της «Μαγδαληνή Φωστέν, έτών 22, κατοικούσα με τούς γονείς της στο Παρίσι» και περίμενε.

Ο προϊστάμενος, όμως, δέν είχε όρεξη για πολλές κουβέντες. Συλλογίστηκε πως είχε να ξυριστή δυό μέρες, πως το κολλάρο του δέν τού πήγαινε καλά και βγήκε.

Όταν γύρισε στο γραφείο βρήκε τή Μαγδαληνή έγκατεστημένη απέναντί του. Χαμογέλασε κ' εκείνη και ο Φερδινάνδος κατακοκκίνησε. Έξωφρα άκούστηκε το τηλέφωνο στον αντιθάλαμο.

—Το τηλέφωνο, είπε ο κ. διευθυντής.

—Το άκουσα, απήντησε χωρίς να κινηθώ το χαριτωμένο κορίτσι, κυττάζοντάς τον αθάδικα. Άν είναι για μένα, ρωτάτε παρακαλώ, ποιος με ζητά.

Νικημένος άριστικά, υφιστάμενος όσον καμιά άλλη φορά και για πάντα, ο Φερδινάνδος Σαμπιό, διευθυντής του πρακτορείου, ενώπιον τής υφισταμένης του, έτρεξε να άπαντήσει στο τηλέφωνο με τήν ίδια ταπεινότητα με τήν οποία άπαντούσε άλλοτε.

Και το άλλο πρωί έφθασε πολύ νωρίς, για να μη τόν δώ ή ωραία Μαγδαληνή να σκουπίζει...

ΛΕΟΝ ΓΚΡΟΚ

Φερδινάνδος ΧΩΡΙΣΜΑΤΑ-ΣΜΙΞΙΜΑΤΑ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Μιά χαριτωμένη καμπάνια του κ. Σώτου Πετρά (Πιμπρινέτ)

Το Πάσχα έχει καθιερωθί από χρόνια πολλά τώρα, νάναι ή έναρξίς τής καλοκαιρινής σαιζόν των θεάτρων μας. Ό,τι γίνω με- χει της Κυριακής των Βαίων θεωρείται πως άνήκει στη χειμερινή σαιζόν. Τη χειμερινή σαιζόν λοιπόν θα πάρουμε σή- μερα, στην Πασχαλινή μας αυτή καμπά-

Έρρίκος Κονταρίνης.

νια και γι' αυτήν θα μιλήσωμε. Μα δέ θα άσχοληθώμε για τήν θεατρική κίνηση και δέν θα κάνουμε άπολογισμό της δράσεως των θιάσων και έν γένει της δουλειάς της θεατρικής. Θα μιτούμε στα παρασκήνια και θα κάνουμε μιὰ στατιστική των «αίσθηματικών υποθέσεων» των ήθοποιών μας... Χωρίς έσουμε κανένα θα άναφέρουμε χρονογραφικώς και χωρίς σχόλια λίγες αίσθημα- τικές τους περιπέτειες περιτριζόμενοι στα όσα ο τί- τλος τής καμπάνιας μας άναφέρει...

—□—

Στο θέατρο κάθε μέρα, χειμώνας είναι ή καλοκαίρι, οι «χωρισμοί» τα «σμιξιμα- τας» οι «γάμοι» και τα δια- ζύγια» συμβαίνουν άφθο- να... Η σαιζόν πού πέρασε πρέπει να σημειωθί, ότι εί- χε το ρεκόρ απ' όλες τις άλ- λες σε «κίνηση» αίσθημα- τική, τόνον στούς έδώ θι- σους, όσον και στούς έ- παρχιακούς, ο έρωτας πού

δέν λείπει ποτέ από τα παρασκήνια έ- δρασε ο άριόλιτος αυτή τήν περίοδο και για καλά μάλιστα. Συνέδρσαν δηλα- δη πολλοί χωρισμοί, πολλά σμιξιματα και γάμοι έπίσημοι... όπως και πολλά διαζύγια... πραγματικά... Και άρ- χίζουμε... χωρίς να παίρνουμε τα γεγο- νότα στη σειρά τους με χρονολογίες, άλ- λά με σειρά άξίας του καθενός.

—□—

Ένα από τα πιο σοβαρά θεατρικά «χω- ρίσματα» είναι το χωρισμα των τσανα- νίων τής γνωστής καλλιτέχνιδος του μου- σικού μας θεάτρου κ. Κατίνας Βερώνη με γνωστήν καλλιτεχνικήν προσωπικό- τητα του μουσικού μας θεάτρου. Ύστε- ρα από δέκα χρόνων βαθύ αίσθηματικό δεσμό, ύστερα από λατρεία και άφοσίω- ση άμοιβαία πού όλοι περίμεναν πως θα κατέληγε σε γάμο, ή Καίτη και ο... έχώ- ρισαν έξαφνα και άμέσως άνηγγέλησαν οι άρραβώνες της με τόν κ. Άγγελον Μαυρόπουλον τόν συμπαθή και γνωστόν παράγοντα του μουσικού μας θεάτρου.

Ο πρώην λατρευτός της άν και ο χωρι- σμός τού έστοίχισε πολύ έν τούτοις πε- ριωρίσθη εις το να τής ευνηθί «καλή τύχη» και να τής στείλν και ένα στεφά- νι... από δάφνη και όχι από άνθη λε- μονιάς... στην εμφάνισή της πού έ- γινε στο αντίκαλον θέατρον... «Μοντι- άλ» εδώ και λίγο καιρό. Αυτή ήταν μιὰ ευγενική και μεγάλης καρδιάς χειρονο- μία πού έσολιάσθη άδικα ως έχουσα μορφήν «έλλειψως έγωϊσμού». Άγάπη είναι αυτή... Και τί άγάπη!... Άγάπη δέκα και πλέον χρόνων πού πρέπει επί τέλους να καταλήξί σε ένα στεφάνι... μα... έστω και με στεφάνι δάφνης!... Άλλωστε είναι και γούρι... Το στεφά- νι αυτό τώστειτε ο πρώην εκλεκτός της καρδιάς της Καίτης για να γίνω... μ... γειά... να δρέπη άσπικώς δάφνας!

—□—

Δεύτερο «χώρισμα» όχι στην πρωτεύ-

ουσα, αλλά στην Κοζάνη...

Στο τουρνέ του θιάσου Σιμπούλου συνέβη... Η πρωταγωνίστρια του και ποιμαντόνα του κ. Άλεξάνδρα Δέλτα έ- να πρωί έγκατέλειψε τόν εκλεκτό της τόν κ. Όρέστη Ράλλη, ύστερα από μα- κροχρόνιο αίσθημα και άρραβωνιάστηκε στο άστυνομικό τμήμα όπως λένε με τόν

Στέλλα Χριστοφορίδου.

Σου—Μπέρτο (διάβαζε «σουμπρέττο») του θιάσου... και τώρα ετοιμάζεται να φτάση και στα έσχατα... δηλαδή σε... γάμο!...

Οι κακές θεατρικές γλώσσες είχανε διαδάσει από καιρό και ειδικώς από το τουρνέ του θιάσου Ριτσιάρδη στη Θεο- σαλονίκη πέρυσι το καλοκαίρι, το αϊ- θηματικό κίνημα της Άλε- ξάνδρας έπρόκειτο να έκ- ραγή... με άλλον άρχη- γόν... και ως κυριότες έ- φέρετο ο Άπόλλων Γαβρι- ηλίδης, αλλά... αϊ προετοι- μασία τών άνεκαλύφθησαν από τόν Ράλλη και το κί- νημα προτού άνοήτως κατε- πνίγεται!... Τώρα ή Άλε- ξάνδρα και ο νέος εκλεκτός της... φεύγουν για τουρνέ μαζί στην Κύπρο και λέγε- ται πως απ' εκεί γειμάτοι λί- ρες και εύτυχία θα γυρί- σουν παντρεμένοι... ενώ ο έγκαταλειφθείς Ράλης λέ- γεται πάλι, πως βρήκε τήν παρηγοριά του εις μιάν νέ- αν κατάκτησιν... Αυτά έ- γουν οι θεατρικές άγάπες.

Μιά σκηνή... από το γάμο του Ίατριδης

Μαρίκα Νέζερ.

Βρισκουν πολύ γρήγορα το αντιφάρμακό τους...

—□□—

Κι' αυτά τα δυο είναι «άνεπλισημα δι-
αζύγια». Εκτός αυτών έχουμε και δύο...
έπίσημα. Το πρώτο είναι της κ.
Στέλλας Χριστοφορίδου με τόν «π' αριθ.
(2) σύζυγόν της—έξωθεατρικόν και αυ-
τόν—άνώτερον υπάλληλον μιας μεγάλης
βιομηχανικής εταιρίας... 'Η κ. Χριστο-
φορίδου πρόπερσι, όταν πήγε με θία-
σον στην Αίγυπτο, συνεδέθη με τόν πε-
ριού ο λόγος κύριον ο οποίος έπαθε ο-
ξείαν Στελλίτιδα και... άσού έ-
σπατάλησε άρκετά μαζί της... διέπραξε
άραβωνα!...

Ο θίασος και η Στέλλα φυσικά φύ-
γανε από την 'Αλεξάνδρεια, και γυρίσα-
νε να διαλυθούν εις τα έξ' ον συνετέθη-
σαν εδώ... μα ο άραβών δέ διελύε-
το... 'Ο άραβωνιστικός σέ λίγες μέ-
ρες πήρε άεροπλάνο και ήλθε εδώ... και
κουφά από τόν διευθυντή του και από
τούς δικούς του, διέπουατε γάμου μετά
της Στέλλας... 'Η διευθύνσις της επιχει-
ρήσεως εις τήν οποίαν άνήκεν ο 'π' ά-
ριθμόν (2) έξωθεατρικός σύζυγος της
Στέλλας έπληροφορείτο το γεγονός... και
ο σύζυγος έπαύετο από τήν ένοχσίαν
του... μοιραίως δέ σέ λίγο καιρό έπαύ-
ετο και από τήν Στέλλα!...

Τώρα η δεύτερα παιδί... πρόκειται
να έπιγυρωθή και από τήν Μητρόπολιν...
και να έπανέλθω και πάλιν ο παυθείς
σύζυγος... εις τήν θέσιν του... δηλώσας
έμπροκτον... μετάνοιαν!... 'Εν τώ μετα-
ξύ η Στέλλα παίζει στή Κων/πολιν και γυ-
ρίζει με πολλές υπηγκανότες να έτοιμά-
ση και τοίτο σπιτι... διότι μέχρι της
συνιμής είναι ιδιοκτήτρια δύο άρκετης
άξίας σπιτιών...

Δευτερος... σοβαρός χωρισμός με ά-
ποτέλεσμα προσεχές διαζύγιο... είναι της
κ. Μαρίκας Νέζερ και του κ. 'Ερρίκου
Κονταρίνη. Τήν Μαρίκα Νέζερ όπως
και τόν Κονταρίνη τούς ξέρουν όλοι οι
σ φίλοι και θαυμαστές του μουσικού μας
θεάτρου. Αύτοι οι δυο πρό δεκαετίας
κλεφτήκανε και τούς πάντρεψε ο κ. Μα-
κός για να τούς πάση στόν θιασό του.
Ζούσαν άρμονικά και γεμάτοι άγάπη μα
η Μαρίκα τελευταίως ως λέγεται τα
ράβωσε... και η καρδιά της δόθηκε σε

κάποιον άλλον... φίλον στενόν του συ-
ζύγου...

Ο σύζυγος που είχε τρομερή έμπιστο-
σύνη στην σύζυγο... αγήρε μεν άλλα ύ-
στερα από τα πολλά κατάλασε... πως η
καρδιά της Μαρίκας δεν του ήταν πιστή
και... έπικολούθησε ο χωρισμός... Τώρα
ο Κονταρίνης προσελήφθη κομπέρ στόν
θίασον Γκιουζέπε που θα παίξη έφέτος
στό «Περονέ» και η πρώην σύζυγος ο-
πως λένε οι γνωρίζοντες τα «πράγματα»
...ξη ξεχωριστά χωρίς τόν φίλον του
συζύγου για χάρη του οποίου και χώ-
ρισε!... Μυστήρια πράγματα!

—□□—

Και τώρα ως αφήσουμε τα «δυοάρε-
στα» τα «χωρισματα» και τα «σμιξίμα-
τα» τα «άνεπλισημα» και ως πάμε στις έ-
πιστημότητες... ως πάμε στις «χαρές»...
'Εχουμε και τρεις γάμους να αναφέ-
ρουμε για να είναι η στατιστική μας εν
τάξει... «Γάμους» όμως πραγματικούς με
«παπά» και με κουμπάρο» και οι τρεις...
με «στεφανία» όλοι... όλοι... Καί πρώτα
πρώτα θα πάρουμε τόν γάμο του Σταύ-
ρου 'Ιατροίδη με τήν Αίλη Λύς...

Τόν 'Ιατροίδη τόν ξέρουμε και τόν ξέρε-
τε όλοι σας... Αυτός που ήταν έχθρος του
γάμου και μποέμ, γλεντιές και σπάτα-
λος, καλλιτέχνης που ποτέ δεν πιάστηκε
στά δίχτυα του έρωτα... διαγνώθηκε τέ-
λος και δαύτος όπως λέει κι ο φίλος μας
ο Πρινέας και άγάπησε μια νομμερίστα
του 'Ατίκι, τήν 'Ελένη Χατζοπούλου,
που ο 'Ατίκι τήν δάφτισε... Αίλη Λύς
και τήν πήρε γυναίκα του... «Τό έξυπνο
πουλί απ' τόν ποδαράνι κρέμεται»... λέει
μια παροιμία... Καί ο 'Ιατροίδης... κρε-
μάστηκε κι αυτός. Σ' ένα έκκλησά-
κι στούς 'Αμπελλοήφους έξετελέσθη ά-
πό τόν δημοσιογράφο κ. Δρακόπουλο—
κουμπάρο— και περνάει πολύ καλά τώ-
ρα, άγαπημένα και ταιριασμένα με τήν
συμβαθητική γυναίκα του...

Άλλος γάμος, με παπά και με κουμ-
πάρο είναι ο γάμος του κηλού μας νέου
τυπίστα, του μουσικού θεάτρου κ. Κού-
λη Στολίνα με τήν Αίξα Νικολαΐδου
τήν συμβαθητική μπαλαρίνα του θιάσου
Κοκκίνη—Μαυρέα.

Τους στεφάνωσε ο σύζυγος της κ.
Κούλας Γκιουζέπε (Μίχου) κ. Νικ.
Μίχος ο νύν επιχειρηματίας του
«Περονέ». 'Επομένει να τούς στεφα-
νώση η Κούλα ή σύζυγός του, μα έπει-
δή πρό έτών διέπραξε κι άλλη κουμπάρα
και στεφάνωσε γνωστόν συνάδελφον και
συνγραφέα με συμπρόεττα του μουσι-
κού θεάτρου και δεν πήγε γουρί... τό
στεφάνι... γιατί χωρίσανε γρήγορα, ά-
νέθεσε στόν σύζυγο για να σπάση ή
γορυσουζιά... να γίνη αυτός κουμπάρος!
Τό νέο αυτό θεατρικό άνδρόγυνον θα
παίξη τό καλοκαίρι στό «Περονέ».

—□□—

Τρίτος γάμος... είναι ο της μικροσκο-
πικής Αίλας Κοντονή της μικρής άδελ-
φής της χορευτίνας Αίλης Κοντονή, με
τόν κ. Κώσταν 'Αναστασιάδην, έξωθε-
ατρικόν γαιμπρόν!...

Η Αίλα με τα κοντά καλτσάκια μάτω-
σε τήν καρδιά του κ. 'Αναστασιάδην...
και τό «μάτωμα» αυτό... είχε και συνέ-
πεια... τόν γάμο!... Πρό μηνός λοιπόν...
η Αίλα φορούσε μακρυές καλτσες, και
νυφικό... και γινότανε κυρία!... Με μια
συμφωνία όμως... Όσο και να αγαπάη
τόν σύζυγό της, όσο και να τόν λα-
τρεύη... Τό θέατρο δεν τ' αφήνει... Καί
ο σύζυγος τί να κάνει; Δεν φέρνει προ-
σωρινώς τουλάχιστον αντίρρηση... Τήν
αφήνει και παίζει... 'Ο χρόνος θα τήν
κάνη να χορτάση τό θέατρο και να πε-
ριορισθί στα οικιακά...

Πού ξέρουμε... Μπορεί γρήγορα να
γίνη και μαμά και έτσι η Αίλη Κοντονή
ή άδελφή ήτης να γίνη διπλή βεία. 'Α-
πόκτησε τό πρώτο άνεψάκι, από τήν
άλλη μικρή της άδελφή τή Νότα... θα ά-
ποκτήση και δεύτερο από τή Αίλα και
τότε η Αίλα θα άναγκασθί να φύγη ά-
πό τό θέατρο... Προς τό παρόν, παρ' ό-
λο που περνάει τόν μήνα του μέλιτος κά-
νει πρόβες για να έμφανισθί στόν θία-
σο Γκιουζέπε στό «Περονέ»...

—□□—

Ένας άλλος χωρισμός και διάλυσις
άραβώνος που πολλές φορές είχε φτά-
σει και μέχρις άποφάσεως γάμου, είναι ο
της Ροζίτας Ρόξη της συμβαθητικής καλ-
λιτέχνης του μουσικού μας θεάτρου με
τόν κ. Βασίλη Αύλωνίτη τόν άμίμητο
τυπίστα της επιθεωρήσεως.

Η συμβίωσις του ζεύγους χρονολο-
γείται από τόν 1935. Τρία χρόνια έρω-
τος φοβερού, και στό τέλος... όπως όλοι
οι έρωτες του θεάτρου... χωρίσματα.
Η Ροζίτα άφήκε τόν Αύλωνίτη και
έγινε στό καμπάρ νομμερίστα, της ά-
ωφρέθη ή άδεια έξασκήσεως επαγγέλμα-
τος, και ο Αύλωνίτης πάλι μόνος στό
πατρικό του σπίτι και πρωταγωνιστής
του «Μοντιάλ». Ούτε ή γάτα ούτε ή ζη-
μία της... Η Ροζίτα τώρα βρίσκεται
στήν Αίγυπτο και ένας Θεός ξέρει πότε
θα ξανάρθω. Μέχρι που να γυρίση άσφα-
λώς ο Αύλωνίτης θα έχη πλήρως... για-
τρευτή άφού και από τώρα που τό πράγ-
μα είναι φρέσκο, δηλώνει ότι δεν «δίνει
δεκάρα» για ότι έγινε... 'Αμήν... Βασί-
λη μου γιατί δεν άξίζει να πονάη κανέ-
νας για γυναικοκαμώματα στή σημερινή
έποχή... 'Ο ύποφαινόμενος τό λέει εκ
πείρας.

—□□—

Και τώρα, ως σταματήση τό κουτσο-
μπολιό της στατιστικής μας μέχρις εδώ.
Χωρισμοί, σμιξίματα, γάμοι και διαζύ-
για υπάρχουν και άλλα που είναι στα
σχρά!... 'Ετοιμάζονται δηλαδή και
αν δεν... σκάσουν οι μπόμες τους δεν
μπορούμε να τα πούμε... Γι' αυτά πρώ-
τα ο Θεός θα μιλήσωμε τόν 'Οκτώβριο
στήν άλλη στατιστική του καλοκαιριού
που θα κάνουμε... Πού ξέρουμε. Μπορεί
ή άλλη στατιστική να δάλη τα γυαλιά
στήν σημερινή μας και να έχη «αβήση»
εις αριθμόν που ίσως κανείς δεν τήν
περιμένει!...

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

'Αλεξάνδρα Δέλτα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

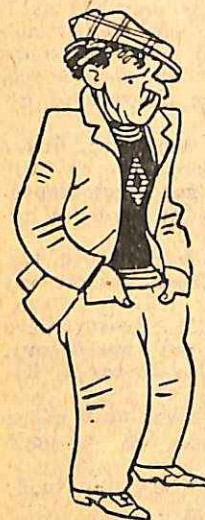
Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Έδελουσία εισόδος

'Αγαπτιτί 'Εφθομάς,

'Από έτών παρακολούθησας τή έκδοσή
σου, άποφάσισα να γίνω κι' εγώ συντά-
κτης σου ταχθικός. Θα σου στέλνω έναν
κάθε έβδομάδα τις
άπόψεις μου έγ-
γράφως κι' έσύ θα
τις εγκρίνης, και
θα τις δημοσιεύ-
εις χωρίς «μού»
και «σου».

Και για να μη
κακοκαρδιστούμε :
Μή λάχει και
μου ξηγηθής ά-
πόρριψιν και κά-
λαθον τών άχρη-
στων, γιατί θα
μπώ στα γραφεία
σου και θα κά-
νω 'Ισπανία.

Θα βουτήξω τόν
άρχισυντάκτη σου
και θα τόν βαράω
στό διευθυντή σου
μέχρι που θα σάς
κάνω να μου πής
«Συγγνώμη» σου
ζητώ συγχώρεσέ
με» σόλα μινός.

Είμαι παιδί στε-
νόκαρδο και μη

μου χαλάσης τό χατήρι γιατί είμαι άξιος
να φτάσω μέχρις έλευθερά πάλης.

Και γιατί δηλαδή να μη γράφω κι' έ-
γώ ;

Όχι, σάς περικαλώ, γιατί ;

Είναι καλλίτερος, να πούμε, από μένα
ο Δείνας και ο πάδες που βουτούν μια πέν-
να στό μελάνι και γεμίζουν τις έφημερίδες
άλογόμυγες ;

Πώς ; Είπες τίποτα ;

Λοιπόν, για να μάσας εν τάξει και να
μήν έχουμε ύστερις ντζιριτζάντζουλες.

Θα μου ξηγηθής διορισμό σε ταχτικόν
συνεργάτη σου, και θα μου δημοσιεύεις πα-
χτικώς και άνελλειπώς τή πνευματική
παραγωγή μου.

Στό κάτω κάτω της γραφής έτσι τό
γουστάρω εγώ, κι' όποιος είναι άντρας ως
εγώ ξέω να τού πώ δυο κουβέντες.

'Ασπάζουμε τό σύμπα.

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Θέατρα

ΛΥΡΙΚΟΝ (Κοκκίνης — Μαυρέας —
Καλουτζά). «Οί... Μακεδονομάχοι».

ΠΕΡΡΟΚΕ (Θίασος Κούλας Γκιουζέ-
πε). «Ο 'Υπνο—θώπτης». Του κ. Α.
Βώττη.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Θίασος 'Επιχειρήσεις).
«Μπάμ! Μπούμ! Ντράμ! Ντρουμ! Κο-
λοσσός! Θαύμα! Μεγαλόβρυγμα! «Η
Παλαιά Διαθήκη». Όπερέττα. Εισ-
πράξεις τρεις! Μουσική 'Ιωσήφ Τρι-
μάκαρ.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Τό δράμα του Καλοκαι-
ριού» στό Ρέξ.

Μ—ΑΝΔΡΕΑΔΗ

■ ■ ■ 'Ησυχία. ■ ■ ■

ΜΑΣΚΑΡ — ΑΔΙΚΗ. «Ο εξαφανισθείς
Ρογήςος» (και πόσα θα μου σούρη
ο κόσμος).

ΣΑΜΑΡΤΖΗ (Μηλιάδης). «Η Κοκέττα»
με νέον τίτλον.

Ποιητική ποίησης

Συμβολικοί συμβολισμοί

Η Μοΐρα με χτυπάει άδυσώπητα
και πάντα σκουνοφυλάω στό περπάτημα
δεν έχω ούσια και ρυθμό και μπάσα
κι' είναι σκληρή σά χίμαιρα μπαμπέσα.

Η Μοΐρα με χτυπάει έτσι άτιμα
και πάντα σκουνοφυλάω στό περπάτημα
που κάνω σής ζωής τή Λεωφόρο
και στέχω στα διόδια, στό Φόρο.

Και δεν μπορώ να φτάσω

στής Εύτυχίας τό Φάληρο
πούν' ή χαρές κι' ή εύμορφίες,
γιατί δεν έχω τάλληρο
κι' ούτε ποτέ θα φτάσω
και σής ζωής τις Τζιτζιφίες.
Αυτό είναι σής μοΐρας μου
τό πείσμα τό 'Επίμονο,
νίπτω λοιπόν τās χείρας μου
κι' αυτό θα πη 'Αλλοίμονο.

ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ

Γνώμαι μεγάλων άνδρων

«Χρόνον»... φείδου.

Χρ. Γιαννακόπουλος — Δι—

Χρ. Χαϊρόπουλος — ευ—

Π. Παπαδόπουλος — θυ—

Δημ. Μπόγρης — ντ—

Δημ. Χρονόπουλος — ή—

Μ. Σαφάρινας — ε—

του «Χρόνου».

«Πάν έμμετρον άριστον».

Δ. Γιαννουκάκης

Γράμματα του Τζανέττου

«Ζακυνδινή Σερενάτα»

Σιόρ Ντιρεττόρο μου τση 'Εβδομάς,

Τόμου κι' ήρτε στό Τζάντε τσι προάλ-
λας ο πατριώτης μου ο κόντε - Ρώμας ο
συγγραφέας με τσου σκιοινοθέτες του, εκσε-
οδς παναπή που θέ-
τουμε τα σκιοινία
στό θέατρο, άφη-
σα κι' εγώ τή
σπεταρία του 'Α-
λιμπράντε τζόγια
μου και τή θεράν-
τα μου με τσι
μπογαρινιές σου
και πήρα τις ρού-
γες να τόν ά-
παντήσω να πιού-
με άντάμα κανένα
ποτηράκι θερυνία.
Τόν άντάμωσα και
κωζεράμας. Εδ-
πνιο μυαλό τ' ά-
φιλότιμο, είπα.Σοϋ
λέει κάτι μπαρ-
τζολέττες πούνα
μιά βουρλισία! Μά
τόν 'Αγιο και στή
μνήμη του Μέττι-
λα ! 'Εφτ' ή
γνώμη είχα.

Τόμου λοιπόν
και γενήκαμε φί-
λοι, πήρα τό πα-
πόρο κι' ήρτα να δώ τήν προειμέρα του,
τή «Ζακυνδιανή Σερενάτα» στό «Βασιλι-
κόν. Μά τ' ήταν έφτό μαρε μάτια μου;
Σκουτάς με κι' όλας, μα αν τόν είχα
σίορ ντιρεττόρο μου στο άντράκτο ύστερ'
απ' τήν πρώτη πράξη τση κομνέντας του,
θα του άλλαζα τόν 'Αγιο στο ξύλο!... Μοι-
ρε τόν φιλότιμο, ρεζήλεψε τήν παρείδα
του Ποιητή που νάμπη ο διάλος μέσα
του!... 'Εγουμε και τό άλλο τό ραμολι-
μέντο τόν Ξενοπούλο, που δεν άφησε κόν-
τε για κόντε όπου να μην τόν άπατήση ή
γυναίκα του; Μας έκανε ρεντίκολο τσι φα-
μελιές μας!... 'Εποδτος πάλε ο Ρώμας, εί-
ναι θεόκοντος ο άτιμος. Λές κι' έχει πα-
σπαλίσει τό μυαλό του με πούντρα τση
Βισβάρδης!

Μωρε κατάρα τώχουμε οι 'Εφτανήσιοι
ύστερις από Σολωμούς και Τσακισάνους
και 'Αβλιχους, ύστερις από Κάλβους και
Λασκαράτους, να βγάινουμε τέτοια μωμο-
λα ;

Μωρε για δεν τόν άσφουζαμε τό Ρώ-
μα; Θάτουμε δίκαιον. Και δίκαιον
Ρωμαϊκόν!

με τιμή και με όπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Τόμου κι' ήρτε στό Τζάντε τσι προάλ-
λας ο πατριώτης μου ο κόντε - Ρώμας ο
συγγραφέας με τσου σκιοινοθέτες του, εκσε-
οδς παναπή που θέ-
τουμε τα σκιοινία
στό θέατρο, άφη-
σα κι' εγώ τή
σπεταρία του 'Α-
λιμπράντε τζόγια
μου και τή θεράν-
τα μου με τσι
μπογαρινιές σου
και πήρα τις ρού-
γες να τόν ά-
παντήσω να πιού-
με άντάμα κανένα
ποτηράκι θερυνία.
Τόν άντάμωσα και
κωζεράμας. Εδ-
πνιο μυαλό τ' ά-
φιλότιμο, είπα.Σοϋ
λέει κάτι μπαρ-
τζολέττες πούνα
μιά βουρλισία! Μά
τόν 'Αγιο και στή
μνήμη του Μέττι-
λα ! 'Εφτ' ή
γνώμη είχα.

Τόμου λοιπόν
και γενήκαμε φί-
λοι, πήρα τό πα-
πόρο κι' ήρτα να δώ τήν προειμέρα του,
τή «Ζακυνδιανή Σερενάτα» στό «Βασιλι-
κόν. Μά τ' ήταν έφτό μαρε μάτια μου;
Σκουτάς με κι' όλας, μα αν τόν είχα
σίορ ντιρεττόρο μου στο άντράκτο ύστερ'
απ' τήν πρώτη πράξη τση κομνέντας του,
θα του άλλαζα τόν 'Αγιο στο ξύλο!... Μοι-
ρε τόν φιλότιμο, ρεζήλεψε τήν παρείδα
του Ποιητή που νάμπη ο διάλος μέσα
του!... 'Εγουμε και τό άλλο τό ραμολι-
μέντο τόν Ξενοπούλο, που δεν άφησε κόν-
τε για κόντε όπου να μην τόν άπατήση ή
γυναίκα του; Μας έκανε ρεντίκολο τσι φα-
μελιές μας!... 'Εποδτος πάλε ο Ρώμας, εί-
ναι θεόκοντος ο άτιμος. Λές κι' έχει πα-
σπαλίσει τό μυαλό του με πούντρα τση
Βισβάρδης!

Μωρε κατάρα τώχουμε οι 'Εφτανήσιοι
ύστερις από Σολωμούς και Τσακισάνους
και 'Αβλιχους, ύστερις από Κάλβους και
Λασκαράτους, να βγάινουμε τέτοια μωμο-
λα ;

Μωρε για δεν τόν άσφουζαμε τό Ρώ-
μα; Θάτουμε δίκαιον. Και δίκαιον
Ρωμαϊκόν!

με τιμή και με όπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Τόμου κι' ήρτε στό Τζάντε τσι προάλ-
λας ο πατριώτης μου ο κόντε - Ρώμας ο
συγγραφέας με τσου σκιοινοθέτες του, εκσε-
οδς παναπή που θέ-
τουμε τα σκιοινία
στό θέατρο, άφη-
σα κι' εγώ τή
σπεταρία του 'Α-
λιμπράντε τζόγια
μου και τή θεράν-
τα μου με τσι
μπογαρινιές σου
και πήρα τις ρού-
γες να τόν ά-
παντήσω να πιού-
με άντάμα κανένα
ποτηράκι θερυνία.
Τόν άντάμωσα και
κωζεράμας. Εδ-
πνιο μυαλό τ' ά-
φιλότιμο, είπα.Σοϋ
λέει κάτι μπαρ-
τζολέττες πούνα
μιά βουρλισία! Μά
τόν 'Αγιο και στή
μνήμη του Μέττι-
λα ! 'Εφτ' ή
γνώμη είχα.

Τόμου λοιπόν
και γενήκαμε φί-
λοι, πήρα τό πα-
πόρο κι' ήρτα να δώ τήν προειμέρα του,
τή «Ζακυνδιανή Σερενάτα» στό «Βασιλι-
κόν. Μά τ' ήταν έφτό μαρε μάτια μου;
Σκουτάς με κι' όλας, μα αν τόν είχα
σίορ ντιρεττόρο μου στο άντράκτο ύστερ'
απ' τήν πρώτη πράξη τση κομνέντας του,
θα του άλλαζα τόν 'Αγιο στο ξύλο!... Μοι-
ρε τόν φιλότιμο, ρεζήλεψε τήν παρείδα
του Ποιητή που νάμπη ο διάλος μέσα
του!... 'Εγουμε και τό άλλο τό ραμολι-
μέντο τόν Ξενοπούλο, που δεν άφησε κόν-
τε για κόντε όπου να μην τόν άπατήση ή
γυναίκα του; Μας έκανε ρεντίκολο τσι φα-
μελιές μας!... 'Εποδτος πάλε ο Ρώμας, εί-
ναι θεόκοντος ο άτιμος. Λές κι' έχει πα-
σπαλίσει τό μυαλό του με πούντρα τση
Βισβάρδης!

Μωρε κατάρα τώχουμε οι 'Εφτανήσιοι
ύστερις από Σολωμούς και Τσακισάνους
και 'Αβλιχους, ύστερις από Κάλβους και
Λασκαράτους, να βγάινουμε τέτοια μωμο-
λα ;

Μωρε για δεν τόν άσφουζαμε τό Ρώ-
μα; Θάτουμε δίκαιον. Και δίκαιον
Ρωμαϊκόν!

με τιμή και με όπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Τόμου κι' ήρτε στό Τζάντε τσι προάλ-
λας ο πατριώτης μου ο κόντε - Ρώμας ο
συγγραφέας με τσου σκιοινοθέτες του, εκσε-
οδς παναπή που θέ-
τουμε τα σκιοινία
στό θέατρο, άφη-
σα κι' εγώ τή
σπεταρία του 'Α-
λιμπράντε τζόγια
μου και τή θεράν-
τα μου με τσι
μπογαρινιές σου
και πήρα τις ρού-
γες να τόν ά-
παντήσω να πιού-
με άντάμα κανένα
ποτηράκι θερυνία.
Τόν άντάμωσα και
κωζεράμας. Εδ-
πνιο μυαλό τ' ά-
φιλότιμο, είπα.Σοϋ
λέει κάτι μπαρ-
τζολέττες πούνα
μιά βουρλισία! Μά
τόν 'Αγιο και στή
μνήμη του Μέττι-
λα ! 'Εφτ' ή
γνώμη είχα.

'Ο Αναξαγόρας

είναι καλό παιδί

Ένα εϋδυμογράφημα του ΜΑΞΙΜ

Τὸν πρώτο χρόνο τοῦ γάμου τοῦ ὁ Αναξαγόρας Μποναμφάν τὸν πέρασε πολὺ καλά. Ἡ γυναίκα του ἦταν τρυφερὴ μαζί του καὶ τσακίζονταν, κυριολεκτικῶς, νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Ὁ δεύτερος χρόνος δὲν ἦταν, βέβαια τὸ ἴδιο γλυκὺς καὶ οὐνεϊρῶδης, πάντως πέρασε καὶ αὐτὸς ὁποσδήποτε εὐχάριστα.

Ὁ τρίτος ὑπῆρξε ὀλιγώτερο εὐχάριστος καὶ τὸν τέταρτο χρόνο ὁ Αναξαγόρας διεπίστωσε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἕξῃ σημαντικόν, ὅτι ἡ γυναίκα του τοῦ σερβίριζε διαρκῶς μισοδρασμένο τὸ φαγητό. Αὐτὸ τὸν ἔβαλε εἰς σκέψεις. Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ σκεφθῇ τίποτε τὸ κακὸ καὶ ἀπέδωκε τὸ πρᾶγμα μᾶλλον στὴν ἐλαττωματικότητά της κουζίνας μὲ κάρβουνο, πού μεταχειρίζονταν ἡ Κα Μποναμφάν. Γι' αὐτὸ καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς ἀγοράσῃ μιὰ κουζίνα φωταερίου.

Ἡ Κα Αναξαγόρα χάριξε, ἀλλ' ἡ κατάστασις δὲν μετεβλήθηκε.

Ὁ κ. Αναξαγόρας ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ ἄβραστο τὸ ραγού του.

Γεμάτος ἀπορία ἔβρισε τὸ κεφάλι του. Καὶ ὡς πρώτη διέξοδος βρῆκε, νὰ πάγῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ κάποιον φίλο του.

Αὐτὸς σκέφθηκε λίγο καὶ κατόπι ἀπεφάνθη μὲ ἐμβροδίθειαν.

— Φίλε μου, ἡ γυναίκα σου σὲ ἀπατά.

Ὁ κ. Αναξαγόρας ἀντινέστη.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε.

— Ἀλλὰ σὲ λίγο σκεπτόμενος καλλίτερα καὶ συνδυάζοντας διάφορα περιστατικά, βρῆκε πῶς μπορούσε νὰ ἦταν πολὺ δυνατόν.

Ὁ φίλος του τοῦ ἔδωκε τὴν διέθυνση ἐνὸς ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ, τοῦ ἔσφιξε μὲ συμπόνια τὸ χερί καὶ ἔφυγε.

Ὅταν τὸν ἀπογοιρήθηκε ὁ φίλος του, ὁ Αναξαγόρας εἶχε ἓνα μικρὸ μπιλλιετάκι στὸ χερί καὶ ἓνα μεγάλο θάρος στὴν καρδιά: Ἦθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθῃ.

Γι' αὐτὸ κίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ ντέτεκτιβ.

Τὸν ὑποδέχθηκε ἓνας κύριος πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀξιωματικός.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ὁ κ. Αναξαγόρας, ἦλθα νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ μιὰ μεγάλη καταστροφὴ...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν.

Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἀκούσε σοβαρῶς, κρατώντας σημειώσεις καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ἐχει καλῶς, κύριε, θὰ σὰς δώσουμε ὅλες τῆς πληροφορίες πού σὰς χρειάζονται. Σέρτε, βέβαια, τί εἶναι τὰ δικαιώματά μας...

— Πού νὰ ξέρω, μουρμούρισε ὁ ἄτυχος κ. Αναξαγόρας.

— Λοιπὸν ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ, γιὰ κάθε πληροφορίαν θετικήν, θὰ μᾶς δίδετε 45 φράγκα.

— Σύμφωνα, ἔκανε ὁ κ. Μποναμφάν.

— Ὑστερ' ἀπὸ ὀκτὸ μέρη, ἓνα ἐπείγον τηλεγράφημα καλοῦσε τὸν κ. Αναξαγόρα στὸ γραφεῖο τοῦ ντέτεκτιβ.

Ὁ φίλος μας ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀγωνία.

— Καθίστε, τοῦ εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Καὶ ἀνοίγοντας ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα κάτι χα-

τιά καὶ ἄρχισε νὰ τὰ φυλλομετρεῖ.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγο εἶπε:

— Λοιπὸν ἰδοὺ τί μάθαμε:

1ον Δευτέρᾳ πρωί: Κατόπιν ἀγνώστου παρακολούθησος, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Κα Παρθενόνη Μποναμφάν, ἀπατά τὸν ἄνδρα της μὲ τὸν ὀνόματι Ὁσκάρε Λαραπέ, ἔμπορον, 157 ὁδὸς Πυρηναίων.

Ὁ κ. Αναξαγόρας ἀνεπήδησε:

— Μὲ τὸν καλλίτερο φίλο μου!...

Ξανακάθισε ὁμοῦ στὴ θέση του, πληρώσει τὰ 45 φράγκα καὶ περιμένε.

2ον Δευτέρᾳ ἀπόγευμα:

Ἐκ τῆς γενομένης τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας παρακολούθησος, προέκυψεν ὅτι ἡ Κα Παρθενόνη ἀπατά τὸν σύζυγόν της καὶ τὸν ἐραστήν της κ. Ὁσκάρε Λα-

ραπέ, μετὰ τοῦ κ. Φράντς δάν Μουλλερ, πρωταθλητοῦ τῆς ἐλευθέρας πάλης...

— Μ' αὐτὸ εἶναι φοβερόν! Ἡ σόζυγός μου, λοιπὸν, πῆρε γεαμὴ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα;

— Κι' ἀκόμη!...

— Τί! Ἐχει καὶ ἄλλους; Ἐκανε μὲ ἀπόγνωσιν ὁ κ. Αναξαγόρας.

Νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, ὁ δυστυχὴς φίλος μας, πληροφορήθηκε κατὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην ἡμέραν, ὅτι μετὰ τὸν Παρθενόνη, τὸν εἶχε ἀπατήσει μὲ 17 διαφόρους κυρίους, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ φίλοι του! Καὶ τὸ τραγικώτερον ἀπ' αὐτὸ, ὁ κ. Αναξαγόρας πληρώσει 17 φράγκα.

— Καὶ τώρα; ἔκανε περίλυπος, ὅταν ὁ κατάλογος τελειώσε κάποτε.

— Τώρα, δὲν μένει παρὰ νὰ διοργανώσουμε τὸ «ἐπ' αὐτοφώρῳ» γιὰ νὰ πάρετε εὐκόλως τὸ διαζύγιον.

— Ναι, ἀλλὰ μὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς 17; ἐκλογὴν σας.

— Ναι, ἂς βροῦμε τό... δυστυχισμένο θῆμα, πού θὰ πληρώσῃ γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Ἀς πάρουμε τὸ Νο 1 τὸν κ. Ὁσκάρε Λαραπέ...

— Ὁ! Ὁχι αὐτόν. Εἶναι πολὺ φίλος μου καὶ δὲν θάθελα νὰ τοῦ κάνουμε κακό...

— Λαμπρά, ἂς πάρουμε τότε τὸ Νο 2, τὸν Ὁνώριον Λαφουρσέτ...

— Οὐτε καὶ αὐτόν! Ὁ χαλάση τὸ καρὲν μας τοῦ πόκερ στὴ λέσχη...

— Τότε τὸν ἀριθμὸ 3, τὸν δάσκαλο, τὸν Εὐτύχιον Περγαμῆ...

— Ὁ! Ὁχι αὐτόν! Εἶναι καθηγητὴς τοῦ γυμνίου μου καὶ τὸν προγυμνάζει γιὰ τίς ἐξετάσεις.

— Τότε ποιόν;

Ὁ κ. Αναξαγόρας ἔβρισε μὲ ἀμηχανία τὸ κεφάλι του.

— Βρῆκα! ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ βάλλουμε κλῆρο καὶ ὅποιος βγῇ. Εἶναι ἡ μόνη λύσις.

— Ναι, ἂς βάλλουμε κλῆρο.

Ἐβάλαν, λοιπὸν, κλῆρο καὶ βγῆκε πρῶτος καὶ καλλίτερος πάντα ὁ φίλος του Λαραπέ.

— — —

Τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπέτυχε πληρέστατα, τὸ ἐνοχοῦ ζεύγος ἐδικάσθηκε καὶ ὁ Λαραπέ κατεδικάσθηκε σὲ φυλάκιση καὶ σὲ πρόστιμο 500 φράγκων.

Μετὰ τὴν ἐκδοσὴ τῆς ἀποφάσεως ὁ κ. Αναξαγόρας πληρώσει περίλυπος τὸν Λαραπέ.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, εἶμαι ὑπαρξογόρητος, ἀλλ' ὅπως βλέπετε, δὲ φταίω ἐγώ... Τώρα, γιὰ τὴν φυλάκιση, δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σοῦ κάνω τίποτε, μπορῶ ὁμοῦ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος γιὰ τὸ πρόστιμο. Πάρε αὐτὸ τὸν κατάλογο, δέσ σου τὰ βρῆς τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων δεκάδων. Συνεννοήσου μαζί τους καὶ ἐλπίζω νὰ δεχθῶν καὶ νὰ βάλουν ρεφερέν καὶ ἐκείνοι στὰ σπασμένα. Ἐτσι θὰ σὰς ἔλθῃ μόνον ἀπὸ 29 φρ. τὸν καθένα...

— Ὑψιστε Θεέ! Καὶ μ' αὐτόν!...

Ὁ ντέτεκτιβ ἀπλῶς τὸ «ναι» του πήρε ἄλλα 45 φρ. καὶ ἐξηκολούθησε:

4ον Τρίτῃ ἀπόγευμα. Ἐκ τῆς συνεχισθείσης τὸ ἀπόγευμα παρακολούθησος, τῆς Κα Παρθενόνης Μποναμφάν, ἀπεδείχθη ὅτι αὐτὴ συναντάται, καὶ συνεπῶς ἀπατά τὸν σύζυγόν της, τὸν κ. Ὁσκάρε Λαραπέ, τὸν κ. Ὁνώριον Λαφουρσέ καὶ τὸν κ. Εὐτύχιον Περγα-

μῆ...

ΜΑΞΙΜ

ΜΑΞΙΜ

ΜΑΞΙΜ

ΜΑΞΙΜ

ΜΑΞΙΜ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Απὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς λογίους τῶν περασμένων καιρῶν, πού γιόμισαν μὲ τὴν προσωπικότητά τους ὁλόκληρη ἐποχὴ καὶ ἄφησαν πίσω τους νοσταλγημένους ἀναμνήσεις, ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητα ὁ Σουρῆς. Δὲν ὑπάρχει, ἀσφαλῶς, κανεὶς πού νὰ μὴν ξέρῃ τὸν ἀθάνατο δημιουργὸ τοῦ «Ρωμηοῦ», τὸν ψυχοδότη τοῦ Φασουλῆ καὶ τοῦ Περικλέους, τὸν ἐξυπνο χαριτολόγο, τὸν ἐλαφρὸ εὐθυμολόγο, τὸν πνευματώδη, πού ἤξερε νὰ σκόπητῃ χωρὶς νὰ θιγῇ καὶ νὰ παρωδῇ χωρὶς νὰ πικραίνῃ, κάνοντας καὶ αὐτοὺς τοὺς σατυριζομένους του νὰ γελοῦν.

Ἄν ἤθελε κανεὶς νὰ ἐξιστορήσῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴ ζωὴ του, δὲ θὰ βρισκε τέλος. Ἴσως δὲ θὰ βρισκε ἀκόμα καὶ τὸν κατάλληλο τρόπον ἐκ φράσεως — δραματικὴ ἐξιστορήσις ἡ φιλολογικὴ εὐθυμολογία — ἀφοῦ ἡ ζωὴ του στάθηκε ἐξακολουθητικὸ κράμα ἀτυχιῶν καὶ πίκρας, ἐναντιοτήτων καὶ χαρᾶς.

Φτωχὸς καὶ ἀδέκαρος ρίχτηκε ἀπὸ μικρὸς στὸν ἀγῶνα καὶ πάλαιψε παλληκαρίσια γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ζωῆς, πότε σὰν σιταρέμπορος στὴ Ρωσσία, πότε γραφίης σὲ ἀθηναϊκὸ συμβόλαιογραφεῖο. Παράλληλα σπουδάζε φιλολογικὰ στὴ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, μοχθώντας γιὰ ἓνα καλύτερο μέλλον. Φαίνεται ὁμοῦ πῶς ὁ νεαρὸς φιλόλογος δὲν αἰθερόπλεε ἀοριστολογία σὲ φωτεινοὺς ὁρίζοντες. Οἱ κλίσεις του ἦταν κατασταλαγμένες καὶ τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα του ἀνάδινε μιὰ σπιρτάδα πού ὅσο καὶ νὰ μὴ φαινόταν δὲ θὰ πῇ καὶ πῶς δὲν ὑπῆρχε. Χρειαζόταν μιὰ ἀφορμὴ. Καὶ ἡ ἀφορμὴ αὕτῃ δόθηκε ἀπ' τὸν καθηγητὴ Σεμιτέλο. Στὶς πτυχιακὲς ἐξετάσεις ὁ Σεμιτέλος αὐτὸς τὸν ἀπορρίπτει στὰ Λατινικὰ καὶ στὴ Μετρικὴ.

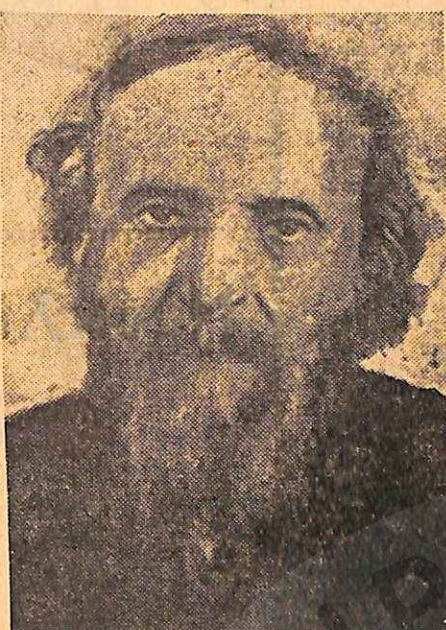
Ὁ Σουρῆς χολώνεται καὶ ξεσπάει μὲ ἔμμετρα κατεβατὰ ἐναντίον του, κατεβατὰ ὁμοῦ πού δειχνουν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς γνήσιας σατυρικῆς φλέβας, ἀρκετὰ πολυτιμότερης ἀπ' τὸ δίπλωμα τῆς καθηγητικῆς σοφίας.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς τοῖς φίλοις ἀναγγέλω τὴν ἐξέλιξιν τῶν θυρῶν ἐρημικῶς κλεισμένων στὸν Πολυγένη, Φιντικὴ καὶ στὸ σπανὸ Σεμιτέλο καὶ ἀπερρίφθη μυστικὰ μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν. Δι' ὃ καὶ πάλιν, Ἕλληνες, ἀρχίζομεν τὰ πρῶτα, πάλιν εὐωχὴς καὶ ξάπλωμα, πάλιν ζωὴ καὶ κόττα.

Ὁ Ἐμμ. Ροῖδης ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους πού κατάλαβε τὴν ἀξίαν τοῦ νεαροῦ σατυρογράφου καὶ δέχτηκε συνεργασίαν στὸν «Ἀσμοδαῖον» του. Ἐπειτα ὁ Σουρῆς ἐξακολου-

Ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου μας σατυρικοῦ—Σιταρέμπορος, γραφίης καὶ φοιτητῆς—Ὁ «Ρωμηὸς» καὶ τὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Σουρῆ—Ὁ Πολέμης μέντιουμ. Ὁ Οὐγκὼ γράφει καθαρευουσιάνικα ποιήματα—Ὁ δικολάβος τῆς Κερκίνθου καὶ τὰ Γαυγάμηλα.

θῆσε στὸ «Μὴ χάνεσαι» τοῦ Γαβριηλίδου, στὸ «Ραμπανά» τοῦ Τριανταφύλλου καὶ ἄλλα σατυροκοινωνικά φύλλα μέχρι τὸ 1883 τοῦ ἔβρισε τὴν ἐκδοσὴ τοῦ «Ρωμηοῦ», ἐφημερίδα κοινωνικὴ, πολιτικὴ, εἰδησεογρ-

Γεώργιος Σουρῆς

φικὴ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα καὶ μέσα σ' ὅλα σατυρικὴ ἔζησε τριανταπέντε ὁλόκληρα χρόνια σεμνὴ καὶ συμπαθὴς καὶ ἐξεμέτρησεν τὸ ζῆν τὸ φθινόπωρο τοῦ 1918, τὴ θλιβερὴ ἐποχὴ τῆς πτώσεως ὅλων τῶν... φύλλων... Ἀφοῦ πείραξε, ἀστετεύθηκε, ὑπέδειξε ἀφοῦ καθρέφτισε ὁλόκληρη ζωὴ μὲ τίς συνήθειες καὶ τοὺς τύπους τῆς καὶ μὴκε θορυβώδους στίς Βουλές καὶ χαριεντίστηκε τσακπίνικα στὰ σαλόνια, τώρα κοιμάται ἡσυχὰ στὰ σκονισμένα ράφια τῆς Βιβλιοθήκης.

Ἄν περισσώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀνάληψη, ὁ χαρακτήρας καὶ τὰ χαρακτηρισμὰ ἐνὸς ἀνθρώπου φανερώνται στὴν καθημερινὴν του ζωὴν, τὴν ἀνοιχτόκαρδη, τὴν ἐξω ἀπ' τίς κοσμικὲς τυπικότητας, τότε μπορούμε ἀνεπαιστώτα νὰ σχηματίσωμε τὴ γνώμην μας γιὰ τὸν Ἕλληνα σατυρικὸ ἐντρυφώντας τὴν ἀστείρευτὴν ἀνεκδοτολογία του, πού τόσο ἀναγάλιαζε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐνθουσίαζε, ὥστε καὶ σπῆτι νὰ τοῦ χα-

ρίσουν στὸ Φάληρο γιὰ μιὰν ἀνετη διαβίωσιν.

Ἀεξάστες θὰ μείνουν οἱ πνευματιστικὲς μυσταγωγίαι στὸ σπῆτι τοῦ Σουρῆ, στὴν ὁδὸ Πινιακῶν 15 (σήμερα Χαριλάου Τρικούπη). Πολυάριθμος ὄμιλος φίλων του, λογοτεχνῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φιλοτέχνων συναθροίζονταν ἐκεῖ τὰ θράβυα γιὰ φιλολογικὸ κουτσομπολιό, γιὰ μιὰ ἀθῶα τὸ μὲ πὸ λ α ἡ ἀργότερα, ὅταν ἡ ὁμήγουρς πῆρε κοσμικὸ τερο χαρακτήρα, γιὰ μ α ο υ ς ἡ πό κ ε ρ.

Ἀναφέρομε τὰ ὀνόματα τῶν Ι. Δαμθέρου, Γ. Πάπ, Κ. Παλαμά, Γ. Ξενοπούλου, Γ. Στρατηγῆ. Κι' ἀκόμα τῶν Γιάννη Πολέμη, Μπάμπη Ἀννίνου, Ἀδ. Κύρου, Γερ. Βάκου, Ἀνδρέα Καρκαβίτσα κ. ἄ. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ὁ Γιάννης Πολέμης ἀποδείχθηκε πρώτης τάξεως μέντιουμ καὶ τότε οἱ πνευματώδεις — μετὰ καὶ ἀνευ λογοπαγνίου — συνεδριάσεις ἐφθασαν στὸ κατακόρυφο τοῦ ἐνδιαφέροντός των. Οἱ διάφοροι ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ νὰ παρακαλοῦν νὰ γίνουν δεκτοὶ ἔστω καὶ μιὰ φορά. Στούς κοσμικοὺς κύκλους ἡ Μυριάς καὶ ὁ... Γεθμῶρ, τὰ πνεύματα πού ἐνέπνεον τὸν Πολέμη, ἐγίναν τὸ θέμα γενικῆς συζητήσεως. Καὶ οἱ ἐφημερίδες δὲν παρέλειψαν ν' ἀσχοληθοῦν σχετικὰ. Στὸ «Ἄστυ» τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1891 διαβάζομε:

«Πάντες γνωρίζουσι τὸν συμπαθὴ ποιητὴ τῶν «Χειμωνάνθων». Νευροπαθὴς καὶ ὑστερικῆς κράσεως, ἐθεωρήθη παρ' ὅλων τῶν ὑπνωτιστῶν, ὅσοι ἔτυχε νὰ τὸν ἴδουν, ὡς τὸ ἐξογώτερον ὑπνωτιστικὸν ὑποκείμενον. Ὅταν διήλθεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας ὁ μέγας ὑπνωτιστῆς Κζίνσκη, ὁ ποιητῆς, μόνον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του, ὑπνωτίσθη εἰς φιλικὴν τινα οἰκίαν. Ἡ νευρικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἦτο γνωστοτάτη εἰς ὅλους τοὺς φίλους του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Πολέμης ἤμπορεῖ νὰ ὑπνωτίζεται ὁσάκις θέλει. Ὁ αὐτοῦ πνευματικὸς τοῦ τρυφεροῦ ποιητοῦ ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Γ. Σουρῆ. Ἐκεῖ ὁ κ. Πολέμης λαμβάνων χάρτην καὶ γραφίδα, προσήλω-νε τὰ δλέμματα τοῦ ἐπὶ τοῦ χάρτου, μετὰ μικρὸν δὲ εὗρίσκετο εἰς ὑπνωτιστικὴν κατάστασιν καὶ ἔγραφε στίχους καὶ μεγαλειώτερας δυνάμεις τῶν συνήθως γραφομένων παρ' αὐτοῦ ἐν ἐγρηγόρειαι.

Ἐτσι λοιπὸν ἓνα θράδυ ἐκάλεσαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Νικηφόρου Οὐγίου, πού «χυδαῖστί» εἶχεν ἀρχίσει νὰ μεταφράζεται καὶ ὡς... Βίκτηρ Οὐγκώ.

ΟΛ. ΠΕΡΑΝΘΗΣ

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

li zé me...

Η «Εβδομάς»

Ἄ θόρυβος, χωρίς πομπώδεις διαφημίσεις και έντυπιασικές υποσχέσεις που έχουν καταντήσει τελευταίως κοινή εμπορική επώδυνος κάθε εβδομαδιαίου εντύπου, ή Σύνταξ της «Εβδομάδας» πιστεύει ότι κατόρθωσε να «μπαλάνη» εις τὸ φύλλον αὐτό, περισσότερον βελτιωμένον τὸ περιοδικόν. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῆς συνεχούς καλλιτερευσεως τοῦ φύλλου θὰ συνεχισθῇ έντονος καὶ ζωηρά, μετὰ τὴν ἰδιαν πάντοτε ἀγάπην καὶ τὸν ἰδιον ένθουσιασμόν. Διαρκῶς ἡ «Εβδομάς» θ' ἀνανεώνεται, θὰ ποικίλλεται καὶ θὰ πλουτίζεται. Ἀπλὴν ἰδέαν τῆς μελλοντικῆς τῆς ἐμφάνισης λαμβάνει ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν δημοσιευμένην ἄλλου ἀναγγελίαν μερικῶν ἀπὸ τὰς προσεχέας σελίδας ποὺ ἐγκαινιάζομεν.

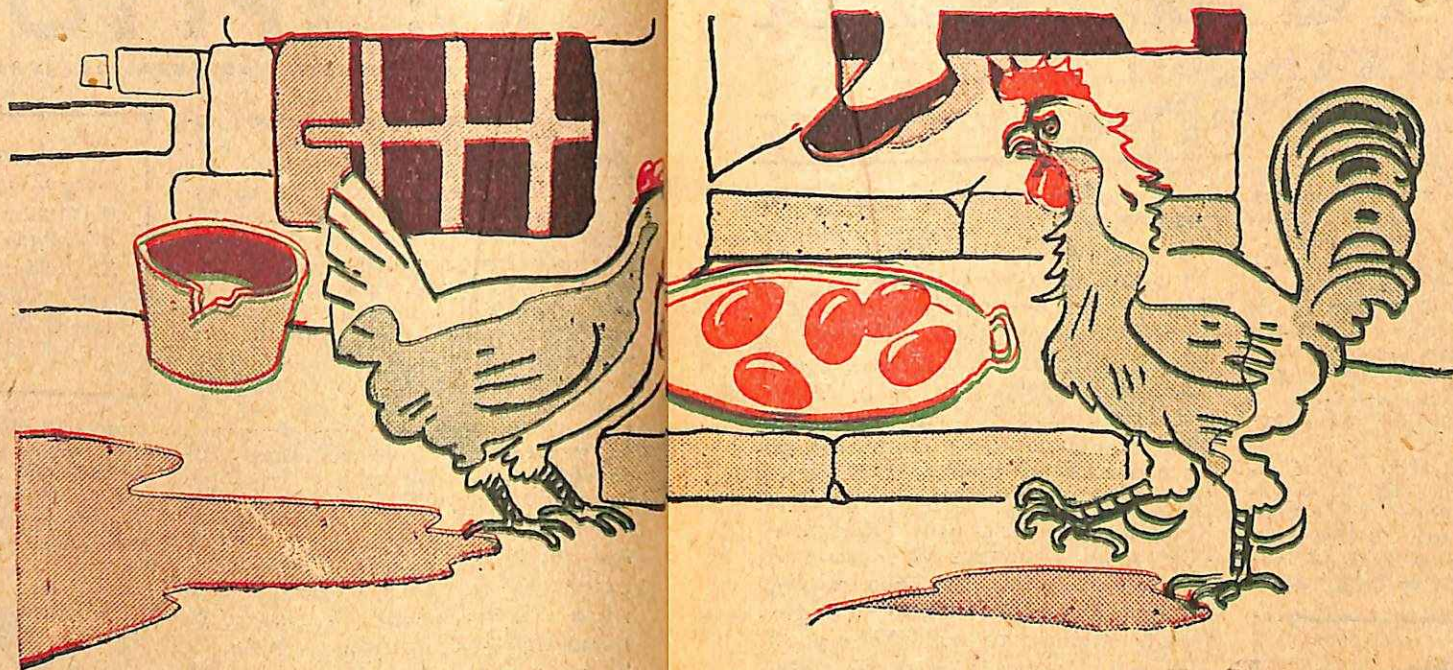
μ ἡ συγκίνησιν πραγματικὴν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ σεβαστὴ καὶ σταθερὴ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας σημειώνει τελευταίως διαρκῆ ἀνάτασιν. Ἡ «Εβδομάς» ἀποκτὰ νέους φίλους. Καὶ αὐτό, παρὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν παλαιῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλει μεγάλῃν εὐγνωμοσύνην, τῆς δίδει νέον θάρρος καὶ νέαν τὴν δύναμιν διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς, τὴν ἱστορίαν τοῦ καλοῦ οἰκογενειακοῦ περιοδικοῦ.

ἡ καλλιτεχνικὴ σύνθεσις τοῦ Πασχαλιάτικοῦ μας ἐξωφύλλου καθὼς καὶ ἡ εἰκονογράφος τοῦ ὅλου περιοδικοῦ, ὀφείλονται εἰς τὸν ἐξαιρετικὸν καλλιτέχνην καὶ ἀγαπητὸν συνεργάτην μας κ. Γεώ. Γρηγόρη. Ἡ δὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμελημένη τεχνικὴ ἐκτέλεσις τοῦ ἐξωφύλλου ἐγένετο εἰς τὰ μοναδικὰ ἐργαστήρια Γραφικῶν Τεχνῶν «Ἀσπότη-Ἑλκ», εἰς τὰ ὅποια ἐκτυπῶνται τακτικῶς τὰ ἐξωφύλλα τῆς «Εβδομάδας».

Εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ δημοσιεύονται πρὸς χάριν τῶν νέων ἀναγνωστῶν μας ἐκτενέες περιλήψεις ὅλων τῶν μυθιστορημάτων καὶ τῶν ἀναγνωσμάτων αἱ ὁποῖαι θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ τὰ παρακολουθήσουν. Συνιστάμεν ἐπίσης θερμῶς τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς γοητευτικῆς συγγραφέως Μίλλυ Ντάντολο «Ἡ Γυναίκα ποὺ μοῦ ἔταξε ἡ μοῖρα». Εἶναι ἕνα αἰσθηματικὸν καὶ ἀληθινὰ ψυχολογημένο ἔργο γεμάτο δράση, πλοκή καὶ ζωντανὲς σκηνὲς γραμμένες μετὰ λυρισμὸν καὶ συγκίνησιν. Εἶναι ἀναμφισβητῶς τὸ μυθιστόρημα ποὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ γενικῶς ὅλους καὶ ὅλες.

μ ἡ τὸ «Κόντε ντὶ Σαβόια» ἔφθασαν πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα οἱ ξενιτευμένοι μας. Τὰ κόκκινα φέσια, μετὰ τὴν μὲλὲ καὶ ἄσπρες φούντες τους, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ πολλὰς καρδοῦλες τρυφερῶν υπάρξεων χτύπησαν μ' ἕναν γοργότατο ρυθμό. Πάντα ὅταν φτάνουν οἱ «Ἀχέπανς» τὰ κοριτσόπουλα νοιώθουν μιὰ δυνατὴ συγκίνησιν. Καὶ συγκίνησιν εὐλογον. Οἱ «Ἀχέπανς» εἶναι οἱ ἰδεώδεις γαμπροί, τὰ μοντέρνα πριγκιπόπουλα τῶν παρθενικῶν ὀνείρων, καὶ χορεύουν, ἅμα τοὺς τύχη, εὐκολώτατα ἕνα χορὸν ποὺ μετὰ χίλια βάσανα, καὶ πολλὰ σπινίως, πείθονται νὰ χορεύουν οἱ ἐνταῦθα ἐγκατεστημένοι: τὸν... χορὸν τοῦ Ἡσαΐα.

ΜΙΑ ΚΑΘΕΒΔΟΜΑΔΑ

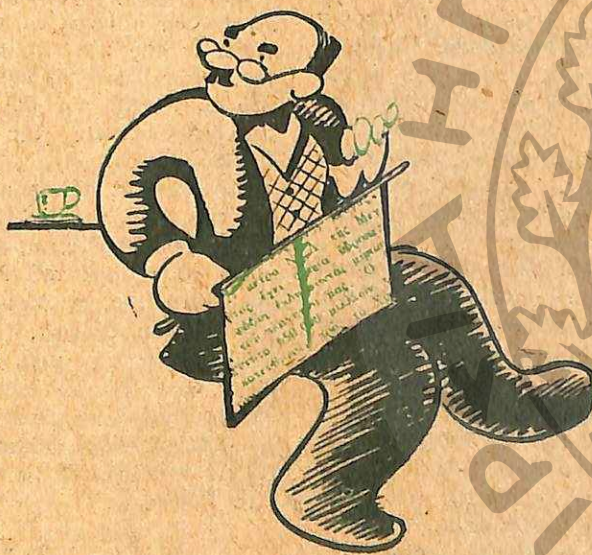

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ (Στὴν κόττα βλέποντας τὰ κίνα αὐνά): Ἀθλί! Μὲ ἀπατάς μετὰ τοὺς Ἐρυθρούς!

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεῦτερος κί' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν παύ εὐγλώττως

—Ἕνας τράγος στὸ Μοῖτον αἰφνιδίως ἐξεμάνη
κί' ἔφθασε μέχρις ἐσχάτου
Ἐπετέθη στοὺς ἀνθρώπους μ' ἀγριότητα σπανία,
καὶ σκοπὸν νὰ τοὺς ξεκοπῇ
Κί' ἔγινε ἐκεῖνος ταῦρος κί' ἡ Ἀθήνα Ἰσπανία
—Εἰς τὸν τύπον, Νεοκλέμου, τὸ ἐδιάβασα κί' ἐγώ
κί' ἔφριξα τὸ ὁμολογῶ
—Πές μου ἀλήθεια, Ζαχαρία, ποῖά νὰ ἦταν ἡ αἰτία
ποὺ μετέβαλε τὸν τράγο εἰς οἰκτρὸν ἐγκληματία;
—Ἐκατάλαβε — ποῖός τρεῖς —
πὼς τὸν ἔλαβαν γιὰ τὸ μοῖρι.
Ἐγένετο ἐντὸς τοῦ πάλλου
καὶ ἀνέβηκε τὸ αἷμα ἐκ τραγισιο τοῦ κεφαλίου
καὶ στὴ θέσιν ποὺ εὐρέθη
στοὺς ἀνθρώπους ἐπετέθη
μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς σπαραξῇ
—Κί' ὅσα ἐπακολουθήσαν στὸ Μοσχάτο φυσικὰ παραῆταν τραγικά.

li zé ve...

Μία ἐφεύρεσις

Ἄ πὸ τὴν στήλην τῶν Μ. Ἀγγελιῶν τῆς Ἐφημερίδος «Ἀθηναῖκα Νέα»:
Προσφέρεται θέσις ὑπεύθυνος διευθυντοῦ καὶ ἐν γένει διαχειριστοῦ πρατηρίου εἰς πρόσωπον ἔστω καὶ μετὰ μικρὰν μόρφωσιν, δυνάμενον ἀπαραιτήτως νὰ καταθέσῃ εἰς μετρητὰ ἐγγύησιν 20.000 δραχμῶν. Μισθὸς 2.500 μηνιαίως. Διὰ πληροφoρίας γράψατε. Π. Ζ. «Ἀθηναῖκα Νέα».
Καὶ ἀμέσως:
Ζητοῦνται νέοι καὶ δεσποινίδες διὰ τὸ λανσάρμα εἶδους ἀπολύτου χρήσεως μετὰ ποσοστὰ ἱκανοποιητικά. Ἀπαραίτητος μικρὰ ἐγγύησις. Πληροφορίαι Καποδιστρίου 46 (ἐντὸς τῆς Στοᾶς) Γραφεῖον—Ἀντιπροσωπειῶν. 22—1
Καταλαβαίνετε δηλαδὴ τί γίνεται; Ἐπιχειρήσεις μετὰ ἐγγυήσεως τῶν προσλαμβανομένων! Πρώτης τάξεως ἐφεύρεσις διὰ νὰ θυαίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν δύσκολῃ θέσιν ὅταν ἔχει ταπεινάς δυσχερείας! Ἐστω καὶ ἂν τὸ πρόσωπον ἔχει «μικρὴν μόρφωσιν». Φτάνει νὰ διαθέτῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἐγγύησιν! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπαραίτητον προσὸν τοῦ διορισμοῦ!..

Ἦτοι Ποιητὰ φιλοξενούμενοι εἰς Ἑβδομαδιαῖαν συνάδελφον:
Ἦρθε ἡ ἀνοιξή, τὸ καλοκαίρι!
Χελιδόνια πετοῦν χαρωπὰ
Μυρωμένο φρεσὶ τὸ ἀγέρι
Κί' ὁ βοσκὸς ροβολαεὶ στὰ βουνά.
Ἦλ' ἡ Πλάση τριγύρω γιορτάζει:
τὰ πουλιὰ ἔχουν χτίσει φωλιὰς
Τὸ ἀντάκι ἀπὸ μέθη δαλάζει
Καὶ οἱ κοῦκκοι τὸ λέν σὺς πλαγιές!..
Π. ΒΙΛΑΕΤΗΣ
Ἦλλ' εὐτυχῶς τὸ ποίημα τὸ ἐδιάβασαν... «τρεῖς κί' ὁ κοῦκκος».

Ἦδὲ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ λογοτέχνημα θεαυθέν εἰς τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ.
«Ζωή!!
Ἐσὺ εἶσαι τὸ τραπέζι ἐκεῖνο τὸ πλούσιο, ποὺ ἔν ἀπλώσης τὸ χέρι σου καὶ λάβῃς κατὰ τι, δίνεις στὸν κόσμον ζωὴν δὲν ἀγγίζεις, τὸν ἀφήνεις γιὰ πάντα... νηστικό.
Ζωή!!
Εἶσαι ζωηφόρος καὶ θὰ βασιλεύῃς πάντα μετὰ πλῆθος μὲς στὰ παλάτια τῆς μικρῆς μας καρδιάς!!
Γιατὶ εἶσαι τόσο πλανεύτρα...
...ὦ πλανεύτρα ζωή!!...»
Φαντασθετε τί ἦταν τ' ἄλλα ἀφοῦ αὐτὸ θεαυθῆκε!

Ἦ πὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου κατεδικασθῇ εἰς δεκάμηρον φυλάκισιν ἡ Κλεονίκη Ρουπὲλ, ἑστὼς 65, ἐπὶ ἀγυρτεία καὶ μαγγανεία. Ἡ Ρουπὲλ ἐξηπάτα διαφόρους ἀφελεῖς καὶ ἐχορῆγει εἰς αὐτοὺς ἀντὶ ὁδῶς ἀμοιβῆς μαντζούνια διὰ τὴν ἀγάπην! Ἀλλὰ διατὶ ἦσαν ἀφελεῖς οἱ πλάται τῆς Ρουπὲλ; Διότι ἐπίστεψαν εἰς τὰ ματζούνια ἢ διότι ἐπίστεψαν... εἰς τὸν ἑωστὴ; Ὅταν κανεὶς πιστέψῃ σ' αὐτὸν καὶ ἄλλῃ ἀφέλεια πρέπει νὰ ἀναμένεται. Σιγά-σιγά θὰ πιστέψῃ καὶ εἰς τὴν γυναικίαν πίστιν καὶ εἰς τὰ «ματζούνια» καὶ εἰς τοὺς «καφεδες» καὶ σὲ ὅτι ἄλλα θέλετε!...

NINA

Η ΑΗΘΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ

ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ

Στην πόρτα του κέντρου όπου τραγουδεί μιντινέτες και ποδηλατίζεται περιμένουν την Νίνα Ρόσι.

— Πιστεύεις αληθινά πως είναι η αδελφή του Τίνο;

— Κάθε άλλο! Έν πρώτοις είναι ξανθή!

— Ναί, μα έχει τα ίδια μάτια, το ίδιο χαμόγελο.

— Θα κρίνουμε από τη φωνή, λέγει ένας που τα ξέρει όλα.

Τους άφηνα να συζητούν.

Η Νίνα Ρόσι με περιμένει στο καμαρίνι της. Είναι μια νέα ντροπαλή, με μεγάλα πράσινα μάτια, λίγο χλωμή κάτω απ' τη μεγάλη μώβ μαντήλα, που φορά στο κεφάλι της, όπως οι Κορσικανές.

— Συχνά, μου λέγει, διαβάζω τα όρατα άρθρα, που η «Εφημερίς των Γυναικών» δημοσιεύει για τον αδελφό μου. Δεν θα περίμενα όμως ποτέ την ίδια τιμή για μένα.

Και με φωνή γλυκερά, που θυμίζει τόσο την γόησσα φωνή του Τίνο, αρχίζει να μου μιλή για την πόλη, όπου γεννήθηκε, το «Αγιάτσιο», που τη χαιδεύει η αύρα της θάλασσας και το αεράκι που κατεβαίνει από τα πυκνοφυτεμένα δάση της. Μου μιλεί για τον παλιό ήλιόλουστο δρόμο, όπου ο πατέρας της Λορέντσος, είχε το ραφτάδικό του.

— Είμαστε όχτω παιδιά, που εξηγεί. Ο Τίνο είναι ο μεγαλύτερος. Ο πατέρας μας λάτρευε τη μουσική. Αν και δεν είμασταν πλούσιοι νοίκιαζε πάντα ένα ιδιαίτερο θεωρείο στο μελόδραμα. Οι πατριώτες του τον πείραζαν γι' αυτό τον τόν έλεγαν ο Λορέντσος ο Δήμαρχος.

— Όταν έβγαζε λίγα περισσότερα χρήματα έπαιρνε το βαπόρι και πήγαινε να ακούσει μελόδραμα στη Μασσαλία. Είχαμε δυο σκύλους, έναν άσπρο και έναν μαύρο και τους έβγαλε τον έναν Σιγκέρ και τον άλλον Ρίτ. Απ' αυτού καταλαβαίνετε τη μεγαλομανία του.

— Έν τούτοις άρνήθηκε κατηγορηματικά όταν θελήσαμε να ακολουθήσουμε το καλλιτεχνικό στάδιο. Για πολύ καιρό δεν άφηνε τον Τίνο να φύγει από την Κορσική. Όταν ο αδελφός μου ύστερ' από τις τόσες έπιτυχίες του θέλησα να γίνω κι' εγώ καλλιτέχνις, δεν μου έκρυψε την δυσάρεσκεία του.

— Και πως μπορέσατε να τον μεταπειλάτε;

— Η Νίνα Ρόσι κατακοκκίνισε.

— Είναι μια ολόκληρη ιστορία, μια έρωτική ιστορία.

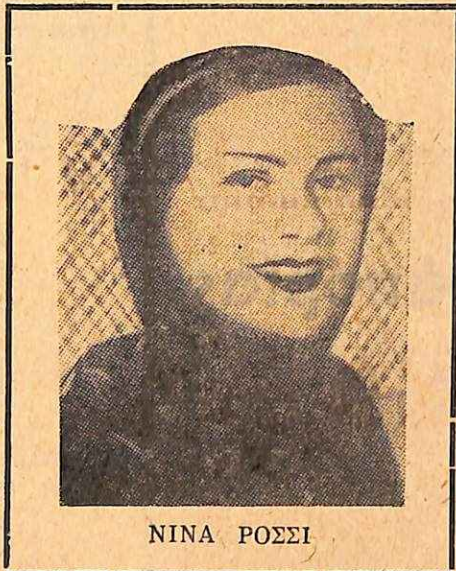
— Εμείς οι Κορσικανές μένουμε συνηθώς στο σπίτι. Δεν βγαίνουμε έξω παρά σπάνια. Δεν πηγαίνουμε πουθενά. Μια ξένη γειτονιάς μας, που κα-

θότανε πλάι μας έδω και τρία χρόνια νόμιζε πως είμασταν όρφανοί, γιατί δεν είχε δει ποτέ τη μητέρα μου!...

— Κι' εγώ όμως δεν έβγαينا περισσότερο. Καμιά φορά όμως τραγουδούσα και μάκουγαν έξω από το άνοιχτό παράθυρο. Κοντά μας καθόταν ένας νέος, που είχε ένα μπάρο, Σιγά—σιγά άρχισε να τριγυρίζει κάτω από τα παράθυρά μου. Μου μίλησε.

— Η Νίνα Ρόσι κοκκίνισε ακόμη περισσότερο.

— Μου άρεσε. Μου είπε πως μ' αγαπούσε και πως είχα ωραία φωνή. Πίστεψα στο έρωτά του, μα δεν είχα ακόμη έμπιστοσύνη στη φωνή μου. Παντρεύτηκε... Φύγαμε για το Παρίσι. Έπειδή με βαστούσε ένας τρομε-

NINA ΡΟΣΣΙ

ρός φόβος πήγε κι' άγόρασε ένα μπάρο κοντά στη Γαλλική Κωμόδια για να είμαστε μέσα στο κέντρο.

— Εκεί νόμιζα πως είμουν σπίτι μου. Τότε άρχισα να τραγουδώ, όπως μία φορά κι' έναν καιρό στην Κορσική, όταν ο μέλλων σύζυγός μου μ' άκουσε από το άνοιχτό παράθυρο. Και νά... Οι Παριζιάνοι μ' άκουσαν και με χειροκρότησαν. Αυτό με ένεθάρρυνε. Με ζήτησαν να τραγουδήσω στο ραδιοφωνικό σταθμό. Άρχισα να παίρνω ένα σωρό γράμματα. Ένα απ' αυτά με συγκίνησε ιδιαίτερας. Μου το είχε στείλει ένας έργατης:

«Δεσποινίς — Έγραφε — σάς άκουσα στο ραδιόφωνο. Η αδελφή μου κι' εγώ ξετρελλαθήκαμε. Η αδελφή μου, όμως, που έχει γεμίσει το δωμάτιό της με φωτογραφίες του Τίνο μου λέγει πως δεν είναι δυνατόν σε μία οικογένεια να υπάρχουν δυο μέλη, που να έχουν τόσο ωραία φωνή. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου στείλετε μια φωτογραφία σας».

— Έσείς κι' ο αδελφός σας, της

λέγω είσθε κατακτητάι καρδιών. Έκείνος γυναικείων και σεις άνδρικών.

Γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη μεριά ταραγμένη κι' έπειτα μου λέγει γρήγορα—γρήγορα:

— Το γεγονός είναι πως όλος ο κόσμος δείχτηκε πολύ ευγενικός μαζί μου και μ' ένεθάρρυνε πολύ. Άναγκάζομαι, ύστερα από τα χειροκροτήματα των άκροατών μου, να τραγουδώ δυο φορές τα παλιά μας κορσικανά τραγούδια. Φαντασθήτε, είχα φύγει για δυο βδομάδες στην Μεσημβρινή Γαλλία και κατήντησε να μείνω έφτά μήνες. Στη Λυών, στη Νίκαια, στην Άντιμπ, στο Μόντε Κάρλο μου άναγνώναν διαρκώς τα συμβόλαιά μου!

— Και τώρα ποιά είναι τα σχέδιά σας;

—Θα περιοδεύσω όλα τα προάστεια του Παρισιού. Έπειτα έχω προτάσεις για μια περιοδεία στην κεντρική Ευρώπη και άλλες προτάσεις για ένα γύρο τεσσάρων μηνών στη Νότιο Άμερική.

Την στιγμή εκείνη μπήκε στο καμαρίνι ο ρεζιέρ, ο οποίος την είδοποίησε πως είναι ώρα να βγίη στη σκηνή.

Μου δίνει μια φωτογραφία της και με μεγάλο κόπο κατορθώνει και της παίρνω μια εικόνα στο σπιντιού, όπου γεννήθηκε ο Τίνο Ρόσι και η αδελφή του και έπειτα κατεβαίνω στη σκοτεινή αίθουσα.

— Η αυλαία σηκώνεται. Η σκηνή παριστάνει ένα υποβλητικό τοπίο της Κορσικής με μεγάλους θάμνους και άγρια βράχια.

Τέσσαρες μουσικοί ντυμένοι τσομπάνηδες του γραφικού νησιού, παίζουν τις κιθάρες των.

Και από το προσκήνιο πριν να παρυσιασθίη η Νίνα με το άπλο μαύρο φόρεμά της και την βιολε μαντήλα της, ύψωνεται η χαϊδευτική φωνή της, που το τέμπρο της θυμίζει τις τρυφές διακυμάνσεις της φωνής του αδελφού της.

Φανερώνεται τέλος μέσ' στο γαλάζιο φως του προβολέως και άπλά, χωρίς χειρονομίες, προσφέροντας στο κοινό το πόνημα του έκφαστικατάτου προσώπου της, τραγουδάει τα λόγια του αιώνιου έρωτος.

— Η γειτονιάς μου, η μικρή μιντινέτα, που είχα συναντήσει στην πόρτα δεν άπατάται πιά διόλου.

— Δεν υπάρχει άμφιβολία, ψιθυρίζει με πεποίθησι Είναι η αδελφή του Τίνο Ρόσι.

ΖΑΝ ΜΑΡΙΑ

Ένα έξαιρετικό αστυνομικό μυθιστόρημα
ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Σε μια ωραία έπαυλη του Λάβερν Πέβεριλ, κατά τη διάρκεια ενός μπάλ μασέ, βρέθηκε οκοτωμένος ο συγγραφέας Έντγκαρ Στάλλαρ. Το έγκλημα διεπράχθη τη στιγμή που είχαν σβύσει όλα τα φώτα της έπαύλεως, για να παίξουν οι καλεσμένοι το κρυφτούλι. Ο οικοδεσπότης Τάμπριτζ είδοποίησε άμέσως το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και σε λίγο κατέφθαναν στο Πέβεριλ ο ένομοτάρχης Λέιν, ακολουθούμενος από τον Χιού Κόλλιερ, άξιωματικό της Σκωτίας Γυάρντ, που βρισκόταν με άδεια και άκολούθησε τον φίλο του ένομοτάρχη, έντελώς άνεπίσημα.

Οι δυο αστυνομικοί άρχισαν να εξετάζουν έναν προς έναν όλους τους καλεσμένους, χωρίς όμως, να προκύπτει τίποτα το διαφωτιστικό από τις καταθέσεις των.

Έν τώ μεταξύ, ο ένομοτάρχης Λέιν παθαίνει από άσφυξία μέσα στο δωμάτιο της έπαύλεως όπου κοιμήθηκε (λόγω του ότι άνοιχθηκε μυστηριωδώς το ρομπινέ του φωταερίου) κι' οι άνακρίσεις συνεχίζονται από τον έπιθεωρητή της Σκωτίας Γυάρντ Χιού Κόλλιερ.

Ο Κόλλιερ άνακρίνει έναν προς έναν όλους τους καλεσμένους της έπαύλεως. Ο τρόπος, όμως, με τον οποίον εκτελεί το καθήκον του, έξοργίζει τον Σέρ Χιούστας, έξάδελφον του οικοδεσπότη και ο άτυχής Κόλλιερ άντικαθίσταται από την Σκωτίας Γυάρντ, με τον έπιθεωρητή Γκλύντ. Ο Γκλύντ συνεχίζει το δυσχερές έργο του, αλλά δεν μπορεί να βγάλει κανένα συμπέρασμα. Όλοι του φαίνονται ύποπτοι και όμως κανένας δεν βαρύνεται με χειροπιαστές άποδείξεις.

Τελευταία, ο Γκλύντ άνακρίνει τον σωφέρ Παβλόφσκυ, που ήταν εις την ιδιάιτερην ύπηρεσίαν του Σέρ Χιούστας. Ο Παβλόφσκυ λέγει ότι έμαθε τα του έγκλήματος το πρωί της έπαύριον.

70Ν

Οχι. Άνέδηκα πρώτα στο δωμάτιό μου ν' αλλάξω παπούτσια, για να δάλω ένα ζευγάρι με κουτσουκένιες σόλες.

— Καλά. Πόσος καιρός πέρασε από τη στιγμή που είδατε τη λάμψη ως τη στιγμή που φθάσατε στη γαλαρία;

— Είναι δύσκολο να ύπολογίσω. Τρία, πέντε λεπτά...

— Δεν μάθατε το έγκλημα που έγινε παρά το επόμενο πρωί; Το έγκλημα που πρέπει να έλαβε χώραν άμέσως πριν από την άφιξί σας στη γαλαρία ή λίγα λεπτά μετά την άναχώρησί σας;

— Ναί.

— Στην Άγγλία, Παυλόφσκυ, χρειαζόν τους δολοφόνους. Όταν, όμως, ύπάρχουν έλαφρυντικές περιπτώσεις...

— Δεν τόν σκότωσα εγώ! φώναξε ο Ρώσος.

— Οχι, είπε ο Γκλύντ. Η ένοχή σας θ' άφινε πολλά πράγματα άνεξήγητα, εκτός αν κατεστρώσατε το σχέδιο της δολοφονίας με το νεαρό πρόσωπο. Το έγκλημα ήταν προμελετημένο, γιατί το θυμά εγώ λάβει ένα σημείωμα, που το ύδιναν σαντεβού. Ο δολοφόνος πλησίασε τον Στάλλαρ και τόν εκτύπησε, άφου τόν έτόφλωσε πρώτα με το φως. Αυτή τη λάμψη είδατε σεις...

— Δεν τόν έσκότωσα... Δεν είδα τίποτα... Δεν ήξερα τίποτα.

— Η Διάνα, όμως, είπε... άρχισε ο Τζώρτζ.

Σταμάτησε άμέσως.

Ο Γκλύντ χαμογέλασε.

— Όλοι σας, κύριε Τάμπριτζ, κάνετε δηλώσεις γεμάτες άνακρίσεις, όπως φαίνεται.

Ο Τζώρτζ έβγαλε βαθύ στεναγμό.

— Θα χρειασθί να τα πούμε όλα αυτά στην άστυνομία;

— Πολύ το φοβόμαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Η παρτίδα που χάνεται

Μια ήλικιωμένη μαυροφρεμένη κυρία κατέδρασε από το ταξί και περίμενε να κατεβεί ο σωφέρ τις βαλίτσες, για να τόν πληρώση. Το παυλοπούαρ δεν φάνηκε να ήταν μεγάλο, γιατί ο σωφέρ άπεμακρόνθη μουρμουρίζοντας. Η διευθύντρια

Λόγω πληθώρας πασχαλινής ύλης, η συνέχεια του μυθιστορήματός μας

«Η νύφη του κόκκινου Πύργου»
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

της πανσόν άνοιξε την πόρτα.

— Καλώς ήλθατε, κυρία Στόρεϋ, είπε. Δεν περίμενα να έπιστρέψετε τόσο γρήγορα. Η κυρία Χάρισον, η μίς Ντίκ και η μίς Ούωτσον θα χαρούν πολύ, γιατί θα συμπληρωθί το καρτέ του μπρίτζ. Η μίς Στόρεϋ δεν ήλθε μαζί σας;

— Οχι. Μπορείτε να πήτε ν' άναδά-

σουν τις βαλίτσες μου;

Μόλις η κυρία Στόρεϋ ανέδρασε στο δωμάτιό της, η ιδιοκτήτρια της πανσόν έτρεξε στο σαλόνι, όπου η μίς Ντίκ, καθησμένη πλάι στη φωτιά, διάβαζε ένα μυθιστόρημα.

— Μίς Ντίκ! είπε. Η κυρία Στόρεϋ έπέστρεψε μόνη της. Πρώτη φορά άποχωρίζεται την έγγονή της... Η τρομερή αυτή ύπόθεση, χάλασε τη διαμονή τους στο Λάβερν Πέβεριλ... Ποιος ξέρει πως την περιποιήθηκαν οι Τάμπριτζ.

Έν τώ μεταξύ, η κυρία Στόρεϋ κλειδωνόταν στο δωμάτιό της, για να μη την άνησυχήσουν και προσπαθούσε να διώξη τις στενοχώριες της. Τον τελευταίον καιρό είχε κάνει πολλά έξοδα και χρωστούσε στη μοδίστρα πολλά λεφτά, για τις τουαλέτες της Διάνας.

— Κι' όσο σκέπτομαι ότι έκανα, ότι μπορούσα γι' αυτό το κορίτσι! συλλογίσθηκε. Οσέ μου!

Ακούσθηκε το κουνούρι του γεύματος. Η κυρία Στόρεϋ σηκώθηκε και κατέδρασε στην τραπεζαρία.

Πέρας απ' τα διάφορα τραπέζια, σκορπίζοντας δεξιά και άριστερά μεϊδιάματα.

— Πώς περάσατε τις γιορτές, μίς Ούωτσον;... Ά! Τόσο το καλλίτερο... Μεροσί... καί... ήταν τρομερό. Άν θέλατε, άς μη μιλούμε γι' αυτό... Οχι, η έγγονή μου φιλοξενείται σε μια φιλική μας οικογένεια.

Μετά το γεύμα, καθώς έτοιμάζονταν να παίξουν μπρίτζ, η μίς Ντίκ είπε:

— Έχω την έντύπωσι ότι δεν λείψατε καθόλου από δω. Δεν έχετε και σεις το ίδιο συναίσθημα;

— Δεν μου φαίνεται, άπληγτης η κυρία Στόρεϋ.

Λίγο πριν από τις δέκα την έκάλεσαν στο τηλέφωνο. Ήταν η Ρούθ Κλέαρ, η οποία της τηλεφωνούσε από το Ρίτς.

— Σεις είσθε, κυρία Στόρεϋ; Έδώ, κυ-

ρία Κλέαρ. "Εφερα τη Διάνα στο Λονδίνο μαζί μου. Μπορείτε να με δεχθείτε αύριο, γιά να μιλήσουμε;... "Οχι;... Πολύ καλά... Λυπούμαι... "Ελπίζω ν' αλλάξετε γνώμη, κυρία Στόρεϋ. Γιατί τόσο σκληρότης εκ μέρους σας.

"Η τηλεφωνική συνδιάλεξη διεκόπη. "Η Διάνα που βοσκότανε στο δωμάτιο της Ρούθ, δέν θέλησε να σχολιάση αυτή τη στάση της γιαγιάς της. "Αρχισε να φυλάμετρα ένα φιγουρίνι και είπε:

"Όλο εμπισμέ θα φορεθούν εφέτος.

"Η Ρούθ εδάγκωσε τὰ χείλη της, τί παρόξενο κορίτσι, συλλογίσθηκε. Προσεφέρθη να την πάρω μαζί μου, γιά να μείνη κάμποσον καιρό μακριά από τη γιαγιά της, όσο να σιάζουν τὰ πράματα και δέν δείχνει κανένα ένθουσιασμό. Τί σκέπτεται αυτό το κορίτσι, δέν μπορώ να καταλάβω.

Τό ίδιο βράδυ της άφίξεώς της στο Λονδίνο, εδέχθησαν την επίσκεψι του "Ι-θάν, ο οποίος είχε πάει προηγουμένως στη Σκότλαντ Γουάδ κι' έκανε την κατάθεσί του. "Η Ρούθ τον άφισε μονάχο του με την Διάνα γιά ένα πέταρτο της ώρας και ήταν έπείστρεψε, βρήκε την κοπέλλα καθισμένη στα γόνατά του.

"Ελπίζω να πήρατε την απόφασί σας, τούς είπε. Θα παντρευήτε, λοιπόν; "Ο "Ιθάν, καταντροπιασμένος, είχε σηκαυθή ήρθος. "Η Διάνα σφιγγόταν επάνω του.

"Όσον το δυνατόν γρηγορώτερα, είπε.

"Η Ρούθ την έστειλε να κοιμηθή και κράτησε τον "Ιθάν γιά να τὰ συζητήσουν. "Ο Ρώσος φαινόταν πιδ εύγνώμων απέναντί της, γιά την υποστήριξί που τούς έκανε. "Η πρακτική, όμως, άποψις της ζωής του διέφευγε τελείως. "Η Ρούθ άντελήφθη ότι θάπρεπε ν' άσχοληθή αυτή με τις διατυπώσεις του γάμου. "Αν δέν εφρόντιζε αυτή, ασφαλώς οι δύο νέοι θα συζούσαν, χωρίς να τρέχουν στα δημαρχεία και στα ληξιαρχεία.

"Είναι πολύ εύγενικό και πολύ καλό παιδί, είπε η Ρούθ στον Γκλύντ, που την έπεσεκέθη το ποιά της επαύριον, άλλ' είναι κι' αυτός θλάκας σαν αυτήν. Ζευγάρι ταιριασμένο εκατό τοίς εκατό!... Πετεινοκέφαλοι και οι δύο!...

"Μην είσθε τόσο άφελής, κυρία Κλέαρ. Οι δύο αυτοί άθωοι και άπονεύρευτοι νέοι, ξέρουν να λένε τὰ ψευματάκια τους. Τόν έκύτταξε κατάπληκτη.

"Μα νομίζω πως λένε την αλήθεια τώρα, είπε.

"Ίσως. "Ο Πύρλεϋ το πιστεύει. "Αλλ' ο Πύρλεϋ έχει την ιδέα ότι ο Ντάρροου είναι ένοχος. "Η αστυνομία δέν θέλει να μεταβάλλη εύκολα γνώμη, όταν υποπτεύεται κάποιον, έστω και άδικο.

"Κοίμα! είπε η Ρούθ. "Εγώ ήλπιζα... "Εχετε δίκιο... Πρέπει να ελπίζη πάντοτε κανείς...

"Η κυρία Κλέαρ εστέναξε.

"Πού τον πήγαν τον Χιού;

"Στο Μπράϊτον. Θα πάω σήμερα να τον ιδώ. Παρακαλέστε τον Ρίτσαρντ Βάλλανς ν' αναλάβη την υποστήριξί του. Είναι πολύ δραστήριος.

"Αφού μου τον συνιστάτε, πολύ εύχαρίστως. Και τώρα, πείτε μου, κύριε Γκλύντ. "Ανεκαλύψατε τίποτε το καινούριο;

"Όχι, Σημειώστε, όμως, το εξής, κυ-

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ρία Κλέαρ. "Η αστυνομία, γιά να ένοχοποιήση τον Ντάρροου, θα κοπιάση πολύ. "Υπάρχουν τόσα πολλά σκοτεινά σημεία. "Η εξαφάνισι των χειρογράφων από το δωμάτιο του Στάλλαρ, η μη ανακάλυψι του όπλου του έγκληματος... "Αν ήμουν στη θέση σας, δέν θα δοκίμαζα την παραμικρή στενοχωρία.

"Κύριε Γκλύντ, δέν θέλω να σάς ένοχλήσω πολύ... αλλά μπορείτε να μου πείτε ποιόν υποπτεύεσθε ως δολοφόνο;

"Λυπούμαι, αλλά δέν ξέρω τίποτε περισσότερο από σάς. Δόστε μου άκόμα λίγον καιρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

Ποιός;

«28 Δεκεμβρίου.

'Αγαπητή μου Ρούθ.

»Σου γράφω από τη φυλακή του Μπράϊτον, όπου εδέχθη δυν έπισκέψεις. Πρώτα τον δικηγόρο Βάλλανς, ο οποίος μου είπε ότι ανέλαβε την υποστήριξί μου, κατόπιν έντολής σας. Μου υπέβαλε πολλές ερωτήσεις. Του απήντησα όπως μπορούσα, αλλά δέν έχω να του πω περισσότερα από κείνα που κατέθεσα στο δικαστήριο. "Η καθυστερημένη όμολογία της ιάσεώς μου, έχω την ιδέα ότι έκανε πολύ κακή έντύπωσι. "Αν δέν βρεθή ο πραγματικός δολοφόνος, είμαι χαμένος. "Ο Βάλλανς ύπήρξε πολύ καλός μαζί μου και μούδωκε αρκετό θάρρος.

»"Ο δεύτερος έπισκέπτης ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, που με κύτταξε κατάρματα, κρατώντας στα χέρια του ένα κομματί κερί. "Επίμενε να μάθη αν κατά τη διανυκτέρευσί μου στο Λάθερν Πέιβε-ριλ είχα άκούσει τίποτε κρότους. Είναι αλήθεια ότι άκουσα κάτι κρότους, αλλά δέν είχα δώσει τότε καμιά σημασία. Κατόπιν μου διηγήθηκε την περιπέτεια της μιας Στόρεϋ με τον Ρώσο σωφέρ, την όποιαν εγώ δέν ήξερα, γιατί συνέβη μετά την αναχώρησί μου. Είναι τρομερό το κτύπημα γιά τον Σέρ Χιούστας. "Ο Γκλύντ σκέπτεται να τούς χρησιμοποιήση γιά μάρτυρας ύπερασπίσεως, γιατί αυτούς είχα άκούσει να σιγομιλούν μέσα στη γαλαρία.

»"Ο γιατρός της φυλακής ενδιαφέρεται πολύ γιά τὰ μάτια μου, ξέρει δυό περιπτώσεις αναλόγους. Τί εύτυχία να θλέπη κανείς! Μου δώσανε μολύδι και χαρτί και σχεδιάζω διαρκώς τη μορφή σου. "Ο Βάλλανς ύπεσκέθη να μου φέρη μπουγιές και πινέλα. Δέν θάβελαι ν' ανακατευθώ στην άνάκρισι, αλλά μου είπαν ότι θα κληθώ, λόγω εκείνων που σου είπα έναντιον του Στάλλαρ. "Ο Θεός να σ' εύλογη, Ρούθ.

"Ο άφροσιωμένος κι' εύγνώμων φίλος σου

ΧΙΟΥ.

"Ο Χέρμαν Γκλύντ, καθισμένος στο γραφείο του, διάβαζε διάφορα χαρτιά, πί-

νοντας το τρίτο φλυτζάνι τσαγιού. "Η μίς Μπρέγκ, η ιδιαιτέρα του γραμματέως, είχε φύγει στις πέντε.

"Ελπίζω να μη ξενοχτήσετε μ' αυτή την υπόθεσι, κύριε Γκλύντ, είπε προτού φύγει.

"Εχω πολλή δουλειά, ήταν η απάντησις του Γκλύντ.

"Η μέρα του είχε περάσει με χίλιες δυό ενέργειες. "Επίσκεψις στον ύπόδικο του Μπράϊτον, έπισκέψις στον έκδοτη που έβγαλε το τελευταίο διβλίο του Στάλλαρ, ένα φλυτζάνι τσάι στη Βικτώρια Στρήσι με τον Κόλλιερ κ.τ.λ.

"Ο Κόλλιερ τον είχε καλέσει επίτηδες και του συνέστησε να μείνη ούδέτερος.

"Με την υπόθεσι αυτή άσχοληίται ο Πύρλεϋ. Τά έχει θαλασσοποιήσει θέβαια, άλλ' εγώ δέν μπορώ να κάνω τίποτε. Μου άνέθεσαν την υπόθεσι νά απαγωγής του Γιορσάιρ και φεύγω άπόψε.

"Σύμφωνοι, κύριε έπιθεωρητά, απήντησε ο Γκλύντ. Μπορείτε τώρα να μου πείτε αν είχατε νέα από τον ένωμοστέρχη Λέιν;

"Έχει προσβληθή από πνευμονία.

"Του πήραν την κατάθεσι;

"Ο κ. Πύρλεϋ δέν την νομίζει απαραίτητη. "Ο δλάκας!

"Και η δική σας γνώμη ποιά είναι;

"Κατά τη γνώμη μου, ο Λέιν είναι πρώτης τάξεως αστυνομικός. "Εχω την πεποίθησι ότι βρήκε το ασφαλές ίχνος μέσα στο δωμάτιο του Στάλλαρ. Το μόνο σφάλμα του ήταν ότι άνεκοίνωσε την έπιτυχία του.

"Και γι' αυτό έπεχείρησαν να τον ξεκάνουν;

"Ναί.

"Αλλά και πάλι, αυτό δέν είναι αρκετό γιά ν' απαλλαγώ ο Ντάρροου, είπε ο Γκλύντ, συλλογισμένος.

"Ο Κόλλιερ άνεχώρησε γιά την "Υόρκην και ο Γκλύντ προσπάθησε να λύση το πρόβλημα κατά τον δικό του τρόπο. Είχε καταστρώσει ένα κατάλογο όνομάτων, τὰ όποια συνάδευσ με σχόλια. Στην κορυφή του έγγράφου αυτού είχε γράψει:

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΛΑΒΕΡΝ ΠΕΒΕΡΙΑ
(Από τις 9—9.35 μ. μ.)

Πρώτη υπόθεσις: "Εγκλημα διαπραχθέν από ένα διαρρήκτη και ανακαλυφθέν τυχαίως, μέσα στη γαλαρία, από τον Στάλλαρ. "Υπόθεσις την όποιαν διετύπωσαν το ζεύγος Τάμπριτζ και ο Σέρ Χιούστας. "Η κυρία Τάμπριτζ έχει κοσμήματα αξίας και αν πρέπη να πιστέψουμε τον σωφέρ, η πόρτα της γαλαρίας που δείχνει στην αύλη, ήταν ανοικτή στην άρχή, αν και κατόπιν τη βρήκε κλεισμένη ο κ. Τάμπριτζ και κλειδωμένη από μέσα. "Εξ άλλου, κανένα ίχνος πάλης, είναι δέ γνωστόν ότι οι λωποδύτες δέν χρησιμοποιούν έγχειρίδια. "Επομένως, η υπόθεσις αυτή δέν στέκεται και τόσο καλά.

Τζώρτζ Τάμπριτζ: Βρισκότανε στο χώλλ κατά το μοιραϊόν αυτό ήμίωρον. Μήπως εγλύστρησε άρά γε μέχρι της γαλαρίας, χωρίς να τον αντίληφθώ η σύντροφός του, Τζούλιαν Χάβιλαντ; Πολύ πιθανόν. "Ο Στάλλαρ ήταν έραστής της γυναίκας του. Δέν πρέπει να το λησμονούμε αυτό.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Δέν δάμέ ξαναδής ποτέ!

Ένα αισθηματικό διήγημα της Ντενιζ Ούμπερτ

Με τὰ λεπτά της δάχτυλα η Κολέττα Μουρού διώρθωνε τις ξανθές της μπούκλες, όταν εξαφνα μπήκε μέσα η γρηά τροφός της.

"Λοιπόν, μικρούλα μου, είσαι έτοιμη;

"Ναί, καλή μου Ροζίνα.

"Η απάντησις της Κολέττας ήταν σύντομη. "Η φωνή της χωρίς τέμπρο. "Η Ροζίνα το παρετήρησε και είπε:

"Θάλεγε κανείς ότι δέν είσαι εύχαριστημένη, κόρη μου! Μήπως ο νέος αυτός σου φαίνεται αντιπαθητικός;

"Ό! Κάθε άλλο, νουνού μου, σέ βεβαίω!

Και η Κολέττα πλησίασε άνόρεκτα προς τη ντουλάπα της, που ήταν γεμάτη από κομψές τουαλέττες όλων των χρωμάτων. Διάλεξε μια λευκή, πολύ άπλη κι' έτοιμάσθηκε να την φορέση.

"Αλλ' η Ροζίνα έμπηξε τις φωνές:

"Δέν πιστεύω, Κολέττα μου, να σκέπτεσαι σοβαρά. Δέν είναι φόρεμα αυτό που θέλεις να φορέσης. "Εχεις του κόσμου τις τουαλέττες... Θα μ' εύχαριστούσε πολύ, αν κατά τη συνάντηση αυτή, παρουσιασθής με όλα σου τὰ θέλγητρα και τις χάρες. Σκέψου ότι ο νέος αυτός είναι κόμης. Κα οι κόμητες είναι πολύ εύαισθητοι στα ζητήματα της κομψότητας. Σε παρακαλώ να φορέσης το θαλασσί κρέπ σατέν, που τόσο έννομονίζεται με το χρώμα των μαλλιών σου κα με την απόχρωσι των ματιών σου.

"Η Κολέττα, κολακευμένη από τὰ τελευταία λόγια της Ροζίνας, σήκωσε πάλι τούς ώμους εις ένδειξιν άδιαφορίας, πήρε το κρέπ σατέν, χαμογέλασε και είπε:

"Μπα! Δέν βαρύνεσαι. Είμαι βε-

βαία ότι θ' άρέσω όπωσδήποτε στον κόμητα ντε Πανσαρταίν.

"Αλήθεια, δεσποινίς, είσθε τόσο βεβαία γιά τον έαυτό σας; Μήπως, χωρίς να το ξέρω, σάς έκανε ο κόμης καμμία έκμυστηρευσι;

"Κάθε άλλο, αγαπητή μου νουνού. Δέν έχουμε ποτέ μείνει τέτ - άτέτ με τον κόμητα. Πάντως, μπορεί να είσαι ήσυχη ότι ο γάμος αυτός θα γίνη!

"Τό ελπίζω, κόρη μου. "Αλλ' εξακολουθώ να είμαι περίεργη γι' αυτό το που μούπες. Θάβελαι να μάθω, γιάτί είσαι τόσο σίγουρη.

"Μά, λησμονείς, καλή μου Ροζίνα, ότι έχω μια ζηλευτή περιουσία; Δέν είμαι η μοναδική κληρονόμος των έργοστασιών Μουρού; Δέν είμαι ένηλιξ και άπολύτως έλεύθερη να διαθέτω κατά βούλησιν τὰ έκατομμύριά μου και την καρδιά μου;

"Μην είσαι τόσο άυστηρή, Κολέττα, μου, στις κρίσεις σου. Είμαι βεβαία ότι και χωρίς τὰ έκατομμύριά σου, θα μπορούσες να έμπνεύσης σφοδρότατον έρωτα στους νέους. Είσαι τόσο όμορφη. "Ο κόμης ντε Πανσαρταίν που είναι άνθρωπος του κόσμου...

"Και κατεστραμμένος οικονομικώς...

"Ό! Δέν το ξέρουμε αυτό, Κολέττα! Κι' έπειτα, τι σαν δέν έχει περιουσία; Είναι νέος, κομψός, όμορφος, έξυπνος...

"Ξέρω, ξέρω! Είσαι καταμαγεμένη με τον κόμητά σου.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε κρότος αυτοκινήτου. "Η Κολέττα πλησίασε στο παράθυρο και είδε να μπαίνει στην αύλη της επαύλειος των Κυκλαμίνων ένας μεγάλο αυτοκίνητο, από το όποιον κατέβηκαν τρεις άνδρες.

"Νάτος ο κόμης σου, είπε στην γρηά τροφό.

"Σε άφνω, είπε η Ροζίνα, και κάμε γρήγορα. Δέν είναι εύγενικό να τούς κάνης να περιμένουν.

Μόλις η Ροζίνα έφυγε, η Κολέττα πλησίασε στον καθρέφτη και κυτάχθηκε.

"Ναί, είπε μέσα της, η νουνού έχει δίκιο. Είμαι αρκετά νύστιμη, ώστε να μπορώ να έμπνεύσω ένα ειλικρινές άσθημα. "Εν τούτοις, αν ένας νέος τολμούσε να μου πη ότι η αγαπεί, δέν θα τον πιστευα. Δέν είμαι η Κολέττα Μουρού, η πλούσια όρφανή που κληρονόμησε τὰ έργοστάσια Μουρού;... Κα όμως, αν ο κόμης ντε Πανσαρταίν με ζητήσει εις γάμον, θα το πω ναί... Τι αυτός, τι άλλος! Στο κάτω - κάτω, θα γίνω κόμηςσα! Κόμηςσα ντε Πανσαρταίν... "Ο τίτλος δέν είναι εύκαταφρόνητος... "Ας λείπη το άσθημα... "Επέρχεται κάποιος συμβιβασμός.

Και η Κολέττα κατέβηκε κάτω.

στη βεράντα. Με μιάν αϋθόρμητη κίνησι, ο Κλώντ ντε Πανσαρταίν πλησίασε το κάθισμά του και σκύβοντας προς την Κολέττα, ψιθύρισε:

"Επί τέλους, μάς άφισαν μόνους!

"Εχω τόσα πράματα να σάς πω, δεσποινίς Κολέττα.

"Ασφαλώς, πολύ λιγώτερα από κείνα που έχω να σάς πω εγώ, κύριε ντε Πανσαρταίν.

Με την τολμηρή αυτή απάντησις της Κολέττας, ο κόμης έμεινε κάπως έμβρόντητος.

"Αλήθεια! είπε τέλος, έχετε να μου πητε τόσα πολλά;

"Ναί, κύριε ντε Πανσαρταίν! "Αγαπώ τούς καθάρους λογαριασμούς και μου άρέσουν οι έξηγησεις.

"Τι θέλετε να πητε; Δέν σάς καταλαβαίνω.

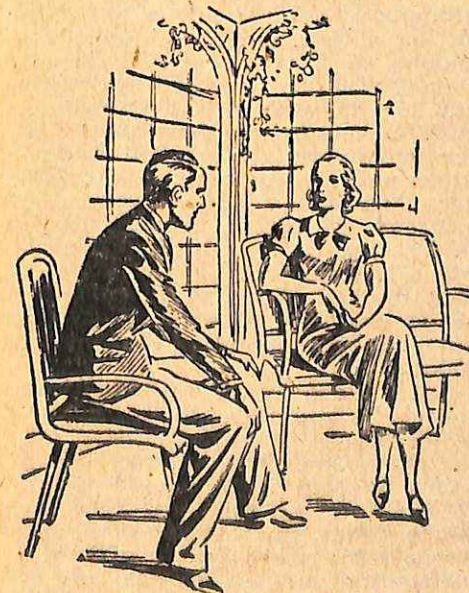
"Λέγω ότι άπεχθάνομαι τις παρεξηγήσεις, άκόμα δέ περισσότερο τις αισθηματικές κωμωδίες. Μεταξύ των δυό μας πρέπει να επικρατή άπόλυτως ειλικρινεία.

"Προς Θεού, δεσποινίς, έξηγηθήτε καθαρά, γιάτί όφειλω να σάς όμολογήσω ότι δέν καταλαβαίνω τίποτε από τη νέα σας στάση. Πρό όλίγου, μπροστά στον κηδεμόνα μου και στον κ. Λερού, είσαστε τόσο εύθυμη, τόσο φιλομεϊδής... Μόλις, όμως, μείναμε μόνον, φορέσατε μια αίνιγματική μάσκα, που γιά πρώτη φορά τη βλέπω.

"Η Κολέττα τον κύτταφε κατάματα και είπε με ψυχρόν τόνο φωνής:

"Μένουμε γιά πρώτη φορά μόνον και άς μιλήσουμε καθαρά. "Εγώ είμαι κοπέλλα μοντέρνα και θέλω να πιστεύω ότι και σεις έχετε τις ίδιες αντίληψεις περί ζωής.

"Αυτό εξαρτάται από την έννοια

— Γιά σάς είμαι αυτό που λένε: «μιά σπουδαία τύχη...».

—Σου άπαγορεύω να έπέμβης! είπε η Κολέττα.

Τώρα, οι δυό νέοι είναι μόνον τούς

που δίνετε στη λέξη «μοντέρνα», δε-
σποινίς Κολέττα.

—Εξηγοῦμαι: 'Εν πρώτοις, περι-
φρονῶ τὸ σκουριασμένο καὶ ἀναχρο-
νιστικό αὐτὸ συναίσθημα, πού ὀνο-
μάζεται ἔρωσ!

—'Α!... Πολὺ καλά!...

—Κατόπιν, ἔχω τὴν ἐπιθυμία νὰ
χαρῶ τὴ ζωὴ μου, ὅπως μπορῶ καλ-
λίτερα. Συμφωνεῖτε, δὲν εἶναι ἔτσι;

—'Αλλά...

—'Ελάτε τώρα, μὴν τὸ ἀρνεῖσθε!
Καὶ μάθετέ το, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι
εἶμαι διατεθειμένη νὰ γίνω γυναί-
κα σας.

—Ω! Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, γιὰ
τὰ ὥραία σας λόγια!

—Μὴ μ' εὐχαριστῆτε, δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη!... Πρὸ παντός, μὴ φαντα-
σθῆτε ὅτι με τυλιζάτε. Ξέρω ὅτι
φθάσατε στὸ σημεῖο νὰ πωλήσετε
τὸν πύργο τῶν προγόνων σας. Ξέρω
ἐπίσης ὅτι ὁ συγγενὴς καὶ κηδεμών
σας μαρκήσιος ντὲ Σαῖν - Φλοράν,
πού σὰς συνοδεύει σήμερα, σὰς προ-
σέφερε μιὰ σπουδαία θέση στὶς ἀ-
ποικίες, σὲ μιὰ ἐταιρία καουτσούκ.
Ήταν ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ξανακά-
νετε τὴν περιουσία σας. 'Αρνηθήκα-
τε αὐτὴ τὴ θέση, χάρις στὴν ἐπέμβα-
ση τοῦ συμβολαιογράφου σας κ. Λε-
ροῦ, ὁ ὁποῖος συμβαίνει κατὰ τύχην
νὰ εἶναι καὶ δικός μου συμβολαιο-
γράφος. Σὰς ἐνέπνευσε τὴν ἰδέα ἐ-
νὸς ἐπικερδοῦς γάμου. Μὰς ἔφερε
εἰς ἐπαφὴν. Γιὰ σὰς, εἶμαι ἐκείνο
πού λένε, «μιὰ σπουδαία τύχη». Ναί,
εἶναι ἀλήθεια, κύριε ντὲ Πονσαρ-
τραῖν, θὰ σὰς προσφέρω τρία
στρουγγυλά ἑκατομύρια, ἐκτὸς ἀπὸ
τὸ ἐργοστάσιο καὶ τὰ κτήματα. Μά-
θετέ το, ὅμως. Τὴν καρδιά μου δὲν
σὰς τί δίνω.

—Ὁ Κλώντ ντὲ Πονσαρτραῖν ἀνα-
τινάχτηκε. 'Εφερε τὸ χέρι του στὸ
μέτωπο καὶ ψιθύρισε μὲ προφανῆ ἀ-
μηχανία.

—Σὰς ὀρκίζομαι, δεσποινίς, ὅτι δὲν
εἶμαι ἄξιος τόσης αὐστηρότητος ἐκ
μέρους σας, στὴν κρίσι τοῦ γα-
ρκακτῆρος μου. Τούτου δοθέντος, ἐπιτρέ-
ψατέ μου νὰ σὰς ρωτήσω ἂν ἡ καρ-
διά σας εἶναι δοσμένη ἄλλοῦ. 'Αλλ'
ἂν συμβαίνει τέτοιο πράγμα, τότε
γιατὶ λέτε ὅτι εἴσθε πρόθυμη νὰ γί-
νετε γυναίκα μου;

—'Αν ἡ καρδιά μου ἦταν δοσμένη,
θὰ σὰς τὸ εἶχα πῆ!

—Τότε παρ' ὅλον ὅτι ξέρετε τὴν
κακίᾳ μου οικονομικὴν κατάστασιν καὶ
παρ' ὅλον ὅτι σὰς ἐμπνέω τέ-
τοιαν ἀδιαφορία καὶ περιφρόνηση,
δέχεσθε;

—Ναί.

—Θὰ ἦμουν πολὺ περίεργος νὰ μά-
θω τὸν λόγον.

—Μά, ἀγαπητέ μου κύριε, τὸ κά-
νω γιὰ τὸν τίτλο σας.

—'Εχετε ἀπίστευτο κυνισμό, δε-
σποινίς!

—'Ισως. Πάντως, συχαίνομαι τὴν
ὕποκρίσιά!... Σὰς προσφέρω τρία
ἑκατομύρια, ἥτοι αὐτὸ πού σὰς λεί-
πει γιὰ νὰ σὰς εὐτυχίς. 'Εσεῖς μοῦ
προσφέρετε τὸ ὄνομά σας, τὸν τίτλο
σας, τὶς κοσμικὲς σας σχέσεις. 'Εγώ,
κὸρη ἐπαρχιωτῶν νεοπλουτῶν, θὰ
λησμονήσω τὴν ταπεινὴν μου καταγω-
γὴ, θὰ ἐγκαταλείψω τὴ χώρα ὅπου
γεννήθηκα καὶ ὅπου πλῆττω τρομε-
ρά, θὰ ἐγκατασταθῶ μαζί σας στὸ
Παρίσι καὶ θὰ πάρω τὴ θέσιν πού ἀ-
νήκει στὴν κόμησιν ντὲ Πονσαρ-
τραῖν. Τί λέτε;

—Σὰς παρακαλῶ νὰ πάψετε. Τὰ
λόγια σας μοῦ κάνουν κακό, στένα-
ξε ὁ Κλώντ.

Δέν θὰ με ξαναδῆς ποτέ!

—Τότε, ἀφίστε κατὰ μέρος τὶς ρω-
μαντικὲς περιπλοκὲς καὶ μὴν ἐπιχει-
ρῆτε νὰ προσφέρετε αἰσθηματισμούς
πού θὰ φαίνονταν γελοῖοι στὰ χεῖλη
σας... Παρ' ὅλη τὴν εὐφρόδεια πού
θὰ μπορούσατε ν' ἀναπτύξετε, σὰς
λέγω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πιστέψω
λέξη.

—Εἴστε πεπεισμένη ὅτι ὁ γάμος
μας εἶναι μιὰ κοινὴ ἐμπορικὴ πράξι;

—'Απολύτως! 'Αλλ' αὐτὸ δὲν θὰ
μὰς ἐμποδίσῃ νὰ σχηματίσουμε ἕνα
μοντέρνο ζευγάρι, ὅπως τὸς ἄλλοι.
Θὰ μπορούσαμε μάλιστα νὰ γίνου-
με καὶ δυὸ καλοὶ φίλοι. 'Εσεῖς θὰ ἔ-
χετε πετύχει τὸ σκοπὸ σας, θὰ ἔχετε
βοθῇ τὰ χρήματα πού σὰς λείπουν
καὶ πού ξέρετε νὰ τὰ ξεδεύετε, ἐγώ
θὰ γίνω κοντέσσα, θὰ ἴδω πραγμα-
τοποιούμενα τὰ ὀνειρά μου κ' ἔτσι

—Ὁ ὑπηρετὴς τῆς ρώτης: «Τί θέλετε;»

θάμασσε καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι κα-
τὰ τὸν δικὸν μας τρόπο.

—Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα εἶχατε νὰ
μοῦ πῆτε;

—Ναί. Δὲν θάθελα νὰ πιστέψετε
ὅτι συγκινήσατε τὴν καρδιά μου, ἐνῶ
δὲν συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα. Καὶ
θέλω νὰ ξέρετε ὅτι δὲν εἶμαι τόσο
ἀπλοϊκὴ, ὥστε νὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀ-
γαπάτε.

—Καὶ ἂν, ὥστόσο, σὰς... 'Αν...

—'Εκείνη τὴ στιγμή κατέφθασαν
στὴν βεράντα ἡ Ροζίνα, συνοδευομένη
ἀπὸ τὸν μαρκήσιον ντὲ Σαῖν - Φλοράν
καὶ τὸν συμβολαιογράφον Λερού. Ὁ
τελευταῖος εἶπε στὸν κόμητα:

—Εἶναι πολὺ ἀργά... πρέπει νὰ σὰς
ἀφίσω.

—Φεύγουμε μαζί, μαίτρ, εἶπε ὁ
Κλώντ.

Καὶ καθὼς εἶχε τὴν ἴδια πρόθεση
κ' ὁ μαρκήσιος, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔ-
φυγαν, προπεμφθέντες μέχρι τῆς ἐ-
ξωθύρας ἀπ' τὴν ἴδια τὴν Κολέττα, ἡ
ὁποία ψιθύρισε στὸν νεαρὸ πύργο-
δεσπότη, μὲ τὸ πῶ γλυκὸ χαμόγελο:

—Θὰ σὰς ξαναδῶ γρήγορα, δὲν εἶ-
ναι ἔτσι!

—'Οχι, Κολέττα, δὲν θὰ με ξανα-
δῆτε ποτέ! ἀπήντησε ὁ Κλώντ χαμη-
λόφωνα.

Πέρασαν ἄρκετες μέρες. Ἡ Κολέ-
τα Μουρού, καθισμένη στὸ δωματιό
της, ξαναδιαβάζει γιὰ τρίτη φορὰ τὸ
γράμμα πού τῆς ἔστειλε ὁ κόμης ντε
Πονσαρτραῖν.

—Δεσποινίς

»'Αφοῦ δὲν μπόρεσα ν' ἀποκτήσω
οὔτε κ' αὐτὴ τὴν ἐκτίμησίν σας ἀκό-
μα, παίρνω τὴν ἀμετάκλητὴ ἀπόφα-
σιν νὰ φύγω τὸ γρηγορότερο γιὰ τὴν
'Ινδοκίνα. Ἡ ἐργασία θὰ με κάνει
νὰ ξεχάσω τὸ ἀπραγματοποίητο. Ὁ
νειρό μου καὶ σιγὰ - σιγὰ, θὰ ξανα-
χρυσώσω τὸ οἰκόσημό μου.

»Ὁφείλω νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι
ἐκεῖνος πού μοῦ ἐνέπνευσε τὴ σκέψιν
νὰ σὰς παντρευθῶ ἦταν ὁ κ. Λερού.
Τὰ τρία σας ἑκατομύρια μὲ θάμ-
πωναν κυριολεκτικὰ. Μόλις, ὅμως,
σὰς γνώρισα, λησμόνησα τὰ πάντα,
σὰς τὸ ὀρκίζομαι κ' ἄρχισα νὰ σὰς
ἀγαπῶ.

»'Αλλὰ πρὸς τί νὰ μιλοῦσα περὶ ἀ-
γάπης; Δὲν θὰ με πιστεύατε.

»Σήμερα, μισὸν τρομερὰ τὴν πε-
ριουσία πού κατέχετε καὶ ἡ ὁποία
γίνεται ἡ ἀφορμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας.
Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἀνεχθῶ τὸ πε-
ριφρονητικό σας βλέμμα.

»Χαίρετε, δεσποινίς καὶ πιστέψτε
με ὅτι σὰς εὐχομαι ὁλόψυχον καὶ βριή-
τε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας, τὸν τί-
τλο πού φιλοδοξεῖτε ν' ἀποκτήσετε.

Κόμης Κλώντ ντὲ Πονσαρτραῖν.
Δυὸ μαργαριτάρια κύλησαν ἀπὸ
τὰ μάτια τῆς Κολέττας, μόλις τε-
λείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς.

Καὶ καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔμεινε
μελαγχολικὴ, ἐπαναλαμβάνοντας
διαρκῶς μέσα της: «Μ' ἀγαπάει, ἀ-
ραγε, ἀληθινά;»

Ὁ συμβολαιογράφος Λερού ἦταν
πολὺ στενοχωρημένος. Δὲν μπορού-
σε νὰ χωνέψῃ, πῶς τὸ σχέδιό του ἀ-
πέτυχε τόσο οἰκτρά. Στὸ συνοικέ-
σιο αὐτό, εἶχε ὑπολογίσει πρὸ παν-
τός στὴν εὐτυχία τῶν νέων. 'Ηξερε,
καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, τὴν οἰ-
κονομικὴν κατάστασιν τοῦ κόμητος,
ἀλλὰ τὸν ἔκοινε καὶ ἱκανὸν γιὰ ἕνα
εὐλικρινὲς αἶσθημα πρὸς μιὰ γυναί-
κα, πού θὰ τοῦ ἄρεσε πραγματικά.

Ἡ Κολέττα Μουρού, μὲ τὴ λειπ-
τὴν ξανθὴ ὁμορφιά της, μὲ τὰ δροσερά
της νεῖδα καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα της,
ἀντιπροσώπευε στὰ μάτια του τὴν
ιδεώδη εἰκόνα μιᾶς μελλούσης κο-
μῆσης ντὲ Πονσαρτραῖν. Ἡ ἔνωσις,
λοιπόν, τῶν δύο νέων τοῦ φαινόταν
σὰν κάτι τὸ πολὺ εὐκολο καὶ φυσικό.

'Αλλ' ὁ γηραιὸς συμβολαιογράφος εἶ-
χεν ὑπολογίσει χωρὶς τὴ θετικὴ φαν-
τασία καὶ τὸν μοντερισμὸ τῆς νεο-
ρᾶς κληρονόμου. Καὶ νὰ πού ὅλα
χάλασαν, ἔξ ἀιτίας μερικῶν ὧμων
ἐκφράσεων. Οἱ ἐκφράσεις αὐτὲς εἶ-
χαν πληγώσει σκληρὰ τὸν κόμητα,
τόσο σκληρὰ, ὥστε τὸ τρυφερὸ αἰ-
σθημα πού εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνθίξῃ
στὴν καρδιά του, νὰ κινδυνεύῃ νὰ
σβύσῃ.

Καὶ ὁ μαίτρ Λερού συλλογιζόταν
βαθεῖα. 'Αναρωτιόταν ἂν δὲν θάπρε-
πε νὰ ἐπέμβρῃ στὴν αἰσθηματικὴ αὐ-
τῇ σύγκρουση. Καταλάβαινε ὅτι ὁ
Κλώντ ὑπέφερε πολὺ περισσότερο ἀ-
πὸ ὅτι ἄφηνε νὰ φανῇ καὶ αὐτὸ τὸν
ἐξλιβε, αὐτόν, τὸν γηραιὸν φίλο, πού
ἐννοιοθετο ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς
δυσάρεστης περιπέτειας, πού τὴν ἐ-
προξένησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐνῶ ἐ-
πιδίωκε τὸ ἐντελὲς ἀντίθετο. 'Ετσι,

ἕνα βράδυ, πῆρε τὴν ἀπόφασίν του.
Καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι. Θὰ πάω αὐριο τὸ
πρωῖ.

Καὶ τὸ πρωῖ ἔπαυριον, κατέ-
φθασε στὴν βίλλα τῶν Κυκλαμίνων.
Βρῆκε τὴν Κολέττα στὸν κήπο.

—Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ, δεσποινίς,
τῆς εἶπε, πού σὰς ἐπισκέπτομαι σὲ
τόσο ἀκατάλληλῃ ὥρᾳ. 'Αλλ' ἡ ὑ-
πόθεσις γιὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα εἶναι
κατεπείγουσα καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει
οὔτε μιὰς ὥρας καθυστέρησης. Θὰ θε-
λήσετε νὰ μοῦ χαρίσετε μερικά λε-
πτὰ τῆς ὥρας;

—Σὰς ἀκούω, μαίτρ! εἶπε ἡ Κο-
λέττα, ἀφοῦ καθῆσαν σ' ἕνα παγκά-
κι τοῦ κήπου.

—Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, δε-
σποινίς. Ξέρετε, βέβαια, ὅτι ὁ κόμης
ντὲ Πονσαρτραῖν ἔχει ἕνα κτήμα στὸ
Σωμότ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ,
ἡ Κολέττα ταράχτηκε. Ὁ συμβολαιο-
γράφος τὸ πρόσεξε καὶ ἐξηκολούθη-
σε:

—Τὸ κτήμα αὐτὸ εἶναι πολὺ προ-
σδοφόρο. 'Επειδὴ, ὅμως, ὁ κόμης
εἶναι πολὺ γρηγορὸς, θέλει νὰ τὸ
πουλήσῃ. Σκέφθηκα, λοιπόν, ἐσᾶς.

—'Εμεῖνα;

—Γιατὶ ὅχι;

—Ὅστε ὁ κόμης ντὲ Πον-
σαρτραῖν ὑπολογίζει σὲ μέ-
να, γιὰ τὴν πώλησιν τῶν
κτημάτων του;

—'Οχι δεσποινίς. Ὁ κό-
μης ἀγνοεῖ τὸ διάβημά μου.
'Απέφυγα νὰ τοῦ τὸ πῶ,
γιατὶ ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ
μ' ἐμπόδιζε.

—Καὶ γιατί θὰ σὰς ἐμπό-
διζε;

—Τὰ λόγια αὐτά, ἡ Κολέ-
τα τὰ εἶπε μὲ μεγάλη νευ-
ρικότητα. Τὸ κατάλαβε μά-
λιστα καὶ ἡ ἴδια καὶ θέλησε
νὰ μετρίσῃ τὴν ἐντύπωσιν.

—Συγχωρήστε με γιὰ τὴν
ἐρώτησιν, μαίτρ, ἀλλ' εἶμαι
πολὺ νευρασμένη τὸν τε-
λευταῖον αὐτὸν καιρὸ. Λέγα-
τε λοιπόν ὅτι τὸ κτήμα τοῦ
Σωμότ πουλιέται...

Εὐχαριστημένος ὁ συμβολαιο-
γράφος πού ἔβλεπε ὅτι ἡ συνομιλία
ἔπαυσε τὸν δρόμον πού ἤθελε, ἐξηκο-
λούθησε.

—Σὰς συνωρῶ, δεσποινίς καὶ κα-
ταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴ νευρικότη-
τά σας. Στους ἐλαφροὺς νεανικούς
σας ὤμους σηκώνετε τὸ βάρος τό-
σων ἐνθουσῶν...

Τὸ ἐργοστάσιο, ἡ
διαχείρισις τῶν κτημάτων... 'Αν ἔ-
χετε τίποτε ἔγνοιες, μπορεῖτε νὰ μοῦ
τὶς ἐμπιστευθῆτε. Ξέρετε πόσο ἀφω-
σιωμένος σὰς εἶμαι...

—Τὸ ξέρω, μαίτρ καὶ σὰς εὐχαρι-
στῶ, ἀλλ' οἱ ἔγνοιες πού ἔχω, δὲν
ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἐργοστά-
σιο... 'Ας μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλ-
λο... Πόσο πουλιέται αὐτὸ τὸ κτήμα;

—Ὁ κόμης δὲν ὥρισε ἀκόμα τὴν
τιμὴν. Ἡ κατάστασις τῆς υγείας του
τὸν ἐμποδίζει γιὰ κάθε ἀπασχόλη-
σιν.

—Εἶναι ἄρρωστος;

—'Οχι ἀκριβῶς, ἀλλ' ὑποφέρει ψυ-
χικά. Ὅλα στρέφονται ἐναντίον του.
'Η οἰκονομικὴ του κατάστασις, οἱ
προετοιμασίαι γιὰ τὴν ἀναγνώσιν
του, καὶ ἄλλες στενοχωρίες λεπτο-
τέρως μορφῆς... Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔ-
χουν κάνει πολὺ μελαγχολικόν...

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ κ. Λερού πρόσε-
χε τὴ φυσιογνωμίαν τῆς Κολέττας, ἡ
ὁποία, κατέβαλε ὑπεράνθρωπον ἀ-

ἕνα βράδυ, πῆρε τὴν ἀπόφασίν του.
Καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι. Θὰ πάω αὐριο τὸ
πρωῖ.

Καὶ τὸ πρωῖ ἔπαυριον, κατέ-
φθασε στὴν βίλλα τῶν Κυκλαμίνων.
Βρῆκε τὴν Κολέττα στὸν κήπο.

—Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ, δεσποινίς,
τῆς εἶπε, πού σὰς ἐπισκέπτομαι σὲ
τόσο ἀκατάλληλῃ ὥρᾳ. 'Αλλ' ἡ ὑ-
πόθεσις γιὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα εἶναι
κατεπείγουσα καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει
οὔτε μιὰς ὥρας καθυστέρησης. Θὰ θε-
λήσετε νὰ μοῦ χαρίσετε μερικά λε-
πτὰ τῆς ὥρας;

—Σὰς ἀκούω, μαίτρ! εἶπε ἡ Κο-
λέττα, ἀφοῦ καθῆσαν σ' ἕνα παγκά-
κι τοῦ κήπου.

—Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, δε-
σποινίς. Ξέρετε, βέβαια, ὅτι ὁ κόμης
ντὲ Πονσαρτραῖν ἔχει ἕνα κτήμα στὸ
Σωμότ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ,
ἡ Κολέττα ταράχτηκε. Ὁ συμβολαιο-
γράφος τὸ πρόσεξε καὶ ἐξηκολούθη-
σε:

—Τὸ κτήμα αὐτὸ εἶναι πολὺ προ-
σδοφόρο. 'Επειδὴ, ὅμως, ὁ κόμης
εἶναι πολὺ γρηγορὸς, θέλει νὰ τὸ
πουλήσῃ. Σκέφθηκα, λοιπόν, ἐσᾶς.

—'Εμεῖνα;

—Γιατὶ ὅχι;

—Ὅστε ὁ κόμης ντὲ Πον-
σαρτραῖν ὑπολογίζει σὲ μέ-
να, γιὰ τὴν πώλησιν τῶν
κτημάτων του;

—'Οχι δεσποινίς. Ὁ κό-
μης ἀγνοεῖ τὸ διάβημά μου.
'Απέφυγα νὰ τοῦ τὸ πῶ,
γιατὶ ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ
μ' ἐμπόδιζε.

—Καὶ γιατί θὰ σὰς ἐμπό-
διζε;

—Τὰ λόγια αὐτά, ἡ Κολέ-
τα τὰ εἶπε μὲ μεγάλη νευ-
ρικότητα. Τὸ κατάλαβε μά-
λιστα καὶ ἡ ἴδια καὶ θέλησε
νὰ μετρίσῃ τὴν ἐντύπωσιν.

—Συγχωρήστε με γιὰ τὴν
ἐρώτησιν, μαίτρ, ἀλλ' εἶμαι
πολὺ νευρασμένη τὸν τε-
λευταῖον αὐτὸν καιρὸ. Λέγα-
τε λοιπόν ὅτι τὸ κτήμα τοῦ
Σωμότ πουλιέται...

Εὐχαριστημένος ὁ συμβολαιο-
γράφος πού ἔβλεπε ὅτι ἡ συνομιλία
ἔπαυσε τὸν δρόμον πού ἤθελε, ἐξηκο-
λούθησε.

—Σὰς συνωρῶ, δεσποινίς καὶ κα-
ταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴ νευρικότη-
τά σας. Στους ἐλαφροὺς νεανικούς
σας ὤμους σηκώνετε τὸ βάρος τό-
σων ἐνθουσῶν...

Τὸ ἐργοστάσιο, ἡ
διαχείρισις τῶν κτημάτων... 'Αν ἔ-
χετε τίποτε ἔγνοιες, μπορεῖτε νὰ μοῦ
τὶς ἐμπιστευθῆτε. Ξέρετε πόσο ἀφω-
σιωμένος σὰς εἶμαι...

—Τὸ ξέρω, μαίτρ καὶ σὰς εὐχαρι-
στῶ, ἀλλ' οἱ ἔγνοιες πού ἔχω, δὲν
ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἐργοστά-
σιο... 'Ας μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλ-
λο... Πόσο πουλιέται αὐτὸ τὸ κτήμα;

—Ὁ κόμης δὲν ὥρισε ἀκόμα τὴν
τιμὴν. Ἡ κατάστασις τῆς υγείας του
τὸν ἐμποδίζει γιὰ κάθε ἀπασχόλη-
σιν.

—Εἶναι ἄρρωστος;

—'Οχι ἀκριβῶς, ἀλλ' ὑποφέρει ψυ-
χικά. Ὅλα στρέφονται ἐναντίον του.
'Η οἰκονομικὴ του κατάστασις, οἱ
προετοιμασίαι γιὰ τὴν ἀναγνώσιν
του, καὶ ἄλλες στενοχωρίες λεπτο-
τέρως μορφῆς... Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔ-
χουν κάνει πολὺ μελαγχολικόν...

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ κ. Λερού πρόσε-
χε τὴ φυσιογνωμίαν τῆς Κολέττας, ἡ
ὁποία, κατέβαλε ὑπεράνθρωπον ἀ-

ἕνα βράδυ, πῆρε τὴν ἀπόφασίν του.
Καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι. Θὰ πάω αὐριο τὸ
πρωῖ.

Καὶ τὸ πρωῖ ἔπαυριον, κατέ-
φθασε στὴν βίλλα τῶν Κυκλαμίνων.
Βρῆκε τὴν Κολέττα στὸν κήπο.

—Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ, δεσποινίς,
τῆς εἶπε, πού σὰς ἐπισκέπτομαι σὲ
τόσο ἀκατάλληλῃ ὥρᾳ. 'Αλλ' ἡ ὑ-
πόθεσις γιὰ τὴν ὁποίαν ἦλθα εἶναι
κατεπείγουσα καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει
οὔτε μιὰς ὥρας καθυστέρησης. Θὰ θε-
λήσετε νὰ μοῦ χαρίσετε μερικά λε-
πτὰ τῆς ὥρας;

—Σὰς ἀκούω, μαίτρ! εἶπε ἡ Κο-
λέττα, ἀφοῦ καθῆσαν σ' ἕνα παγκά-
κι τοῦ κήπου.

—Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, δε-
σποινίς. Ξέρετε, βέβαια, ὅτι ὁ κόμης
ντὲ Πονσαρτραῖν ἔχει ἕνα κτήμα στὸ
Σωμότ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀ

Το "αρωότο κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η δημοφιλής Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, εξ' ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Ένα βράδυ, καθόως η Σαρλόττα καθότανε στην ταράτσα του σπιτιού της, μαζί με τα παιδιά της, παρουσιάστηκε μπροστά της ο Μαρτίς, ένας ρέμπελος νέος του χωριού, που την πολιορκούσε κατά τρέπον ενοχλητικότατα. 'Η Σαρλόττα, έντρομη, έστειλε τα παιδιά της μέσα και στάθηκε μπροστά στον άνακτα νέο, για να τον βάλει. 'Εκείνος, όμως, με άχαρο κέρματο θράσος, την άρπαξε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να της εξομολογείται το φλογερό του αίσθημα. Είς μίτην η Σαρλόττα προσπάθησε να ξεφύγει, από τα δυνατά του μπράτσια. 'Ο Μαρτίς την κρατούσε γερά. Εδνχώς, την ίδια στιγμή ακούστηκε κάπου εκεί κοντά το ταχυόδι ενός άνδρος. 'Ηταν ο Ζάν Μπερτελέν, ένας παιδικός φίλος της Σαρλόττας που περνούσε από το γειτονικό δρόμο. 'Η Σαρλόττα έμπεψε μια φωνή, καλοήσα εις βοήθειαν κι' ο Μπερτελέν έτρεξε άμέσως για να τη σώσει. Βέβαια η Σαρλόττα του άφηγήθηκε τα διατρέξαντα και τότε ο Μπερτελέν της υπέσχεθη ότι θα τιμωρούσε τον άτιμο συγχωριανό του. 'Αλλ' η Σαρλόττα τον έμπόδισε και τούπη ότι δεν έπρεπε να κάνει τίποτα, γιατί δεν είχε κανένα δικαίωμα. Δεν ήταν ούτε αδελφός της, ούτε άνδρας της και θα παρεξηγείτο. Τότε ο Μπερτελέν, της θύ-

προσπαθούσε να ξεφύγει, από τα δυνατά του μπράτσια. 'Ο Μαρτίς την κρατούσε γερά. Εδνχώς, την ίδια στιγμή ακούστηκε κάπου εκεί κοντά το ταχυόδι ενός άνδρος. 'Ηταν ο Ζάν Μπερτελέν, ένας παιδικός φίλος της Σαρλόττας που περνούσε από το γειτονικό δρόμο. 'Η Σαρλόττα έμπεψε μια φωνή, καλοήσα εις βοήθειαν κι' ο Μπερτελέν έτρεξε άμέσως για να τη σώσει. Βέβαια η Σαρλόττα του άφηγήθηκε τα διατρέξαντα και τότε ο Μπερτελέν της υπέσχεθη ότι θα τιμωρούσε τον άτιμο συγχωριανό του. 'Αλλ' η Σαρλόττα τον έμπόδισε και τούπη ότι δεν έπρεπε να κάνει τίποτα, γιατί δεν είχε κανένα δικαίωμα. Δεν ήταν ούτε αδελφός της, ούτε άνδρας της και θα παρεξηγείτο. Τότε ο Μπερτελέν, της θύ-

μισε το παιδικό του αίσθημα. 'Η Σαρλόττα, συγκινημένη από τα λόγια του, του είπε ότι πρέπει να μείνουν δυο καλοί φίλοι και τίποτε περισσότερο.

'Υστερ' από λίγες μέρες, η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη άδιαθεσία, που την άναγκαζε να θυάινη έξω, για να αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστικό που βρίσκονταν πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. 'Η άδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ήμερα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, τρυλίζοντας σαν μεθυμένη από τις περιεργές οκοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παραμελούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της.

'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει 'Μπερτελέν. Πολλές φορές την εύρισκαν ξεπλωμένη, άναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη ούτε πώς, ούτε πού, άφανε τρομά, τον 'Ανρύ. Το σκάνδαλο ύπρηξε τρομερά στο χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. 'Ο νόθος παιδάκι άρρώστησε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε ότι το είχαν δηλητηριάσει. 'Η κατακραυγή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωνε. 'Θέλει να το σκοτώσει, φώναζαν για να μη το δει ο άνδρας της!.. Κι' να που μια μέρα, ο Ζωρζ Λαμάρς ξαναγύρισε από την Αυστραλία έπιστρέφων χαρούμενος στο χωριό του.

Μόλις, όμως, έφθασε στο σπίτι του, βρέθηκε μπροστά σ' ένα νερό παιδάκι: Τον 'Ανρύ. Τρελλός από την άπιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ένθ' η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροσέτατη.

'Η κατακραυγή του χωριού, άναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει άνακρίσεις για τον θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει εις θάνατον, χωρίς καμιάν άλλη άπόδειξη, εκτός από την ιατροδικαστική έκθεση του γιατρού Μαρτινιάν, ο οποίος, έξετάσας τα σπλάχνα του μικρού παιδιού, άπεφάνθη ότι άπέθανε από δηλητηρίαση.

Ένα βράδυ, όμως, έντελως τυχαίως, ο γιατρός Μαρτινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστικό, του οποίου οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγείτο η παράξενη άρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό, ο Μαρτινιάν πηγαίνει στη συλακή και ζητεί να μιλήση με την Σαρλόττα.

120N

Μόλις ο δεσμοφύλαξ άνοιξε την πόρτα του κελιού της, η Σαρλόττα σήκωσε το κεφάλι της και τόν κτύπησε χωρίς να το βάλει.

Τι την ήθελαν; Τίποτε πια δεν την ένδιέφερε. Είχε ξαναδεί τα παιδιά της μια φορά... 'Η σκηνή της συνάντησεως αυτής ύπρηξε σπαρακτική... 'Ο Ζωρζ Λαμάρς δεν ήταν μαζί... 'Από τη μέρα που κατεδικάσθη η γυναίκα του, είχε πάθει από έγκεφαλική διαταραχή... 'Η Σαρλόττα, σφίγγοντας τα κοριτσάκια της στην άγκαλιά της, έκλαψε ώρα πολλή και

τ' άποκαιρέθηκε για τελευταία φορά... 'Ηταν σίγουρη ότι η αίτησις χάριτος θα άπερρίπτετο... Και περίμενε τη μοιραία στιγμή...

'Ακολούθησε με, της είπε ο δεσμοφύλαξ.

—Πού με πάτε;

—Στο έπισκεπτήριο.

—Με ζητεί κανείς;

—Ναί.

—'Υπάρχουν, λοιπόν, πρόσωπα στον κόσμο που με θυμούνται ακόμα; —Πολύ πιθανόν, είπε ο δεσμοφύλαξ με άδιαφορία.

Σε λίγο, η Σαρλόττα βρισκόταν μέσα στο έπισκεπτήριο, μαζί με τον γιατρό Μαρτινιάν, ο οποίος είχε παρακαλέσει τον διευθυντή των φυλακών, να μιλήση μαζί της έντελως ι-δαιτέρως, χωρίς μάρτυρας.

Μ' όλο το μίσος που ήθελε να τρέψη η Σαρλόττα προς τον άνθρωπο αυτόν, που ύπρηξε η αιτία της καταστροφής της, τού είπε:

—Κύριε, με κάνετε να υποφέρω... Είμαι άθωα και περιμένω πόν θάνατο, χωρίς φόβο... Πρίν, όμως, πεθάνω, θέλω να ξέρετε ότι σας συγχωρώ...

Τι μεγαλοψυχία σ' αυτά τα λόγια! Πρίν έλθη στη φυλακή ο Μαρτινιάν, είχε ξαναδιαβάσει όλη τη δικογραφία κι' όλες τις σημειώσεις που είχε άφήσει ο δόκτωρ Ρενεβίλ.

—'Ισως να μην εξέλειπε κάθε έλπις, είπε.

'Η Σαρλόττα κούνησε θλιβερά το κεφάλι της.

—Δεν το πιστεύω... Δεν έχω πια καμιάν έλπίδα... Κι' έπειδή περιμένω τον θάνατο, δεν θέλω να μου δίνουν έλπίδες, που θα μου προξενήσουν καινούργιες άπογοητεύσεις, άφου είναι βέβαιον ότι δεν θα πραγματοποιηθούν.

—Θέλω να σας υποβάλω μερικές έρωτήσεις, είπε ο Μαρτινιάν... μπορείτε να συγκεντρώσετε τη μνήμη σας;

—Προς τί;

—Σας παρακαλώ...

—'Εστω, είπε η Σαρλόττα. Τι θέλετε να σας πω;

Τότε ο δόκτωρ Μαρτινιάν άρχισε να της υποβάλει πλήθος λεπτομερών έρωτήσεων, θέλοντας έτσι να μάθη όλη τη ζωή της.

'Από τις άπαντήσεις της Σαρλότ-

Η ιστορία

ένος μαρτυρικού

έρωτος

που τίθεται στην

πίθ άπρόοπτη

και δραματική

δοκιμασία.

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΟΡΟ

τας, κατέληξε εις το εξής συμπέρασμα:

'Η Σαρλόττα, πρό του γάμου της, δεν είχε αισθανθή την παραμικρή άδιαθεσία, σαν αυτές από τις όποιες υπέφερε, όταν οι συγχωριανοί της την ώνόμαζαν Μπεκρού.

'Η γέννησις των δύο διδύμων κοριτσιών της δεν της είχε άφισει το παραμικρό ίχνος έξαντλήσεως και άδυναμίας.

Τα συμπτώματα της άσθενείας που έγινεν άφορμή να προσελκύση την προσοχή του κόσμου και να γίνη άντικείμενον της γενικής περιφρονήσεως, παρουσιάσθηκαν μόνον κατά την τελευταία διετία.

'Από την περιγραφή των συμπτωμάτων αυτών, ο Μαρτινιάν διεπίστωσε με φρίκη ότι έπρόκειτο περί δηλητηριάσεως από διοξείδιον του άνθρακος. Οι ναυτίες, οι ζάλες, τα ρίγη, όλα αυτά προείρχοντο από τις άναθυμιάσεις του άσβεστικού.

Για να ναι ακόμα πιο σίγουρος ο γιατρός, θέλησε να μάθη και τα συμπτώματα της βελτιώσεως, ύστερα από τις κρίσεις που έδοκίμαζε η Σαρλόττα. Και έπείσθη ότι η Σαρλόττα αισθάνονταν καλλίτερα, όποτε το άσβεστικό έπαυε να εργάζεται. 'Αλλά για το ζήτημα αυτό θα άρωτοσε και τον Λαγκερώ, ώστε να έχει στα χέρια του άσφαλείς ήμερομηνίες.

Κατόπιν τού ήλθε και μια άλλη σκέψις:

'Αφού η Σαρλόττα και ο μικρός 'Ανρύ έδηλητηριάσθηκαν από το άσβεστικό, πώς δεν έπαθαν το ίδιο και τα δυο κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα, που έμειναν στο ίδιο σπίτι;

Καινούργιες, λοιπόν, έρωτήσεις: —Τα δυο δίδυμα δεν παρεπονέθησαν ποτέ ότι είχαν ζάλες και τάσεις προς έμετους;

—Ποτέ.

—Πού κοιμότανε η Κλαίρη και η Λουίζα; Στο ίδιο δωμάτιο με σας;

—Στην άρχη τα είχα μαζί μου.

—Όταν, όμως, έγιναν τεσσάρων ετών, τάβαλα σε άλλο δωμάτιο, στο επάνω πάτωμα, που έχει παράθυρα προς το ποτάμι.

—'Ακριβώς επάνω από το δικό σας δωμάτιο;

—'Οχι. 'Επάνω από το σαλόνι, προς την αντίθετη δηλαδή πλευρά

του σπιτιού. Το δικό μου δωμάτιο βρισκότανε προς το πίσω μέρος 'Ο τοίγος του άκουμπούσε στο άσβεστικό του Λαγκερώ.

—Ναί, ναί, κατάλαβα, είπε ο Μαρτινιάν, για να διακόψη τη συζήτηση. Φοβότανε μήπως από τις έρωτήσεις του, άντιληφθή η Σαρλόττα, τί ακριβώς ήθελε να μάθη.

'Αλλοίμονο! Το μυαλό της άτυχούς γυναίκας ήταν τόσο θολωμένο, ώστε ούτε μπορούσε να κάνει τέτοιες σκέψεις.

—Πού περνούσαν τη μέρα τους τα κοριτσάκια;

—Όταν ο καιρός ήταν καλός, στην ταράτσα.

—Και όποτε έκανε κρύο;

—'Ερχόντανε στην τραπεζάρια.

—Στο δωμάτιό σας δεν έμειναν;

—Σπανίως... πολύ σπανίως... μόνον τον χειμώνα... έκανε κρύο και για οίκονομία, άναβα μόνον μια θερμάστρα...

—Τον χειμώνα;

—Ναί.

Τον χειμώνα, ο Μαρτινιάν το ήξερε, τα άσβεστικά δεν ειργάζοντο.

Και οι έρωτήσεις έσυνεχίζοντο. Κάποια στιγμή, η Σαρλόττα δεν μπόρεσε πια να κρατηθή.

—Προς τί όλες αυτές οι έρωτήσεις; Τι σημασία έχουν για τη δικαιοσύνη αυτές οι λεπτομέρειες;

'Ο Μαρτινιάν άπέφυγε ν' άπαντήσει. Δεν είχε πλέον τίποτε να μάθη.

'Απεχώρησε. 'Ο δεσμοφύλαξ πήρε την κατάδικο και την ώδήγησε και πάλι στο κελλί της.

Περωνώντας μπρος από το γραφείο του διευθυντού ο Μαρτινιάν τόν ρώτησε:

—Πιστεύετε να πάρη χάρη αυτή η δυστυχής;

'Ο διευθυντής έσήκωσε τους ώμους.

—Δεν φαντάζομαι, είπε... 'Εχω μάλιστα ένα προαίσθημα ότι θα έλθη σήμερα τηλεγράфикως η είδησις της άποκρίσεως της αίτησεως.

—Περιμένετε τηλεγράφημα από το Παρίσι; είπε ο Μαρτινιάν, συγκινημένος.

—Ναί. Και όχι μόνον τηλεγράφημα, αλλά συγγράμματος και τόν δήμιο με τα εύλα του.

—'Οποτε;

—'Οποτε η έκτελεσις θα γίνη αύριο τα γραμμάτα.

'Ο γιατρός στηρίχθηκε στον τοίχο για να μην πέση. Αισθανότανε τα γόνατά του να λυγίζουν.

'Ο διευθυντής τόν έκτύπησε με έκπληξη.

—Φαίνεται πως η είδησις σας στενοχώρησε, είπε.

'Ο άλλος δεν άπάντησε, παρά με μονοσύλλαβα, που ο διευθυντής δεν τα κατάλαβε. 'Εξ άλλου, ο τελευταίος έσκυψε πάλι στα βιβλία του και δεν έβλεπε πια τόν γιατρό.

'Ο Μαρτινιάν βγήκε από τη φυλακή με άσταθε βήμα. Περπατούσε σαν μεθυμένος. 'Όλες οι πληροφορίες που τού είχε δώσει η Σαρλόττα, συνέπιπταν με τις ύποψεις που τόν έβασανίζαν καθ' όλη την προηγουμένη νύκτα, μετά το έπεισόδιο τού άλήτη Γκονίς.

—'Οποτε είχε γελασθή; Είχε διαπρά-

ξει τόσο τρομερό λάθος; Και άφισε με τέτοιαν έπιπολαιότητα να καδικασθή μια άθωα γυναίκα;

Μόλις έφθασε στο σπίτι του, κλείσθηκε στο γραφείο του. 'Αλλά τώρα δεν έβασανίζετο από άμφιβολίες.

Τώρα, στην υπόθεση αυτή έπεφτε δυνατό φως, το φως της αλήθειας, που τόν έτύφλωνε και τόν έκαίε.

—Ναί... έτσι είναι...

Και σκούπιζε με το μαντήλι του τόν ιδρώτα του μετώπου του.

Το βράδυ, ρώτησε παντού αν ήλθε καμιά είδησις από το Παρίσι.

Μια άόριστη φήμη είχε διαδοθή στην Τουρ και χωρίς κανείς να ξέρη γιατί, όλοι περιμεναν από στιγμής εις στιγμήν την άναγγελία της έκτελέσεως.

—'Εν τούτοις, δεν ήλθε καμιά σχετική είδησις, ούτε στο δικαστήριο, ούτε στην άστυνομία, ούτε στη νομαρχία, ούτε στη φυλακή.

'Ο Μαρτινιάν, όμως, άκουε διαρκώς τη φοβερή φράση του διευθυντού των φυλακών:

—'Η έκτελεσις θα γίνη αύριο τα γραμμάτα!

'Η έκτελεσις!

Τι έπρεπε να κάνει ο Μαρτινιάν;

'Αφού τώρα ήταν βέβαιος για την άθωότητα της Σαρλόττας, δεν είχε καθήκον να τρέξη στους δικαστές και να δολογήση την έπιστημονική του άπειρία;

'Η συνείδησις τού φώναζε μέσα του:

—Τρέξε γρήγορα να προλάβης τόν άποκεφαλισμό της άθώας αυτής!

'Εν τούτοις έδίσταζε και πάλι. Δεν ήταν ακόμα τίποτε το βέβαιον.

Γραμμένη

από τόν

τρυφερώτατο

και άγαπημένο

τών γυναικών

συγγραφέα

Ιούλιο Μαρυ

Το αρρωδοντο κρίνο

«Η εκτέλεσις δεν θα γινότανε την επάυριο. Είχε καιρό να σκεφθώ ακόμα λίγες μέρες...»

Και η ίδια φωνή του τρόμου τον επρόσταζε: —Αύριο ίσως να είναι άργα!

Ο δισταγμός του ήταν εγκληματικός.

«Αλλά βρήκε μια δικαιολογία: —“Όλα όσα έμαθα, δέ μου δίνουν την απόλυτη βεβαιότητα και την αληθινή απόδειξη... Για να πεισθώ ακροαδάντως, πρέπει να κλεισθώ ο ίδιος μέσα στο δωμάτιο της Σαρλόττας... Έκεί... μόνον εκεί θα μάθω... και τότε θα ενεργήσω, όπως πρέπει. Μόλις εξουρνούσε, είπε να ετοιμάσουν το αμάξι του και ανεχώρησε, χωρίς να πη θά πήγαινε.»

Μιάμιση ώρα αργότερα, έφθανε στο Σασέ και σταματούσε μπροστά στο σπίτι του άσβεστα Λαγκερώμ. Είχε να του υποβάλει ώσιμμένες έρωτήσεις. «Ήθελε να μάθαι ποιές έπονές άναβε και τότε έσβυνε το άσβεστοκάμινω. Καί παραβάλλοντας τις έπονές αυτές με τας περιόδους της έπιδεινώσεως ή της βελτιώσεως της καταστάσεως της Σαρλόττας, θά έσημαίτιζε τη γνώμη που ήθελε. Οί άπαντήσεις του Λαγκερώμ έπιβεβαίωσαν κατά γράμμα τα λόγια της Σαρλόττας.»

Ο Λαγκερώμ, αντίληφθεις ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε, ρώτησε:

—Μήπως φαντάζεσθε, γιατρέ μου, ότι οι φοβόνοι μου ήπαιξαν κάποιον ρόλο σ' αυτή την υπόθεση;

—Κάθε άλλο, απήντησε ο Μαρινιάν.

Κι' έσπευσε να φύγει, για να μην άφυπνιση περισσότερο την περιέργεια του Λαγκερώμ.

Είχε πιά σκοτεινιάσει και άπειλοόσε ότι θάβρεχε.

Χωρίς να δώση προσοχή ο Μαρινιάν τράβηξε για το σπίτι με τους κισσούς.

Μόλις έφθασε, έκανε μια βάλτα τριγύρω. Οί φοβόνοι του άσβεστάδικου ήταν άναμμένοι. Τό πέρασμα ήταν εύκολο έπομένως για τον Μαρινιάν.

—“Αν ύπάρχη διοξείδιον του άνθρακος, θ' αντίληφθώ άμέσως και θά σπεύσω να φύγω, προτού ζαλισθώ... Για ν' αποφύγω κάθε άπεικταίον, θά σταθώ κοντά στο παράθυρο, ώστε έι ανάγκη να σπάσω το τζάμι.»

Η πόρτα του σπιτιού, από τότε που την είχε παραβιάσει ο Γκονίς, δεν είχε ξανακλειδωθεί.

Ο γιατρός κύτταζε τριγύρω του... Κανείς... Απόλυτη έρημιά... Μονάχα ο δυνατός άέρας άκουγότανε και ο καταρράκτης...

Άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα και την ξανάκλεισε.

Μέσα στο δωμάτιο της Σαρλόττας έπικρατούσε τόσο πυκνό σκοτάδι, ώστε να μη διακρίνεται τίποτα... Έπι πλέον, δεν υπήρχε καμιά χαρακτηριστική όσμή.

Πέρασαν άρκετά λεπτά της ώρας, κανένα σύμπτωμα δυσάρεστο... ο Μαρινιάν άνέπνεε εύκολα... οί ιδέες του

ήταν διαυγείς... κανένας πονοκέφαλος.

Μ' ένα σπύρτο, ο Μαρινιάν άναψε ένα σπαρμασέτο που βρισκόταν επάνω στη σεμινέ. Η φλόγα διετηρήθη κάλλιστα... Έπομένως δεν υπήρχε διοξείδιον του άνθρακος μέσα στο δωμάτιο... Ο γιατρός σήκωσε το κερί όσο ψηλότερα μπορούσε... Τίποτε πάλι... Κατέβηκε στο ύπογειο... “Υστερα ανέβηκε στη σοφίτα... Διεπίστωσε ότι ο τοίχος που βρισκόταν προς το μέρος του άσβεστάδικου ήταν ραγισμένος, το δέ πάτωμα της σοφίτας που έπικρινόυνσε με το ταβάνι του δωματίου της Σαρλόττας ήταν σε άθλια κατάσταση... Έπομένως, μπορούσαν κάλλιστα να περνούν οι άναθυμιάσεις της άσβεστοκαίνου.

Ξανακατέβηκε στο δωμάτιο της Σαρλόττας.

Στη σκάλα, άναγκάσθηκε να σταματήσει, καταληφθείς από ένα είδος ζάλης... Ταυτοχρόνως, τα μηλίγια του άργισαν να χτυπούν δυνατά.

Μέσα στο δωμάτιο, το κρεβάτι της Σαρλόττας και η κούβια του μικρού Άνρϋ βρισκότανε στην ίδια θέση που τά είχε βρή ο Ζώρζ Λαμάρς, όταν επέστρεψε από την Αυστραλία.

Ο Μαρινιάν ετρίκλιζε... “Έφερε τα χέρια του στο μέτωπο και κήθησε σε μια καρέκλα, για να μη σωριασθή χάμω. “Η διαύγεια, όμως, του πνευμάτός του διετηρείτο.

“Έβγαλε το ρολόι του, το άκούμπησε στο πλαϊνό τραπέζακι, άνοιξε το καρνέ του, έσκισε μια κόλλα, πήρε το μολύβι του και με χέρι που ήταν άκόμη σταθερό, έπιχείρησε να γράψη τις παρατηρήσεις που θάκανε για τα συμπτώματα της άσφυξίας επάνω του.

“Είναι έννέα και τέταρτο. Βρίσκομαι μέσα στο δωμάτιο από είκοσι λεπτών περίπου. Τίποτε το άφύσικο τριγύρω μου. Καμιά δυσάρεστη όσμη. Τίποτε δεν πρόδιδε την παρουσία διοξειδίου του άνθρακος. Κατά το πρώτο τέταρτο της ώρας δεν δοκίμασα τίποτε το άξιο προσοχής... Είναι αλήθεια ότι πηγαίνοεργόμουνά μέσα στο σπίτι. Τώρα είμαι καθισμένος... αίσθάνομαι κάτι σαν σφίξιμο στην καρδιά μου... άδυναμία στα πόδια... Διατηρώ, όμως, έλη τη διαύγεια του πνευμάτός μου.

»9.20'. Ο σφυγμός μου είναι κανονικός.

»9.30'. Τα μάτια μου δεν διακρίνουν τώρα καλά τα αντικείμενα... Τό σφίξιμο της καρδιάς μου έχει γίνει πιο έντονο... άρχίζω να υποφέρω...»

»9.40'. Τό κερί μου έσβυσε... ή μου φαίνεται ότι έσβυσε, γιατί δεν βλέπω καθόλου... Τα μάτια μου έχουν δακρύσει κι' έχω τρομερόν πονοκέφαλο. Γράφω μέσα στο σκοτάδι και τό χέρι μου τρέμει...»

»Δέν μπορώ να δω τί ώρα είναι... Δέν βλέπω καθόλου...»

»Ο σφυγμός μου είναι πολύ ταραγμένος... Οί κρόταφοί μου χτυπούν, λές και θά σπάσουν οί φλέβες μου... “Εχω καταλειφθή από μίαν άκατανίκητη διάθεση ύπνου... ώστόσο, άνθισται... πονώ τρομερά στο στομάχι... “Εχω 95 σφυγμούς...»

»Πνίγομαι. Δεν μπορώ ν' άναπνεύσω... Δέν μπορώ να νικήσω τόν ύπνο... “Αν κοιμηθώ, δεν ή ζυπνήσω πιά...»

»Τό κεφάλι μου είναι γεμάτο από παράξενες όπτασίες... Βλέπω φαντάσματα... Βλέπω...

Βλέπω... Δέν τολμώ πιά να γράψω... “Εχω ακόμα λίγες δυνάμεις... Είναι καιρός να βγώ έξω... θέλω άέρα... άέρα... πνίγομαι...»

Διπλώνει βιαστικά τό χαρτί, τό βάζει στην τσέπη του, πράγμα που άποδεικνύει ότι έχει συναίσθηση του κινδύνου που θά διέτρεχε, άν τό άφινε μέσα στο δωμάτιο της Σαρλόττας και προσπαθεί να σηκωθεί.

Δέ μπορεί... τά πόδια του λυγίζουν... πνίγεται... υποφέρει τρομερά.

Πρέπει, όμως, να κάνη γρήγορα, γιατί τό δηλητήριο ενεργεί δραστηρίως...

Ο Μαρινιάν δεν έχει τη δύναμη να σταθή στα πόδια του.

Πέφτει. Σύρεται με κόπο ως τό παράθυρο, για να σπάση τό τζάμι έν άνάγκη και προς την πόρτα, για να την άνοίξη.

Τό παράθυρο και ή πόρτα τόν χωρίζουν από τη ζωή... Τρία μέτρα πρέπει να διανύση, για να γλυτώση από τόν θάνατο.

“Αλλά τά τρία αυτά μέτρα είναι τεράστια άπόστασις για τόν Μαρινιάν!

Τά νύχια του μπήγονται μέσα στο πάτωμα, όπου γαντζώνεται, για να προχωρήση.

“Αλλά δεν προχωρεί παρά κατά έκατοστόμετρα...

“Ωστόσο, διατηρεί πάντοτε την πνευματική του διαύγεια.

—Είμαι χαμένος... άν δεν φθάσω την πόρτα, είμαι χαμένος... πνίγομαι... Βοήθεια!

Σηκώθηκε, ξαναπέφτει... είναι έτοιμος να έγκαταλειφθή στην τύχη του, όταν έξάφνα άκούει μια φωνή μέσα του:

«Η εκτέλεσις θα γίνη αύριο την αύγή...»

Η Μπεκρού, άθώα, στη λαιμητόμο, έξ αιτίας του...

Σηκώνεται και πάλι και με μια ύπεράνθρωπη προσπάθεια, φθάνει μέχρι την πόρτα, την άνοίγει και σωριάζεται αναίσθητος στο ύπαιθρο, πάνω στην ταράτσα, με τόν καθαρό άέρα.

“Αλλά μέσα στον ύπνο του θανάτου που τόν καταλαμβάνει, ή φωνή εξακολουθεί να τόν καταδιώκει.

Και ή καρατόμησης που του έχει άναγγελθή γίνεται μπροστά του, με όλες τις μακάβριες λεπτομέρειες... Την παρακολουθεί... και τρέμει...

Ξαπλωμένος πάνω στην ταράτσα, ενώ ή φιλή βροχή τόν μουσκεύει χωρίς να τό αντιλαμβάνεται, βλέπει ν' άνοίγουν οί πόρτες τών φυλακών, όπου ή Σαρλόττα κοιμάται τόν τελευταίο της ύπνο. Οί τοίχοι εξαφανίζονται, από μια μυστηριώδη δύναμη, ώστε να μη χάση ο Μαρινιάν την παραμικρή φάση του τρομερού δράματός.

Κι' έβλεπε... Ο δεσμοφύλαξ πήγε να ζυπνήση τη Σαρλόττα. Η άτυχής κοιμότανε βαθεία... στα χείλη της έπλανάτο ένα χαμόγελο... Στον ύπνο της έβλεπε τά κορίτσάκια της.

Ποιος ξέρει άν, παρά την άπόγνωσή της, δεν δοκιμάσει καμιάν έλπίδα μετά την έπίσκεψη του Μαρινιάν;

Η πόρτα του κελλιού άνοιξε άθόρυβα.

Μεταξύ εκείνων που μπήκαν μέσα, ήταν κι' ένας ιερέυς. “Αλλά κι' ο δήμιος ήτο παρών.

Ένας δικαστής πλησίασε στο κρεβάτι, όπου ή Σαρλόττα ήταν άποκοιμισμένη με τά ρούχα. Τι όμορφη που ήταν, παρ' όλα τά βάσανα που είχε περάσει!... “Αλλά και πόσο είχε χλωμίσει ο όμορφος κρίνος της κριλάδος!...

—Είναι κρίμα! ψιθύρισε κάποιος με γαμπηλή φωνή.

Ο ιερέυς είπε:

—Αφίστε την να κοιμηθή ακόμα λίγο.

Ο δικαστής έβγαλε τό ρολόι του και είπε:

—“Εστω. “Αλλ' όχι πολύ.

“Ήταν ένα σπαράκτικό θέαμα κι' ο Μαρινιάν τά έβλεπε όλα μέσα στο ληθαργικό του ύπνο.

“Αλλ' ή μικρή προθεσμία πέρασε γρήγορα. “Ένας δικαστής άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο της Σαρλόττας.

“Εκείνη άνοιξε τά μάτια, Δεν είχε πολύ φως μέσα στο κελλί. Σηκώθηκε και βλέποντας τόν κόσμο γύρω της, έκανε μια ένστικτώδη κίνηση, για να διορθώση τά μαλλιά της.

—Τι με θέλετε; ρώτησε.

—Η αίτησίς σου άπερρίφη. Δεν σου δίδεται χάρις.

—“Ωστε πρέπει να πεθάνω;

—Ναι.

—Κουράγιο, τέκνον μου, είπε ο ιερέυς.

“Εστρεψε τό θλιμμένο βλέμμα της προς τόν εκπρόσωπο του Θεού και είπε με φωνή γαλήνια:

—Με βλέπετε να δειλιάζω, πάτερ μου;... Με έχετε εξομολογήσει πολλές φορές... Ξέρετε κάλλίτερα από κάθε άλλον ότι είμαι άθώα... Δεν μπορέι να πη κανείς ψέμματα στον Θεό.

Και προσέθεσε, με σοβαρότητα που έκανε σ' όλους έντύπωση:

—Ο θάνατός μου θά είναι μεγάλο έγκλημα, για τό όποιον οί άνθρωποι θά μετανοήσουν μια μέρα... Συγνώρω όλους όσους μ' έβλαψαν.

Οί άνδρες άποτραβήχθηκαν για λίγες στιγμές, μέχρις ότου ή Σαρλόττα βγάλη τά φορέματα της φυλακής και φορέση τά δικά της. “Όταν τελείωσε, επέστρεψαν μέσα στο κελλί.

Ο ιερέυς ρώτησε:

—Θέλετε να εξομολογηθήτε για τελευταία φορά;

—Είναι περιττό, πάτερ μου... Δώστε μου μονάχα την εύλογία σας...

Ο ιερέυς έγνώριζε την άγνότητα της εύσεβους αυτής.

Την εύλόγησε, δακρυσμένος και την έφίλησε στο μέτωπο.

Οί βοηθοί του δημίου την έπλησίασαν.

Της έδωσαν τά χέρια και τά πόδια... μόλις μπορούσε να περπατήσει με τά κάπως χαλαρωμένα δεσμά τών ποδιών της.

Τά χέρια ήταν δεμένα πίσω, στην πλάτη.

Κατόπιν, ο ένας από τούς βοηθούς, πήρε τό ψαλλίδι κι' άρχισε τό έργο του.

“Εκοψε τό γιακά του φορέματός της και γύνωνσε τόν τράχηλό της. “Υστερα έκοψε τά μαλλιά της και τ' άφισε να πέσουν χάμω. Η Σαρλόττα τά κύτταζε με μάτια μελαγχολικά και είπε:

—Νά τά δώσετε στα κορίτσια μου!

Καθ' όλο αυτό τό διάστημα, ο ιερέυς προσήχeto γονατισμένος.

Τά προκαταρκτικά τελείωσαν.

Η Σαρλόττα σηκώθηκε. Ο ιερέυς θέλησε να την υποστηρίξει, αλλ' έκείνη άρνήθηκε.

Της έδωκαν να πη ένα ποτήρι κρασί άνέρωτο...

—Ευχαριστώ, δεν διψώ... Κι' εγώ, που ο κόσμος με όνομαζει, όπως έρετε, δεν έχω πη ποτέ στη ζωή μου άνέρωτο κρασί...

Η πόρτα του κελλιού άνοιξε.

Βγήκαν όλοι στον διάδρομο. “Από τό παράθυρο έμπαιναν οί πρώτες λάμψεις της αύγης.

“Ήταν ή ώρα της εκτελέσεως.

Και ο Μαρινιάν, ξαπλωμένος εκεί κάτω, τάβλεπε και τάκουγε όλα...

Η συνοδεία διέσχισε τόν διάδρομο κι' έφθασε στην έξώπορτα της φυλακής. Η πόρτα άνοιξε και ή συνοδεία βγήκε έξω. Τό ικρίωμα ήταν στημένο, έτοιμο για τό άπαίσιό έργο του.

Η Σαρλόττα τό κύτταζε άφοβα.

—Δέν τρομάζω, ψιθύρισε. Είμαι άθώα!

Τό πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο γύρω από τη λαιμητόμο, υποδέχεται την μελλοθάνατο με ζωηρόν ψιθύρον.

Η Σαρλόττα ανέβηκε στο ικρίωμα με βήμα σταθερό, πλάγιασε στο μέρος που της υπέδειξε ο δήμιος και σε μια στιγμή, ή άστραφτερή λεπίδα έπεσε...

Αυτό ήταν όλο...

Ο Μαρινιάν δεν είδε πιά τίποτε, δεν άκουε τίποτε...

“Εβγαλε μια κραυγή φρίκης και ζύπνησε.

Σηκώθηκε κλονιζόμενος, με τά χαρακτηριστικά του προσώπου παραμορφωμένα, με βλέμμα τρελλού

και φώναξε:

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει.

Χωρίς να ξέρη τι έκανε, άρχισε να κατεβαίνη τό μονοπάτι, τρέχοντας, πέφτοντας, συρόμενος και πάλι σηκωνόμενος.

“Ετσι, με τά ρούχα σγισμένα, και τά χέρια ματωμένα, βγήκε στο δρόμο του “Αζαί.

“Αλλά πάλι λιποθύμησε κι' έπεσε στη μέση του δρόμου.

—

Πέρασε μια δλόκληρη ώρα. Ο Μαρινιάν εξακολουθούσε να μη δίνη σημαία ζωής.

Κάποιος στιγμή, κατέφθασε ένα άμάξι με δυό άλογα, που έρχόταν από τό “Αζαί και πήγαινε προς τό Πόρτ - Ρουάν. Τά άλογα, μόλις έδαν μπροστά τους ένα σώμα, σταμάτησαν, άρνούμενα να προχωρήσουν.

Ο άμαξάς κατέβηκε να διή τι συμβαίνει. “Αλλά την ίδια στιγμή, πρόβαλε από την πορτιέρα του άμαξιού, ο κύριος ντε Τιελλάί και ρώτησε:

—Τι συμβαίνει, Ζάν;

—“Ω! Τίποτε, κύριε κόμη... Κάποιος μεθυσμένος έχει άποκοιμηθή στη μέση του δρόμου... Τά άλογα φοβήθηκαν και σταμάτησαν...

Καθώς μιλούσε ο άμαξάς, έσκυψε πάνω από τόν κοιμισμένο κι' άναψε ένα σπύρτο για να διή τό πρόσωπό του.

—“Α! Θεέ μου!... Κύριε!... Κύριε κόμη!...

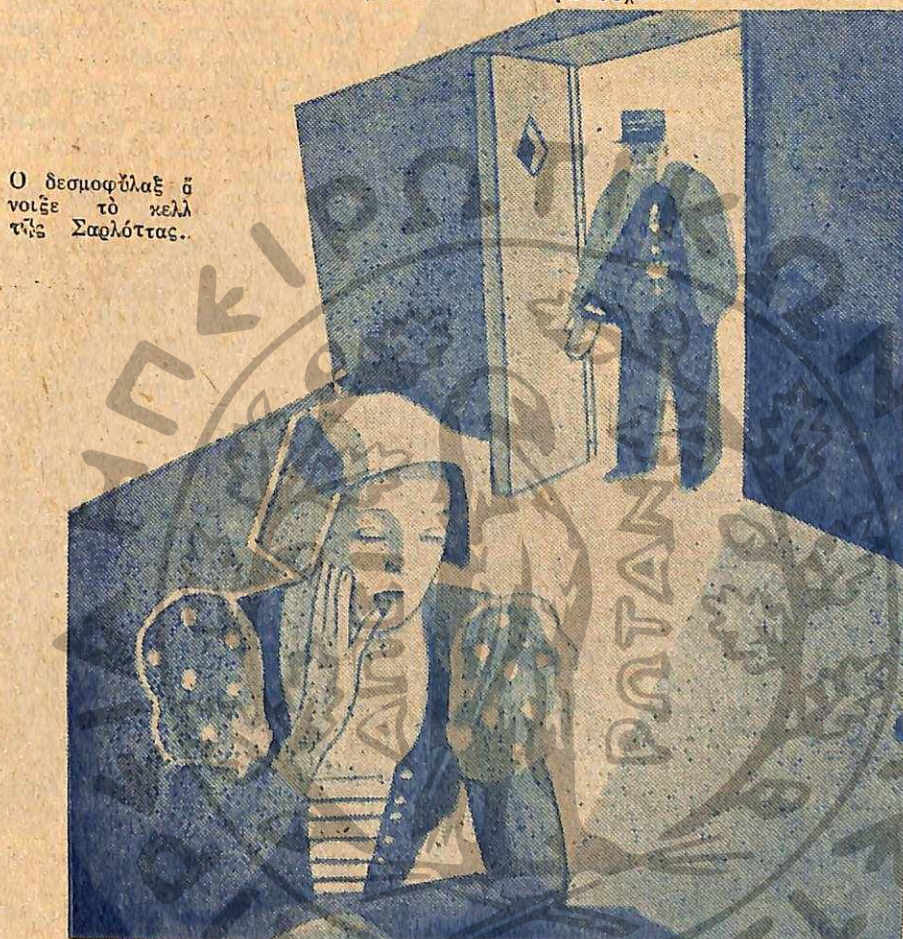
—Τι είναι;

—Είναι ο δόκτωρ Μαρινιάν!

—Είσαι τρελλός!

—“Οχι, κύριε, είναι ο γιατρός, σάς τό όρκίζομαι...

(Συνέχεια στο προσεχές)

Ο δεσμοφύλαξ άνοίξε τό κελλί της Σαρλόττας.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟΥ ΥΣ

Ένας ρωμαντικώτατος κελτικός δρυλος

«Στή, ούτε στον Έντελ τον άνικητο, ούτε ακόμη στον Τουγκντουά, που ναι εξακουσμένος για τα πολλά του ναί πλούτια, ή τον Αρμέλ, ή τον Όλιβιέ, που ναι σοφοί κι' οί δυο σάν μάγοι.

«Όλοι τους προσμένουν και ή Νταχιού σιωπά.

«Τό δμορφό παλάτι από κέδρο, από μάρμαρο κι' από χρυσάφι, είναι σκοτεινό και σιωπηλό.

Είναι νύχτα κι' όλοι κοιμούνται. Ποιά, όμως, νάναι ή ανάλαφρη αύτη λευκή σκιά που ξεχωρίζει μέσα στο σκοτάδι σάν υπερκόσμιο φώς;

Η λευκή, σκιά, αφήνει το παλάτι και φεύγει τρεχάτη μέσα στη πόλη. Σε λίγο είναι έξω από την πόλη. Μιά άλλη σκιά, ξεκολλά από ένα δρύ και τρέχει να την ανταμώσει:

—Νταχιού!...

—Χοέλ!...

—Αγαπημένη μου!... Πόσο σε περίμενα!... Μά γιατί άργησες έτσι;

—Ο πατέρας μου, είχε συμβούλιο με τούς αξιωματούχους του... «Αργήσε» νά κοιμηθώ... Δεν μπορούσα νά φύγω Χοέλ... Θά μ' έβλεπαν... Αλλά νάμαι επί τέλους... Χοέλ!... Αγαπημένη μου!...

—Θησαυρέ μου!... Και είσαι βέβαιη πώς δεν σε είδε κανείς νά βγαίνεις από το παλάτι;

—Κανείς...

—Μίλησες του πατέρα σου;

του είπες;

—«Όχι ακόμη... Δεν τολμώ. Ξέρεις, ότι ο πατέρας μου θέλει νά μου δώση άντρα έναν απ' αυτούς που πιστεύουνε στο Χριστό. Ο Κβενολέ, είπαι ο αφέντης του Γκραντλόν, και μ' όλη την αγάπη που μου έχει ο πατέρας μου, ποτέ δεν θά θελήση νά με δώση γυναίκα σε σένα αν δεν άπαρνηθής, τούς θεούς σου.

—Αυτό, ποτέ!... Σ' αγαπώ Νταχιού, με δεν μπορώ ν' άπαρνηθώ την πίστη των πατέρων μου... Τό σπίτι μας έδωκε τούς καλλιτέρους ιερείς στο Μπάνζ και ο άδερφός του πατέρα μου είναι ο μεγάλος μας θρησκευτικός άρχηγός...

—Τό ξέρω, Χοέλ, αλλά... νά, σ' αγαπώ τόσο, που δεν θέλω νά παντρευτώ ούτε τον Όλιβιέ, τον όποιο ο πατέρας μου προτιμά, ούτε τον Έντελ, με τον όποιο έπαιζα παιδί... Έσένα, έσένα μονάχα θέλω γι' άντρα μου! Τι νά κάνω, Θεέ μου!...

—Νάρθης μαζί μου, Νταχιού, Μέσα στο δάσος όπου θά προσκυνήσης τούς θεούς μου...

—Τί λές, Χοέλ!... Ν' άπαρνηθώ τον θεό του πατέρα μου!... Μά θά με καταρασθή ο Γκραντλόν, Χοέλ, και τότε τί θά γίνουμε!...

—Νταχιού, αν σ' άρνηθι ο πατέ-

ρας σου, θά σ' άγκαλιάση θυγατέρα του, ο δικός μου!... Νταχιού, πρέπει ν' άποφασίσης... Δεν μπορώ νά περιμένω άλλο... Αύριο, την ίδια ώρα, θά είμαι έξω από τη μεγάλη πύλη, πάνω στο δρόμο που πάει στο Λάν - Έρόν. Θάρθης νά μ' ανταμώσης.

Τό ψηλό άνάστημα του νέου, σκέπαζε θαρρείς, όλάκερη την βασιλοπούλα.

Η φωνή του ήταν βαρειά, έπιτακτική.

—Μά ή μεγάλη πύλη είναι κλειστή τέτοια ώρα, μουρμούρισε ή Νταχιού...

Έκείνος γέλασε και σφίγγοντάς την έπάνω του:

—Θά σου άνοιξη άμέσως ο φρουρός, όταν του δείξης τό άσημένιο κλειδί που έχει μαζί του ο Γκραντλόν, έμβλημα άτράνταχτο της βασιλείας του.

—Χοέλ, Χοέλ, και πώς θά άνοιξη ο πατέρας μου τούς φράγτες του νερού τη μέρα του μεγάλου άγιασμού, όταν του πάρω τό κλειδί έγώ;...

—Ο νέος την έσφιξε και πάλι στην άγκαλιά του.

—Και τί σε νοιάζουν όλα αυτά, αγαπημένη μου; Αύριο θά γίνης γυναίκα μου και θάσαι βασίλισσα μέσα στο παλάτι του πατέρα μου, στο Γκάβρ - Υνός... Αύριο, λοιπόν, αγαπημένη μου, δεν είναι έτσι;

Νικημένη εκείνη ψιθύρισε:

—Ναί!... αύριο Χοέλ!...

Είχε περάσει καιρός που ή Νταχιού είχε αφήσει τό παλάτι από κέδρο, από μάρμαρο και από χρυσάφι. Τώρα κατοικούσε μέσα σ' ένα παλάτι σκαλισμένο στην καρδιά ενός βράχου. Στο παλάτι αυτό ζούσαν οί τελευταίοι φανατικοί όπαδοί της κυμρικής θρησκείας. Δεν είχε πιά θεό της τον Χριστό ή δμορφη Νταχιού, άρνήθη τον Θεό της Καλωσύνης γιά νά άγκαλιάση τά είδωλα του τρομερού Έζούς και των πνευμάτων του ανέμου και της γής. Τα ρούνη, του πνεύματος που προσωποποιεί τον κεραυνό, και Μπελέν, του ωραίου θεού του πολέμου, με τά χρυσά μαλλιά που ναι και θεός της γής και της γονιμότητας.

Ντυμένη τώρα στ' άσπρα ή Νταχιού, άκολουθεί την ιερή πομπή που πάει νά κόψη βάγια με τό όλόχρυσο δρεπάνι, σύμφωνα με τίς προαίωνιες παραδόσεις.

«Ο βασιλιάς Γκραντλόν, είναι άμίλητος μέσα στο μυθικό παλάτι του.

Τό φευγιό της πολυαγαπημένης του κορούλας, και τό γάσιμο του άσημένιου του κλειδιού, σύμβολου της έξουσίας του, τον έχουν βυθίσει σε λύπη δυσπερίγραπτη.

Ξέρει που είναι ή Νταχιού.

Ξέρει ακόμα και ποιός κρατάει τό άτίμητο κλειδί.

Οί χειρότεροι, οί πιό θανάσιμοι του έχθροί...

«Όταν, πενήντα χρόνια πρίν, ο Κοραντίνος έκήρυξε τον λόγον του Ένός και Μόνου Θεού, και έγκρέμισε τά είδωλα της Ρώμης, ο Γκραντλόν έγινε προστάτης και άπόστολός του άληθινός. Οί άρχηγοί, όμως, της παλιάς θρησκείας δεν τάβαναν κάτω. Πάλαιψαν χτύπησαν τούς αίρετικούς και στο τέλος άποτραβήχτηκαν στα βάθη της Μπροσελιάνδης, κηρύνοντας τό πόλεμο μέχρι θανάτου στον Γκραντλόν.

Από τότε άβυστο μίσος χωρίζει τίς δυο φυλές...

Τώρα, οί θανάσιμοι αυτοί έχθροί του πήραν τό παιδί του, τό κορίτσι του τό λατρευτό, μά και τό τόσο άχάριστο!... Την Νταχιού του, που γιά την αγάπη ενός άνδρα, τ' άρνήθηκε: πατέρα, σπίτι, Θεό!

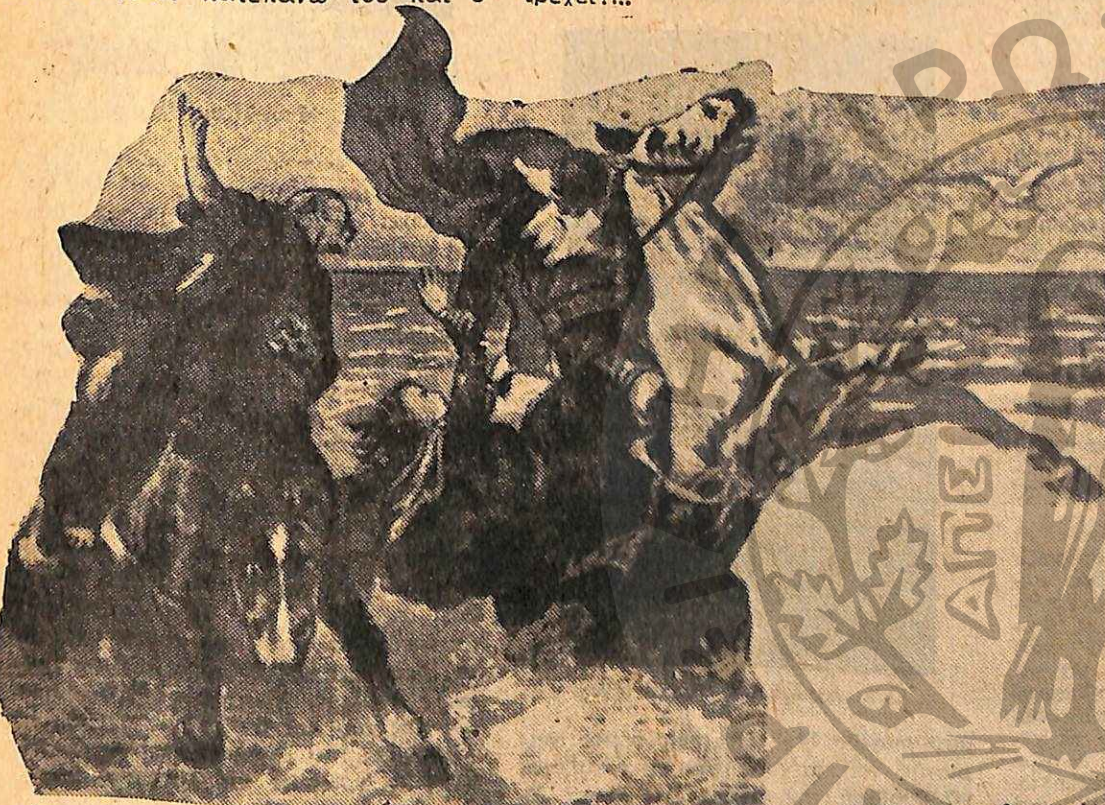
Και ξεχωρ' απ' αυτό, του πήραν τό άσημένιο κλειδί που άνοίγει την πόρτα του μεγάλου φράγτη του νερού. Έτσι, ο Γκραντλόν και ή πολιτεία του όλόκληρη, ήταν στο έλεος των άσπόνδων έχθρων του!

.....

Μέσα στο ιερό του Έζούς, οί ιερείς μουν την Νταχιού στα μυστήρια της είδωλολατρικής θρησκείας. Σε λίγες μέρες ή κοπέλλα θά παντρευθι τον Χοέλ και πρέπει πρώτα νά πάρη την θέση στη θρησκεία των πατέρων του.

Ντυμένος στα κατάλευκα ο Μέγας Άρχηγός, λείει στην βασιλοπούλα:

—Νταχιού, οί θεοί μας σε διαλέξανε γιά τον θρίαμβο και τη νίκη. Αύριο θά πäs ν' άνοιξης μόνη σου με τ' άσημένιο τό κλειδί την πόρτα του μεγάλου φράγτη των νερών. Τό Υς θά χαθι έτσι μέσα στα κύματα που θά χυμίσουν κατεπάνω του και ο

Ο νους της σκοτίζεται, τα χέρια της παραλούν...

Θεός του πατέρα σου, δε θά μπορέση νά τό σώση... Έσένα όμως, θά σε προστατέψι ο Έζούς!

Η Νταχιού δεν άπάντ.

Κλείνει τά μάτια... και ύπακούει.

.....

Μόνος στο έρημο παλάτι του ο βασιλιάς Γκραντλόν θρηνεί.

—Θεέ μου! Έσύ που χάθηκες γιά τούς ανθρώπους, μη μ' αφήνης μόνο στην άπελπισία μου! Ώ! Κύριε έλέησέ με!...

Ξάφνου, σάν νάθελε Έκείνος που τώρα έπικαλείτο, νά του άποκριθι, φανερώνεται μπροστά του ο άγιος άββάς του Λαντβενέκ:

—Κύριε και βασιλιά μου! φωνάζει τρομαγμένος. Τρέξε νά φύγης από την πόλη αυτή, αν δεν θέλεις νά σε καταπιη τό μανιασμένο κύμα! Η κόρη σου! Η Νταχιού! Μπήκε κρυφά μέσα στο Υς κι' άνοιξε την μεγάλη πόρτα των νερών με τό άσημένιο τό κλειδί!... Και τά νερά δεν έχουν πιά σταματημό κανένα!...

—Νταχιού!... Νταχιού!... Αγαπημένο μου παιδί!... Η τρέλλα σου θά σε σκοτώσι! Νά τρέξουν!... Νά φάσουνε παντού! Νά μου τη φέρουν την κορούλα μου Νταχιού!

Βογγάει ο άμοιρος Γκραντλόν και τό παλάτι άντηχεί από τό κλάμα...

Και άκράτητος, με όλα του τά γηρατεία, πηδάει στο λευκό του άτι και τρέχει νά σώση την Νταχιού, ο άμοιρος ο βασιλιάς Γκραντλόν...

«Υστερ' από λίγο, λαχανιασμένο τό λευκό τό άτι, έβγαίνει από την πόλη. Έχει στη ράχη του τον Γκραντλόν και τη Νταχιού, και έξφρενο τρέχει!...

Πίσω τους τό νερό μουγκρίζει και τούς κυνηγά... Ο βασιλιάς Γκραντλόν γυρίζει τό κεφάλι και βγάζει μιá κραυγή. Έκεί που ήταν άλλοτε ή δμορφη ή πολιτεία είναι άπλωμένο τώρα, σάβανο νεκρικό, τό πρασινόμαυρο σεντόνι των νερών. Και τό κύμα πάντα προχωρεί, τούς φτάνει, κουνώντας θεριό άνήμερο, την ύγρη του χάρτη, ποδναι φτιαγμένη από άφρό!...

Νά το τώρα, κοντά στο βασιλιά. Λίγο ακόμη και θά τον σκεπάση αύτον, την κόρη του και τό λευκό τό άτι... Όταν ξαφνικά άκούγεται μιá φωνή:

«Γκραντλόν! Σάν δεν θέλεις νά χαθής, διώξε από πάνω σου τον δαίμονα όπου κρατείς!...

Η Νταχιού άκούει τη φωνή και τρέμει σύγκορμη.

Ο νους της σκοτίζεται, τά χέρια της παραλούν... και άδύναμη, χωρίς ψυχή, αφήνεται νά πέση στο νερό!...

—Πατέρα μου, συχώρα με, μουρμουρίζει. Χοέλ!... Χοέλ! Γιά σένα πεθαίνω!...

Και χάθηκε στο άφρισμένο κύμα.

Την ίδια ώρα τό άγριο κυνηγητό σταμάτησε. Η θάλασσα έπαψε νά τρέχη.

Ο βασιλιάς Γκραντλόν είχε γλυτώσει. Η δμορφη όμως πόλη του Υς χάθηκε γιά πάντα μέσα στην ύγρη της άγκαλιάς... Μαζί της χάθηκε και ή Νταχιού, ή κόρη του καλού του βασιλιά, Γκραντλόν...

Χάθηκε γιάτι αγαπούσε έναν έθνικό κι' άρνήθηκε τη θρησκεία του λαού της!...

ΖΑΝ ΑΓΚΡΑΙΒ

Γνωμικά του Λέοντος Τολστόι

—«Όταν ζής ανάμεσα στους ανθρώπους, μην ξεχνάς εκείνο που συλλογίστηκες στη μοναξιά. Κι' όταν πάλι βρισκείσαι στη μόνωση σου σκεψου τό κάθε τι που γνώρισες κατά τη συμβίωσή σου με τούς ανθρώπους.

—Η έλευθερία δεν χαρίζεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, άλλ' ο άνθρωπος μοναχός του μπορεί και πρέπει νά έλευθερώσι τον έαυτό του.

—Η αγάπη δείχνει στον άνθρωπο τον σκοπό της ζωής κι' ο νους παρέχει τό μέσον της πραγματοποίησής του σκοπού αυτού.

—Η γη, ο άέρας κι' ο ήλιος είναι πράγματα που άνήκουν σε όλους τούς ανθρώπους κι' όχι στην ιδιοκτησία όλώνων.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ

‘Η «Ζακυνθινή Σερενάτα»

στο «Βασιλικόν»

Ο κ. Διονύσιος Ρώμας θέλησε να γράψει — όπως έζηγε — ο διος στα προλεγόμενα του έργου του — ένα «ρωμαντικό δράμα σε στίχους» που ν’ αναπαριστά την «αστική εποχή» της Ζακύνθου, την οποία τοποθετεί ο συγγραφέας μετά την «Ενωσις» ως τα 1900. ‘Η υπόθεσις εκτυλίσσεται πρό πηνήντα πιθανώς έτών — ο κ. Ρώμας δέν επέμεινε σέ χρονολογίες — γύρω από τόν ποιητή Γεώργιο Τσακασιάνο. ‘Ο συγγραφέας χρησιμοποίησε μέ διάκρισι ώρισμένα στοιχεία από τήν βιογραφία του ήρωός του. ‘Ηταν κουρεμένος, τόν επάγγελμα, μπόρε περιήμιος — είχε τόν χαρακτηριστικό ψευδώνυμο «Σπουργίτης» — εκδότης περιοδικού του «Ανθώνος», καντάδρος σπουδαίος, γυναικάς, λιμπρετταριστής, κτλ. Πολυτεχνίτης δηλαδή κ’ έρημοσπίτης. Καί γι’ αυτό ακριβώς τόν γκρινιάζει ο θεός του, ένας γέρος κατά βάθος πολύ αγαθός, πού παίζει ρόλο από μηχανής θεού στίς οικονομικές στενοχώριες του άνεπιού. Τό κουρέο του Τσακασιάνου είναι μάλλον φιλολογικό σαλόνι, όπου συζητάει ολόκληρη πλειάς ποιητών και λογίων, ο Μαρτζώκης, ο Μάργαρης, ο Σφήκας και άλλοι.

‘Ο κ. Ρώμας αναπαριστά αρκετά ζωντανά τόν γραφικόν αυτό περιβάλλον και μάς μπαίνει στο σπίτι τριών γεροντοκόριτσων, όπου ο Τσακασιάνος (κ. Δενδραμής) δίνει ραντεβού στην Έμμα (κ. Μανωλίδου), μιάν Εβραίσουλα μοδίστα πού τόν αγαπά ρωμαντικάτα.

Αιφνιδίως, όμως, επεμβαίνει ή μουσική συμπραττούσης και τίς ρεζί: ‘Ο σκηνοθέτης κ. Μουζενίδης έχει σημειώσει ήδη μιάν έπιτυχία, έν συνεργασία μέ τόν κ. Κλώνη και τόν κ. Φωκά: τόν έσωτερικόν του σπιτιού τών τριών κοριτσιών, πού αφήνει νά πιστευθί ότι θά βοηθήση αποτελεσματικά τόν συγγραφέα. ‘Οπότε αυθαίρετως τόν άρπάζει τόν τιμόνι από τά χέρια καί άντί νά βάλη οφύδια, βγάζει μάτια! Μέ άλλα λόγια τόν παραξήλωνει στήν πρόσδοσι κινήσεως καί μπλοίου.

Τό τρίτο ταμπλώ καταλαμβάνεται ολόκληρο από τήν σερενάδα του Τσακασιάνου και τής παρέας του έν μέσω αληθινού συλλάλητηρίου! Στο παρακάτω ταμπλώ, άλλη μουσική έκτελεσις: μιάν πρωμάντονα, τήν οποία έφερε στήν Ζάκυνθο ο Τσακασιάνος τραγουδά μέσα στο κουρέο του πρὸς τά ένθουσιώντα πλήθη τών θαυμαστών της, τόν «Αλφρέντο, Αλφρέντο» από τήν «Τραβιάτα». Στο άμέσως επόμενο ταμπλώ: πλήρες «ντιβερτισμάν» αντίξινον ίντερμεδίου μουσικής φάρσας, μέ μπαλέττο μασκαράδων, χορευόντων τόν «κάν καν» υπό τούς ήχους μπάντας έκ τών παρασκηνίων, πού ανακρούει στο τελευταίο ταμπλώ ένα πένθιμον έμβατήριον, ένω ξεψυχά επί σκηνης ή άτυχής Έμμα, θυμά αυτοθυσίας από τόν έρωτά της πρὸς τόν Τσακασιάνο καί τόν όποϊον έμβατήριον δέν θέλουεν ιά καταλόνισμεν εϊς βάρος του σκηνοθέτου, έχοντος ήδη αρκετά βαρύνη τόν ποινικόν μητρώον της βραδυάς...

Πάντως τό έργον άν δέν ήτο έμμετρον καί σχοινοτενές δέν θά έκούραζε καί θά είχε καλλιτέραν τύχη. Διότι ο

‘Ο κ. Δενδραμής, Τσακασιάνος

συγγραφέας δέν είναι περίφημος χειριστής του στίχου καί αναγκάζεται νά θυσιάση τήν έννοια στή ρίμα. ‘Υστερα τόν φόρτωμα τής μουσικής ά-

πέβη άναμφισβητήτως εϊς βάρος του έργου.

Παραπολύ μουσική! Παραπολύ μπρίο! ‘Ο θεατής άρχίζει νά διερωνάται άν βρίσκεται στο Βασιλικόν ή σέ κανένα έλαφρόν μουσικόν θέα-

‘Η κ. Μανωλίδου, Έμμα

τρον! Καί φυσικά, μέσα σέ τόσες σερενάδες, άριες, μπαλέττα κι’ έμβατήρια πάει άπατα τό έργον, πού όσον καί άν εξέλισσεται τελικώς σέ «μελό», δέν δικαιολογεί τέτοιαν κατάχρησιν του πενταγράμμου, τόσην μελοδραματοποίησιν.

Καί, όμως, παρά τās αδυναμίας καί τά άτοπά της, ή «Ζακυνθινή Σερενάδα» θά μπορούσε νά έχη καλλιτέρα τύχη άν δέν υφίστατο τās συνεπείας άτυχών έμπνεύσεων. Διότι οί ήθοποιοί παίζουν πολύ καλά (εξωφρίζομεν τήν κ. Κατίνα Παξινού, ή όποία έπραγματοποίησε τήν καλλιτέραν δημιουργίαν άπ’ όσες έχει σημειώσει ως τώρα, ως μεγαλυτέρα από τίς τρεις γεροντοκόρες καί τόν κ. ‘Ηλία Δεστούνη ως θεϊόν του Τσακασιάνου), ο δέ κ. Κλώνης μέ τίς σκηνογραφίες του καί ο κ. Φωκάς μέ τās κοστούμια του άναπαρέστησαν ώραιότατα τό γραφικό καί Ιστορικό νησί.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΠΑΡΑΘΕΚΗΝΙΑ

Θεατρικά σημειώματα

—‘Η έπιθεώρησις του θεάτρου «Λυρικόν» μέ τήν όποϊαν θ’ άρχισή τās εκεί παραστάσεις του ο θίασος Κοκκίνη — Μαυρέα δέν μπορεί άκόμη νά πάρη τόν όριστικόν της τίτλον. —‘Ο άρχικός «Ιρανίτης» έγκατελείφθη. Συζητούνται ήδη οί τίτλοι «Κ κτείγ», «Βεντάλια» καί «Γαρδένια».

—‘Ο τελευταίος όμως φαίνεται ότι θά εϊνε καί ο τελικός.

—Έν τώ μεταξύ ο θίασος θά άναθίξωσιν τήν «Πασχαλινή» μιάν έπιθεώρησιν πού θά άποτελείται άπό τά καλύτερα νούμερα της «Κλώσας» καί της «Πέρδικας» του κ. Γιαννουκάκη.

—Είχε, μάλιστα, έπικρατήση ή σκέψις νά συμπεριληφθούσιν στήν «Πασχαλινή» καί ώρισμένα νούμερα καί σκέτς άπό τήν θριαμβευτική χειμωνιάτικη έπιτυχία του θίασου «Τρελλή Συμφωνία» αλλά οί συγγραφείς της δέν έδέχθησαν τελικώς.

—‘Ο έν Κωνσταντινουπόλει ευρισκόμενος υπό τήν ήγεσίαν του κωμικού κ. Στυλιανοπούλου καλλιτεχνικός όμιλος συνεχίζει τās εκεί παραστάσεις του, πού θά διαρκέσουν επί ένα εισέτι δεκαπενθήμερον.

—Σχετικώς μέ τās παραστάσεις του έλληνικού αυτού θίασου, ο έν Κωνσταντινουπόλει μεταβάς διά τās εργασίας της εκεί συνελθούσης Διασκέψεως του Βαλκανικού Τύπου διευθυντής του «Αθηναϊκού Πρακτορείου» κ. Βεκιαρέλλης έστειλε τήν ακόλουθον έπιστολήν πρὸς τήν έφημερίδα «Αθηναϊκά νέας»:

Κων)πολις 11 ‘Απριλίου 1938,
Φίλε κ. Διευθυντά,

‘Επήγα νά παρακολουθήσω τās παραστάσεις του ‘Ελληνικού Θεατρικού συγκροτήματος πού διδεις διάφορα «νούμερα» έν είδει έπιθεώρησεως από της σκηνης του «Μαξιμ» εϊς τό Ταξιμ. ‘Επήγα δυό φορές καί έφυγα άπογοητευμένος, αηδιασμένος καί καταντροπισμένος ως ‘Ελληνα διὰ τά δείγματα αυτά της θεατρικής μας έλαφράς τέχνης πού παρυσιαζόμεν εϊς τό έξωτερικόν. Χειρονομίες από τίς πλέον πρόστυχες καί φρασσεολογία τόσον χυδαία ώστε νά μήν ήμπορώ νά τήν αναφέρω διότι σέβομαι τούς άναγνώστας σας καί τόν άνθρωπισμόν τόν Ιδόν μου. Εϊς τό τέλος της παραστάσεως οί νεαρώτατοι έκ τών θεατών έπαυλάμθαναν μεγαλοφώνως τίς χυδαίες καί έξευτελιστικές διά τήν ανθρωπίνην αξιούπρεπείαν φράσεις πού είχαν άκούσθ από τούς «άστέρους» του θίασου.

Εύτυχώς οί θεαταί καί άκροαταί ήσαν τήν πρώτην φοράν πού έπήγα τρεις (άριθ. 3) καί τήν δευτέραν

(Κυριακή θράδυ) περί τούς πενήντα έως έξήντα.

Τά σημειώνω διά νά γνωρίζουν οί άναγνώσται της στήλης σας τί εϊδους έλαφρόν θεατρικήν τέχνην έπιδεικνύομεν εϊς τό έξωτερικόν.

Μετ’ έξαιρέτου τιμής

Β. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗΣ

—

—‘Ομολογώμε ότι μέ μεγάλη μας θάληψ διαβάσαμε τό γράμμα του κ. Βεκιαρέλλη.

—Εϊνε άραγε τόσο δύσκολο νά μή μάς ντροπιάζουν οί καλλιτέχναι μας εϊς τήν ξένην;

—‘Ο συμπαθής ήθοποιός του μουσικού μας θεάτρου κ. Γιάννης ‘Ιωαννίδης άναχωρεί τήν προσεχή Τρίτην δι’ Αίγυπτον προκειμένου νά λάβη μέρος εϊς τό νέον έλληνικόν φίλμ πού γυρίζεται εϊς τό έν ‘Αλεξανδρεία στούντιο ‘Αλεξίτς, εϊς τό όποϊον πρωταγωνιστούν ή κ. ‘Αλίκη καί ο κ. Μουσούρης.

—Διά τόν αυτόν λόγον άνεχώρησε πρό ήμερών καί ο κ. Μάνος Φιλίππιδης, εϊς τόν όποϊον όφείλεται καί τό σενάριον του νέου αυτού ελληνικού φίλμ, πού κατά πάσαν πιθανότητα θά φέρη τόν τίτλον «Μελίνα».

—Κατόπιν τών τελικών συνεννοήσεων μεταξύ θεατρώνων ‘Αλεξανδρείας καί της δίδος ‘Ηρούς Χαντά, ή τελευταία θά παίξη εκεί τό καλοκαίρι μέ τόν θίασόν της καί εϊς τό ‘Αλεξανδρινόν θεάτρον «Όασις».

—Εϊς τόν θίασον θά συμμετάσχιν πιθανώτατα καί ο κ. Μ. Φιλίππιδης.

—‘Η άλλοτε πρωταγωνίστρια της ελληνικής όπερέτας κ. Ζωζώ Νταλμάς έπειτα από πολλάπλās ένεργείας έπέτυχε νά της δοθί καί πάλιν ή άδεια άσκήσεως επαγγέλματος.

—‘Ο άδελφός του κ. Κ. Μουσούρη, ο κ. Στ. Μουσούρης διοργανώνει διά τό Πάσχα 4 έκλεκτάς παραστάσεις εϊς τό θέατρον «Αλίκης».

—Θά παιχθί Κυριακήν καί Δευτέραν του Πάσχα (άπόγευμα καί θράδυ) τό «Κουρέλι» του Νικοντέ-

—‘Υπάρχει όμως καί άλλη πληροφορία. Τήν Κύπρο λέγεται ότι θά έπισκεφθί θίασος μέ έπικεφαλής τήν κ. Πάολαν Νικολέσκο καί τόν τένοντον κ. Κ. Μανιατάκη.

—Ενδέχεται νά συμμετάσχιν εϊς τās όλίγας αστάς παραστάσεις καί ή δις Κούλα Νικολαΐδου.

—‘Ο ‘Αττίκ παρέρμεινεν επί 7 ήμέρας εϊς ‘Αλεξανδρείαν. Φαίνεται όμως ότι δέν έμεινε καί πολύ ικανοποιημένος.

—Από τό συγκρότημά του άρσεε περισσότερο ή ντιζέξ ‘Αγγέλα Λυκιαρδοπούλου.

—Οί θίασοί, Κοκκίνη — Μαυρέα, Μηλιάδη — Κυριακού καί Γκιουζέπε — Μακρή, άρχισαν ήδη τίς δοκιμές γιά τά έργα της θερινής σαιζόν.

—Εϊνε καί τά τρία έπιθεωρήσεις, ‘Η πρώτη λέγεται «Γαρδένια», ή δεύτερη «Σιλουέττα» κι’ ή τρίτη «Βάτραχος».

—Εύχόμεθα καλήν έπιτυχίαν εϊς όλους.

Γιατί τά μαύρα μάτια σου, στάζουν μπριλλάντια δάκρυα καί μοιάζουν μέ τή χαραυγή, πού λαμπροσβύνει ή πούλια:

Μήν κλαίς, γιατί μαραινόνται άπ’ άκρη σ’ άλλη άκρη τά ρόδα καί οί πασχαλιές, τά κρίνα καί τά γιούλια.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Μήν κλαίς

Μήν κλαίς, γιατί μαραινόνται άπ’ άκρη σ’ άλλη άκρη τά ρόδα καί οί πασχαλιές, τά κρίνα καί τά γιούλια.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

«Χριστός 'Ανέστη!» διαλαλούν θορυβωδώς οι καμπάνες. «Χριστός 'Ανέστη!», θορυβώδεις κι' επαναλαμβάνουν ούρανοσ που ντύθηκε την πύλη εκθαμβωτική γαλάζια φορεσιά του για να υποδεχθῇ τὸν Θεὸ τῆς 'Αγάπης. «Χριστός 'Ανέστη!» τραγουδοῦν τὰ χελιδόνια πάνω στὰ σύρματα. «Χριστός 'Ανέστη!», ψιθυρίζει τὸ πικραμένο στόμα τῆς γρηούλας, τὰ χαρούμενα μάτια τῆς καπέλλας, τὸ ξένοιαστο χαμόγελο τοῦ παιδιού.

Κι' ἐμεῖς, πού ὅλη αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, νοιώθαμε νὰ βαθαίνει τὴς καρδιές μας μὴ ἀλλόκοτη θλίψη, πού νοιώθαμε νὰ σφίγγει τὴν ψυχὴ μας μὴ ἀπροσδιόριστη μελαγχολία σὰν νὰ παρακολουθοῦσαμε ὅσους ἀπὸ τὸσα καὶ τόσα χρόνια τὸ Θεῖο Δράμα πού ἀνέβασε στὸν Γολγοθὰ ἕναν 'Αἰῶνα, αἰσθανόμενα μὴ γλυκειὰ ἀνακούφιση νὰ χαϊδεύῃ τὴ σκέψη μας. Μὴ μικρὴ χαρούμενη καμπανούλα, ἡ καμπανούλα τῆς 'Αναστάσεως γέμισε τὴν καρδιά μας μὲ τὸ βάλαμο τῆς παρηγορίας.

Ἡμᾶς τὴν ἀλήθεια, τόσο πονεμένοι... Κι' ὁ σταυρὸς ἦταν βαρὺς, ἀσκήτως, συντριπτικός. Μὴ Μαγδαληνὴ ἔκλαιε μέσα μας... Ἐκλαιε τὰ ἀδικοχάμενα νεῖδα της, ἔκλαιε τὴν καταφρονεμένη ζωὴ της, ἔκλαιε τὰ παιδιάστικα ὄνειρά της πού εἶχαν κυλισθῇ στὸ βούρκο... Καὶ πόθησε τὴν μετάνοια καὶ ζήτησε τὸν 'Εξορισμό...

Κι' ἦσαν στιγμὲς πού νοιώσαμε τίς τύψεις τοῦ Πέτρου πού ἀπαρνήθηκε τὸν Θεὸ τοῦ ἀπὸ δειλία, ἀπὸ φόβο... Πόσες φορές δὲν θρηνησαμε κι' ἐμεῖς στὴν ἴδια θέση! Εἶναι τόσο δειλὴ, τόσο ἀνάνοχη κάποτε ἡ φτωχὴ ἀνθρώπινη καρδιά... Οἱ μαθηταὶ πού ἐξέλεξε 'Εκεῖνος, πού ἀγάπησε σὰν παιδιά Του, δὲν κατέρωσαν ν' ἀνθέξουν στὸν ὕπνο καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν τὴν στιγμὴ πού ὁ Θεάνθρωπος προσευχόταν στὸν οὐράνιο Πατέρα Του καὶ ἐνοίωσε τὴν ψυχὴ Του «περίλυπον ὡς θανάτου»...

Ἔτσι μπορεῖ νὰ κοιμήθηκαν κάποτε μέσα μας τὸ καθῆκον, ἡ ἀγάπη, ἡ καλὸς σὺνη καὶ νὰ μὴν κάνουμε αὐτὸ πού εἰχαμε ὑποσέσωμε νὰ ἐκπληρώσωμε.

Ὅμως ὁ Θεὸς τῆς 'Αγάπης, ὁ γλυκύτατος Χριστὸς μας πού ἀναστήθηκε σήμερα, πλήρωσε μὲ τὸν δικό του μαρτυρικὸ θάνατο—'Αἰῶνα Αὐτός— τὰ σφάλματα τῶν φτωχῶν ἀμαρτωλῶν πού εἴμαστε ὅλοι μας.

Κι' ἡ παρήγορη καμπάνα τῆς 'Αναστάσεως πού ξυπνᾷ ἀπαλὰ τὴν καρδιά μας πού ληθαργοῦσε μᾶς πλημμυρίζει μ' ἕνα καινοῦργιο συναίσθημα ἀγάπης, ἐπιεικειᾶς, καλωσύνης— καθὼς τὰ χεῖρά μας σινοψιθυρίζουν μὲ κατάνυξη καὶ πίστη: «Χριστὸς 'Ανέστη!».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Πῶς νὰ ἐκλέγετε

τὰ καπέλλα σας

Ἡ ἐπιλογή ἐνὸς καπέλλου πού ὁμορφαίνει τὸ πρόσωπο δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο πρᾶγμα ὅσο νομίζετε. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ συγκεντρώνῃ τὰ ἐξῆς προσόντα τοῦ καπέλλου αὐτοῦ: νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴν σιλουέττα, μὲ τὰ χαρακτηριστικά, μὲ τὸ χτένισμα.

Ἐξετάσετε λοιπὸν τὸν ἑαυτὸ σας μὲ προσοχή. Εἰσθε ψηλὴ, παχείς, ἀδύνατοι, κοντοί; Ἐχετε πρόσωπο στρογγυλὸ, τετράγωνο, μακρυνό, τριγωνικό; Τὸ χτένισμά σας σκεπάζει τὸ λαιμὸ ἢ

Τὸ καπέλλο

συνίσταται σὲ μπουκλὲς συγκεντρωμένες στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλίου; Ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες πρέπει νὰ τις ὑπολογίσετε προσεκτικὰ προτοῦ ἀγοράσετε ἕνα καπέλλο.

Ἡ μόδα τοῦ χειμῶνος δὲν κολάκευε πολλὰ τίς ὑψηλὲς γυναῖκες μὲ τὰ κοντὰ ἢ μυτερά της καπέλλα, τοποθετημένα στὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς σὰν νὰ προκαλοῦσαν κάθε ἰσορροπία. Οἱ κοντὲς γυναῖκες ἐπωφελέθησαν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι ἀπέφευγαν τὰ γιγαντιαία φτερά

Τὸ κομψότατο αὐτὸ καπέλλο ἔγινε μὲ τὴν κολλόττα ἐνὸς παλαιοῦ κανονισμοῦ τοῦ ὁποῖου ἀφαιρέθηκε τὸ φόντο γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν λουλούδια μὲ μικρὰ πεταλάκια.

πὺν ὁρθώνουν τὴν μύτη τους πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἄν εἰσθε παχείς, εἶναι προτιμότερο νὰ ἐκλέξετε ἕνα καπέλλο μὲ μπόρ, ἂν εἰσθε κοντὴ ἀποφεύγετε τὰ καπέλλα πού εἶναι χαμηλὰ σὰν τριγώνια. Σ' ἕνα στρογγυλὸ πρόσωπο δὲν ταιριάζουν τὰ ὀγκώδη καὶ ἐκκεντρικὰ καπέλλα: πρέπει νὰ ἐπιζητῇ τὴν συμμετρίαν, τὴν νεανικὴ γραμμὴ, τὴν ἀπλότητα.

Μὲ κάθε μέσον, προσπαθήστε νὰ ἐλαττώσετε τὸ μέτωπο ἐνὸς μακρυνοῦ προσώπου. Φορέστε, τότε ἕνα καπέλλο ἐλαφρὰ κατεβαστὸ πρὸς τὰ μάτια, γιὰ νὰ ἀποκρύψετε μέρος τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ προτιμήσετε τίς χαμηλὲς καλότητες. Ἄν, ἐξ ἄλλου, ἔχετε ἀνάγκη λίγου ὕψους δώστε τὴν καλότητα μὴ ἀναθόρπη γραμμὴ πού ἀνοίγει ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ ὑψηλῶναι πρὸς τὸ κρινίον. Μπορεῖτε νὰ φορέσετε φώμενες κανονιές, σπῶρ, μπετόν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τὰ τοποθετῆτε ἐμπρός.

Ὅταν ἕνα πρόσωπο εἶναι τετράγωνο, οὔτε ἡ καλλότα δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τίς εὐθείες γραμμὲς τοῦ πηγουνίου καὶ

τοῦ μετώπου, οὔτε τὰ μπόρ, γιὰτὶ αὐξάνουν ἀκόμη τὸ πλάτος τοῦ προσώπου. Ἀφήστε ἐλευθέρους τοὺς κροτάφους καὶ τὸ μέτωπο, φορέστε καπέλλα Τυρολέζικα, ἀποφεύγοντας τὰ μπετόν.

Ἄν τὸ πρόσωπό σας εἶναι τριγωνικό, ἀποφεύγετε τὰ μπετόν καὶ κοντὰ καπέλλα καὶ προτιμᾶτε φώμενες στρογγυλὲς ὅπως τὰ καπέλλα-φωτοστέφανο.

Τέλος, σχετικὰ μὲ τὸ χτένισμα, ἀποφεύγετε τίς ἀντιθέσεις: ἕνα μυτερὸ μοντέρο ἢ ἕνα φέτρο σπῶρ δὲν ταιριάζουν μὲ μπουκλὲς ἐπονής «Δευθυνηρίου». (Ντιρεκτουάρ). Οὔτε τὰ κανονιές, οἱ ἀνθισμένες τόκες καὶ τὰ μπετόν μὲ τὰ μακρυνὰ μαλλιά τοῦ κτενίσματος «μπὸ πάξ».

—55—

Πολλὴ συχνὰ μὴ γυναῖκα συνοδεύεται ἀπὸ τὴν φίλην τῆς ἢ τὸν σύζυγό της ὅταν πηγαίνει στὴν καπέλλου της. Ἐχει δίκιο ἢ ἄδικο.

Ὁ σύζυγος σπανίως καταλαβαίνει τὴν ἐντύπωση ἐνὸς καπέλλου πού δὲν εἶναι ἀκόμη τελειωμένο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἴδιο αὐτὸ καπέλλο ὅταν ἐτοιμασθῇ ἐντελὲς ἢ ὅταν προσαρμωσθῇ μὲ τὸ χτένισμα τῆς γυναῖκας τοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι περίφημο. Δηλώνει ἀποφθεγματικά: «Δὲν σοῦ πάει».

Ὅσο γιὰ τὴν φίλη, συμβαίνει πολλὴ συχνὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ ἕνα καπέλλο πού προβάει τὴν φίλην της καὶ σπεύδει νὰ τὴν συμβουλεύσῃ νὰ μὴν τὸ πάρῃ, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ ἐνείνῃ ὕστερα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Συχνὰ ἐπίσης μὴ γυναῖκα λίγο ἰδιόρρυθμη, συμβουλεύει τὴν φίλην της νὰ φορέσῃ κάτι ἐξαντρίκο, πού μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ στὴν σύμβολο, ὅχι ὅμως καὶ στὴν φίλην.

—56—

Η ΚΟΜΨΟΤΕΡΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ:

Ἕνα μανδῆλι

Μ' ἕνα μανδῆλι, λευκὸ ἢ χρωματιστό, θὰ ἐπιτύχετε ὠραϊότητα ἀποτελέσματα. Τὸ σοβαρὸ μαῦρο φόρεμά σας γαρνιζόμενο μ' ἕνα ζωηρὸ χρομὸ ἢ λευκὸ μανδῆλι θὰ πάρῃ ἕνα χαρούμενο νεανικὸ ὄψος πού θὰ τοῦ δώσῃ ὅλη τὴν κομψότητα πού ἀπαιτεῖται γιὰ ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα.

Τὸ μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα πού βλέπετε στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἐντελὸς διαφορετικὸ μὲ καθεμία ἀπὸ τίς διαφορετικὲς αὐτὲς γαρνιτούρες τοῦ λαιμοῦ. Ἡ φούστα εἶναι κομμένη «ἀν μπι-αί» καὶ τὸ κορσάζ δὲν ἔχει κανένα στόλισμα. Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βλέπετε:

1. Ἕνα μανδῆλι ἀπὸ λεπτὸ λινό, γαρνιρισμένο μ' ἕνα γαλόνι, συγκρατεῖται στὸ λαιμὸ μ' ἕνα κλίπς ἀπὸ μέταλλο ἢ χρωματιστὲς πέτρες.

2. Ἕνα μανδῆλι ἀπὸ μουσελίνα γαρνιρισμένο μ' ἕνα «ἀντρεντέ» ἀπὸ δαντέλλα σχεδιάζει ἕνα μικρὸ λαιμὸ.

3. Ἕνα μικροσκοπικὸ μανδῆλι μὲ μορφοῦρα ἀπὸ δαντέλλα, μπορεῖ νὰ κοπῇ στὴ μέση γιὰ νὰ σχεδιάσῃ τὰ ρεβέρ αὐτά.

4. Μ' ἕνα καλοσιδερωμένο μανδῆλι ἀπὸ ροζ λινό, κι' ἕνα ἄλλο μπλέ, ἐνωμένα μ' ἕνα μικρὸ φιογκάκι ἀπὸ γιρὸ-γυροῖν φτιάχνετε μὴ χαριτωμένη ἀνοιχτόχρωμη γαρνιτούρα.

Τὸ πῶς νὰ ἐκλέγετε

ΤΙΤΕΙΝΗ

Τὰ πόδια

Στὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα μου σὰς ἔγραψα λεπτομερῶς γιὰ τὴν αἰτιολογία καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ θεραπεία τῶν διαφόρων ἀντισθητικῶν καὶ ἐχληρῶν παθήσεων τῶν ποδῶν καὶ γιὰ τίς γενικὲς διαταραχὰς πού προκαλοῦν ἀπὸ τὴν παραμέληση τῶν παθήσεων αὐτῶν.

Σήμερα θὰ σὰς γράψω γιὰ τοὺς κάλους καὶ τίς διαφορὰς σκληρύνσεις πού παρουσιάζονται συνήθως ἐπάνω στὰ δάκτυλα ἢ ἀνάμεσά των, στὰ χότσια, στὶς

πέτρες, στὴν ραχιαία ἐπιφάνεια ἢ στὸ πέλμα τοῦ ποδός.

Οἱ περισσότεροι, ἐξ ἀγνοίας τῶν διαφορῶν σοβαρῶν συνεπειῶν πού εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ ἕνας κάλος, μεταχειρίζονται γιὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ποδὸς ἐπιχειρήματα μέσα. Ὅχι ὀλίγοι, δυστυχῶς, θάνατοι ἔχουν σημειωθῇ καὶ περισσότεροι ἀκόμη ἀκρωτηριασμοὶ ἀπὸ μολύνσεις, κατόπιν μιᾶς ἐπιπολαίας περιποιήσεως, ἢ ἀποκοπῆς ἐνὸς ἀσχηρῶν κάλου. Γιὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν — σὰς γράφω προκαταβολικῶς πρὶν προχωρήσω στὶς διαφορὰς λεπτομέρειες — μὴλις παρατηρήσετε κάποιον ἀσύνθητες ἐπώδυνον πρῖμο τοῦ κάλου σας μὲ μὴ ἐλαφρὰ τριγύρω του κοκκινίλα ἐπεκτεινόμενη συχνὰ καὶ στὴν ραχιαία ἀκρόμη ἐπιφάνεια τοῦ ποδὸς καὶ συνοδευόμενη πολλὰς φορές ἀπὸ πυρετὸν καὶ εἶνος, νὰ καλῆτε ἀμέσως τὸν γιαντὸ σας, γιὰτί ἴσως τὴν ἐπομένη ἡμέρα νάνα ἀργά. Οἱ κάλοι καὶ οἱ σκληρύνσεις προέρχονται ἀπὸ

τὸ τρίψιμο καὶ τὴν πίεση τοῦ ποδὸς στὰ παπούτσι, ἰδίως ὅταν τοῦτο εἶναι στενὸ ἢ κοντό. Διότι λοιπὸν τῆς συνεχῆς τριβῆς καὶ πίεσεως τοῦ παπουτσιοῦ κατὰ τὴν βάδιση ἐπέρχεται μὴ σκληρύνσεις τῆς ἐπιδερμίδος, ἀκριβῶς στὸ μέρος τοῦ ποδὸς, ὅπου γίνεται αὐτὴ, ὅποτε καὶ ἀρχίζει ὁ σχηματισμὸς τοῦ κάλου. Μὲ τὸν καιρὸ συνεχίζομένης τῆς ἀφορμῆς ἢ ἐπιδερμικῆς αὐτῆς σκληρύνσεως χύνεται μέσα στὸ δερμα (ρίζα τοῦ κάλου). Ὁ κάλος πιεζόμενος ἀπὸ τὸ παπούτσι ἐπάνω στὰ εὐαίσθητα νεῦρα τοῦ ποδὸς, ἐπιφέρει τὸν πόνο.

Ὅστε γιὰ ν' ἀποφύγετε τοὺς κάλους, τὸ καλλίτερο μέσο εἶναι νὰ φορᾶτε φαρμακευτικὰ παπούτσια. Εἶναι φανερόν ὅτι ἅμα πύση ἢ πίεση τοῦ παπουτσιοῦ καὶ συνεπῶς ἡ τριβὴ τοῦ δακτύλου, ὁ κάλος θ' ἀτονῇ, τὸ πόδι θ' ἀνακουφισθῇ καὶ σὲ λίγο ὁ κάλος θὰ πέσῃ. Οἱ κάλοι ποδῶν ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον, ἀναλόγως τῶν ὑπομετρικῶν καιρικῶν μεταβολῶν καὶ τῆς πίεσεως πού ὑφίστανται. Ἕνα καλοφτιαγμένο καπακὸ εἶναι ὁ καλλίτερος γιαντὸς καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον ριζικό φάρμακο γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ κάλου καὶ ἐπικινδύνους κάλους. Ὅσα φάρμακα κι' ἂν μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ ξερίζωμα, ὅσες φορές κι' ἂν ἀκόμη ὑποστήτε τὴν χειρουργικὴ ἀπὸ τὴ ρίζα ἀφαίρεση των, οἱ κάλοι θὰ ἐναναγίνουν καὶ στὸ ἴδιο μάλιστα μέρος ταχύτατα, ἂν δὲν φορέσετε φαρμὰ παπούτσια.

Ὁ ὅδε ποτε πρὶν εἰπεῖ νὰ κόβετε τοὺς κάλους σας. Αὐτὴ εἶναι μὴ πολλὴ κακὴ συνήθεια, πού μπορεῖ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε — μέσα σ' ἐλάχιστες ἡμέρας — νὰ σὰς ὀδηγήσῃ στὸν τάφο. Ἀπὸ γενικὴ σιφαιμία, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν συχνὰ καὶ ἡ Ἐπιστήμη παρ' ὅλες τίς προσόδους τῆς εἶναι ἀνίκανος νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ἄν ἐν τούτοις παρακούοντας τίς συμβουλὰς αὐτὰς κόβετε τὸν κάλο σας καὶ τὸν ματώσετε, τότε ν' ἀφήσετε νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ἄφρονον, δίχως νὰ τὸ σταματήσετε, κι' ἀφοῦ τὸ πλύνετε κατόπιν μὲ ἀρκετὸ οἰνόπνευμα νὰ τοῦ κάνετε ἀμέσως καὶ μιὰν ἐπάλειψη δάμματος ἰωδίου. Ν' ἀποφύγετε δὲ τοῦλάχιστον ἐπὶ 24 ὥρας νὰ βάζετε παπούτσια καὶ νὰ μείνετε στὸ κρεβάτι μὲ τὸ πόδι ὑψηλὰ σ' ἕνα μαξιλάρι, γιὰ νὰ προλάβετε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν φλεγμονὴ τοῦ κάλου καὶ τὴν σοβαρὰ συνέπειά της, τὴν λομφογανγίτιδα, πρὸδρόμον πάντοτε μιᾶς σοβαρωτάτης κι' ἀκρωτῆς ἐπικινδύνου γενικῆς καταστάσεως.

Καὶ μὴ τελευταία συμβουλή: Τὸς κάλους σας νὰ τοὺς περιποιῆσθε μόνοι σας. Νὰ μὴ καταφεύγετε σὲ ρακλαμαρξόμενες ὡς δὴθεν εἰδικὰς πεντικουρίστες γιὰ τὴν ἀφαίρεση καὶ θεραπείαν τῶν κάλων. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτοὺς ἀγνοοῦν τελείως τὴν ἀσπῆα καὶ τὴν ἀντισήλκα καὶ γίνονται ἔτσι, παρὰ τὴν ἀνεπαρκῶς συμφορῶν.

Δερματολόγος Ἰατρός Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

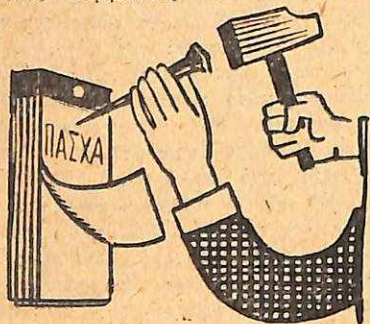
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δά μείνη άραγε καμιά φορά στη θέση του το Πάσχα; Πέρυσι το γιορτάσαμε στις 2 Μαΐου. Έφ'έτος το γιορτάζουμε στις 24 Απριλίου.

Και ο καθένας αναρωτιέται: Γιατί η μεγάλη αυτή γιορτή της χριστιανότητας δεν γιορτάζεται κάθε χρόνο σε μία άρισμένη ημερομηνία;

Αυτό συμβαίνει γιατί το φεγγάρι

δεν ένοει να έλθω σε συμβιβασμό με την Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας.

Το Πάσχα πρέπει να γιορτάζεται την Κυριακή που άκολουθεί την πρώτη πανσέληνο, μετά την ισημερία. Ο κανών αυτός έτέθη κατά το έτος 325 μ. Χ. Άλλ' η πανσέληνος δεν έρχεται πάντοτε την ίδια μέρα μετά την ισημερία κι' έτσι η γιορτή του Πάσχα είναι κινητή.

Η Κ.Τ.Ε. έχει συγκεντρώσει μέχρι σήμερα 200 σχέδια άκίνητοποιήσεως του Πάσχα, μη υπαρχούσης καμιάς αντίρρήσεως εκ μέρους των διαφόρων εκκλησιών. Η επικρατέστερα γνώμη είναι να όρισθ' η ημέρα έορτασμού του Πάσχα η δεύτερη Κυριακή του Απριλίου. Άλλά θα γίνει ποτέ αυτό;

ΘΑ ΤΟΝ ΠΑΝ... ΤΟ ΡΕΥΜΑ

Ο περίφημος Άλλαν Ζερμπά, θαυμάσθηκε από όλον τον κόσμο, όταν πρωτοπέρασε τον Ωκεανό μόνος του, πάνω σ' ένα μικρό ιστιοφόρο πλοιάριο, έφωδιασμένο επί πλέ-

ον με ένα μικρό βοηθητικό κινητήρα, και με πηδάλιο, φυσικά.

Τι θα κάμουν, τώρα, οι θασιώται των έσυνήθιστων συγκινήσεων, όταν μάθουν ότι κάποιος άλλος τολμηρός

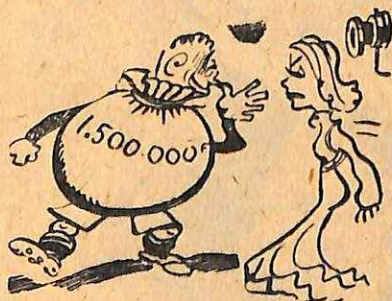
νέος, ο σενιόρ Χουάν Μολίνα Καρντόθα, από την Μπαρκαλόα της Κούβας, ξεκίνησε από το λιμανάκι της πατρίδας του για την Σουηδία ή την Νορβηγία, πάνω σε μία μεγάλη βάρκα με κατάστρωμα, πολύ γερή, αλλά που δεν έχει ούτε πανιά, ούτε μωτέρ, ούτε κουπί... ούτε πηδάλιο!...

Άπίστευτο και όμως αληθέστατο. Ο νεαρός Χουάν, που είναι ένας πρώτης τάξεως κολυμβητής — αν φθάνει μονάχα αυτό... — θα φθάσει στο τέλος του ταξιδιού του κατά πολύ πρωτότυπο τρόπο: προωθούμενος από το ρεύμα του μεξικανικού κόλπου, το περίφημο Γκόλφ Στρήτ, που, ως γνωστόν, ξεκινά από τον κόλπο αυτόν και φθάνει ως τα βορειότερα της Εύρώπης, κανονίζοντας έτσι την θερμοκρασία της. Ο σενιόρ Καρντόθα υπολογίζει ότι θα φθάσει στις άκτες της Νορβηγίας σε 18 μήνες περίπου, για καλό και για κακό όμως, αυτός πήρε μαζί του τρόφιμα και νερό για δυο χρόνια, επί πλέον δε είχε την πρόνοια να έφωδιασ' το πλοίο του με ένα μικρό ασύρματο.

Για κάθε ένδεχομένο...

ΟΥΤΕ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΝΑ ΗΤΑΝ!

Ένας έπαγγελματικός ποδοσφαιρικός σύλλογος της Γλασκώβης έπληρώσε σ' έναν άλλον, για την

πρόσληψη του "Ιντερ Μποκκάν 1.500.000 φράγκα.

Τόσο ποσόν για έναν ποδοσφαιρική; Ασφαλώς η Γκρέτα Γκάρμπο και η Μάρλεν Ντίτριχ θα έκπλαγουν.

ΣΚΑΚΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ένα από τα πιο παλιά παιχνίδια, είναι, ασφαλώς, και το σκάκι. Αιώνες και άνθρωποι το έσεβάσθησαν και έτσι είναι σήμερα όπως περίπου το έφαντάσθηκε και το κατεσκεύασε ο έφευρέτης του. Ήταν ως τώρα ένα παιχνίδι ειρηνικό. Οι Γερμανοί, όμως, που τίποτε δεν έμεινε που να μην το... δώσουν χαρακτήρα συναγερμού, έβαλαν χέρι και στο σκάκι. Έτσι, ο «βασιλιάς» αντικαταστάθηκε με έναν άετο και τα άλλα πιόνια με... τάνκς, τορπίλλες, αεροπόρους κ.λ.π.

ΤΑ ΠΗΡΑΝ... ΓΙΑ ΚΥΨΕΛΗ

Ένα πάρκο του Βερολίνου καθότανε μία ήλιόλουστη μέρα ένας σεβάσιμος γέρος, που έτρεφε μία μεγαλοπρεπή γενειάδα.

Ο ήλιος ήταν γλυκός και ο γέρος άποκοιμήθηκε. Όταν, όμως, έξύπνησε, άντελήφθη ότι μέσα στις λόγιες της γενειάδας του επικρατούσε μία άσυνήθιστη κίνηση. Ένα πλήθος από μέλισσες είχαν κρίνει καλόν να έγκαστασθούν μέσα στο δάσος που κρε-

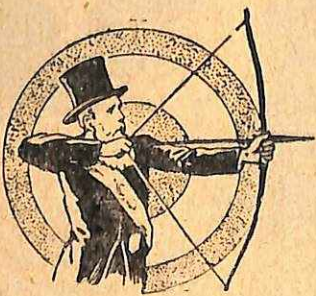
μόταν από το σαγόνι του. Έντρομος ο γέρος έμπεξε τις φωνές και σε λίγο κατέφθαναν δυο χωροφύλακες με άσφουξιόγωνα άβρια. Έτσι, οι μέλισσες έγκάτελειψαν τη γενειάδα και ο γέρος έτρεξε γραμμή στο κουρείο.

ΦΟΒΕΡΟΙ... ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Υπελογίσθηκε ότι αν όλα τα σπουργία του κόσμου εξαφανίζονταν σήμερα κι' έμεινε ένα ζευγάρι μόνο στη γη, ύστερα από 30 χρόνια θα ύπληχαν πάλι με την αναπαγωγή τόσα σπουργία, όσα και σήμερα.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Το ρεκόρ της διαρκείας για την κατοχή ενός πρωταθλήματος, το κατέχει ασφαλώς ο Βέλος το-ξότης κ. Ουμβέρτος Βάν "Ιλλις, ο όποιος έκέρδισε το πρώτον βραβείον

εις ηλικίαν 16 έτών. Σήμερα είναι έβδωμήντα δύο έτών κι' έξ'... θεί να κατέχη το πρωτάθλημα... τολ-βολίας. Έχει νικήσει σ' όλους τους όλυμπιακούς άγώνες!

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μυρζέ

Άριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Τέσσερις φίλοι ο Σωνάρ ο Ροδόλφος ο Μαρκέλλος και ο Κολλίνος καλλιτέχναι, ζωγράφοι και ποιηταί στά πρώτα των δωματίων, φτωχοί, ιπποτικοί και άνθρωποι που αγαπούν τη ζωή και την περνούν αφήφιστα ζούν στο Παρίσι συνδεόμενοι απ' την κοινή τους φτώχεια και κάνοντας τα αδύνατα δυνατά με διάφορα άδεια και χαριτωμένα κόλπα να τα δώλουν πέρα με την άδεκαρία τους.

Ένα πρωί ο Ροδόλφος έρωτεύεται με κάποιαν δίδα έλευθερίαν ήβαν τη Φλογέρα την όποιαν συστήνει ένα θράδυ σ' ένα χορό και στον φίλο του Μαρκέλλο.

Την Φλογέρα την έρωτεύεται άμέσως ο Μαρκέλλος και όταν ο νοικοκύρης της την πετά έξω, αυτός την φιλοξενεί στο δωμάτιο του...

Έν τω μεταξύ ο Ροδόλφος έρωτεύεται επίσης, κάποιαν Λουίζαν που ύστερα από μνησόν πλατωνικών έρωτα τον εγκαταλείπει. Κάποτε ο Μαρκέλλος με τον Ροδόλφον ύπόσχονται στους φίλους και γνωστούς των ένα χορόν μεταστρώνοντας και το πρόγραμμα των άταξιόν του χορού. Φθάνει όμως και η προηγουμένη του χορού και δεν έχουν κατορθώσει να οικονομήσουν τα λεφτά που χρειάζονται εν τέλει κατορθώνουν να δρούν μόνο 15 φράγκα με τα όποια δίνουν τον χορό. Στο χορό αυτό, ένεκα του κρύου που επικρατεί στο δωμάτιο, ρίχνουν σιγά-σιγά όλα τα...καθίσματα στο τζάκι για θέρμανση!

Ο Ροδόλφος πληρονομά 500 φράγκα τα όποια, ενώ έχει εφαρμόσει όπως λέει αймаτρεές οικονομίες, καταφέρνει να ξεδέψη, με τον Μαρκέλλο σε 15 μέρες και μένει πάλι άφραγκος την στιγμή ακριβώς που έχει ύποσχεθ' σε μία μοδίστρα ραντεβού όπου του...ειάζονται 5 φράγκα. Μετά από άπίστευτες περιπέτειες βρίσκει τα 5 φράγκα και τα ξεδεύει με τη μοδίστρα. Τόν άλλο γειώνα πάλι ο Ροδόλφος βρίσκειται έρωτευμένος με την εξαδέλφη του την Άγγελική στην όποια για να προσφέρει άνη αναλαμβάνει να γράψη... λυπητερούς στίχους σε μία χήρα για τον τάφο του άνδρός της. Για να ξεταθ' στο δωμάτιό του ενώ γράφει τους στίχους, ρίχνει για θέρμανση στο τζάκι τα χειρόγραφα του έργου του ο «Έδωκτης».

Τέλος γράφει τους στίχους και καταφέρνει τόν σπό του. Στις 15 Απριλίου ένα πρωί δέχεται την επίσκεψη ενός κλητήρος που του ζητά 150 σ... ένα γραμμάτιο που χρωσά. Κατόπιν δέχεται τον νοικοκύρη του τον κ. Ποθητό και μ' αυτόν τώρα συζητεί τα του γέροντος... συνεχίστε:

ΙΙΟΝ

Σταθήτε, παρακαλώ. Έμείναι-μεν σύμφωνα να χωρίσωμεν τους λογαριασμούς. Τα χρήματα αυτά μου τα δανεί-

Μασέμ

σατε ως φίλος. Άς αφήσωμεν λοιπόν τον λογαριασμόν της ύποδημα-τοποιίας και άς κανονίσωμεν τον της φίλιας. Είς πόσα άνέρχεται η προς έμέ φίλια σας;

—Είς είκοσιεπτά φράγκα.

—Μόνον τόσα; Ημπορείτε να καυχήθητε ότι άπεκτήσατε φίλον πολύ ευθύνα. Λέγομεν λοιπόν, έβδομηντα πέντε, έξήντα και είκοσιεπτά... Πόσα τ' όλον;

—Έκατόν έξήντα δύο! είπεν ο κ. Ποθητός.

—Έκατόν έξήντα δύο φράγκα, επανέλαθεν ο Ροδόλφος. Ποίος θα τ'όπίστευεν! Η πρόσθεσις κάμνει θαύματα. Τώρα λοιπόν όπου έκανονίσωμεν τας δσοληψίας μας ήμπορούμεν και οι δύο να ήμεθα ή-συχτοι. Τόν έρχόμενον μήνα θα σας έξοφλήσω αυτούς τους λογαριασμούς. Και έπειδή κατά το διάστημα τούτο θα αύξηση θεαίως ή άμοιβαία έμπιστοσύνη και φίλια μας, αν και πάλιν δεν εύκολυνθώ, θα σας ζητήσω και άλλην άναβολήν, και αν τύχη να διάζωνται ο οικονομήσουν τα λεφτά που χρειάζονται εν τέλει κατορθώνουν να δρούν μόνο 15 φράγκα με τα όποια δίνουν τον χορό.

Αυτό το δεύτερον ήμπορεί να μην είναι ψεύδια, άπήντησεν άπειλητικώς ο κ. Ποθητός.

Ο Σωνάρ έκατοίκει παρά την Μονμάρτην, εις την άλλην άκράν των Παρισίων, ή δε έκδρομή δεν ήτο ακίνδυνος διά τον Ροδόλφον διά τον λόγον ότι την ήμέραν εκείνην εξεφύτρωσαν οι δανεισταί εις τους δρόμους ως άμάνιται. Προς ελάττωσιν του κινδύνου ήδύνατο να μεταβή εις Μονμάρτην διά των έξωτερικών βουλεβάρτων, άλλ' αντί τούτων έπρωτίμωσε τας κεντρικάς όδους, έχων την μεγάλην έλπίδα ότι την 15ην Απριλίου έσυνήθιζαν τα έκατομύρια να περιφέρονται εις τους δρόμους επί της ράχεως των είσπρακτόρων των Τραπεζών και δεν ήτο άπολύτως αδύνατον να παραπέση κανέν χιλιόφραγκον χαρτονόμισμα και να μείνη έκθετον εις το έλεος των διαδωτών. Ταύτα σκεπτόμενος εβάδιζε θραδέως βλέπων κατά γης, άλλ' ούδεν άλλο εύρε κα-τά το δίδωρον περιπάτον μέχρι της οικίας του κ. Σωνάρ παρά δύο καρφίδας.

—Σύ εισαι; είπεν ο Σωνάρ. —Όλος κι' όλος. Έρχομαι να προγεματίσω μαζί σου.

—Δέν έρχεσαι εις καλήν ώραν. Πρώ όλίγου έφθασεν ή έρωμένη μου, την όποιαν έχω θεκαπέντε ή-μέρας να ιδώ. ώστε ένωσεις...

—Πολύ καλά. Μήπως έχεις έκ-ατόν φράγκα να με δανείσης;

—Πώς και σύ! άπήντησεν ο Σωνάρ τρέσων μεμψίμοιρον βλέμμα εις τον φίλον του, και σ' ήλθεσ' ν' αύξησης τας τάξεις των έχόντων οι όποιοι ήσαν να με καταδίδωκον πριν ένομή έσημερώση!

—Έξοφάσατε να πάρετε τον σάκ-κον σας, εφώνησεν εις αυτόν ο Ρο-δόλφος εκ της κορυφής της κλίμα-κος.

Άλλ' όταν έμεινε μόνος ή εύθυ-μία του ήλαττώθη κατά πολύ.

—Τι ζωή! άνέκραξεν ο δυστυχής νέος, σπογγίζων τον περιρρέοντα τ'ό μέτωπόν του ιδρώτα, θα έπρωτιμού-

Τὰ ὠδεῖα μας

Ἐθνικόν Ὁδεῖον: Ἡ σχολὴ ρυθμικῆς καὶ χοροῦ τῆς Κας Μαίρης Βρυάκου (Μαυράκη)

Μιά πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Καὶ ἄλλη μιὰ ἀκόμη σχολὴ ρυθμικῆς καὶ Χοροῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου. Ἡ τῆς κ. Μαίρης Μαυράκη — (Βρυάκου). Μιά ἐπίσης μεγάλη τάξις, μετὰ τὴν τῆς κ. Ζουρούδη ἢ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς εἶνε καὶ ἡ καθαρὴ ἐπίσημη τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου, γιατί ἡ σχολὴ τῆς κ. Ζουρούδη γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔγραψα στὸ περασμένο φύλλο εἶνε ἀπλῶς πατρонаρισμένη ἀπὸ τὸ «Ἐθνικὸ Ὁδεῖο» ἐξηγουόμεθα; Λοιπὸν ἀρχίζουμε. Θὰ ἀφήσω πρῶτα τὴν κ. Μαυράκη νὰ μιλήσῃ μονάχη τῆς γιὰ τὸν ἑαυτὴ καὶ γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς καὶ ὕστερα θὰ μιλήσῃ στὸ ρεπορτάζ τῶν ὀνομάτων τῶν μαθητριῶν... Λέγω μόνο μαθητριῶν, γιατί ἡ κυρία Μαυράκη ἔχει μόνο μαθήτριες. Μαθητὰς δὲν δέχεται κανένα. Τὸν μόνον ἂ ν τ ρ α πὺ θλέπει ἡ τάξις εἶνε ὁ σύζυγός τῆς ὁ λαμπρὸς... Λάμπρος Μαυράκης ὁ ἐκλεκτὸς τενόρος τοῦ μελοδράματος, ἔχει ρίξει ἕνα τέτοιο μπόι πὺ θαυμάζεται ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς μουσικῆς...

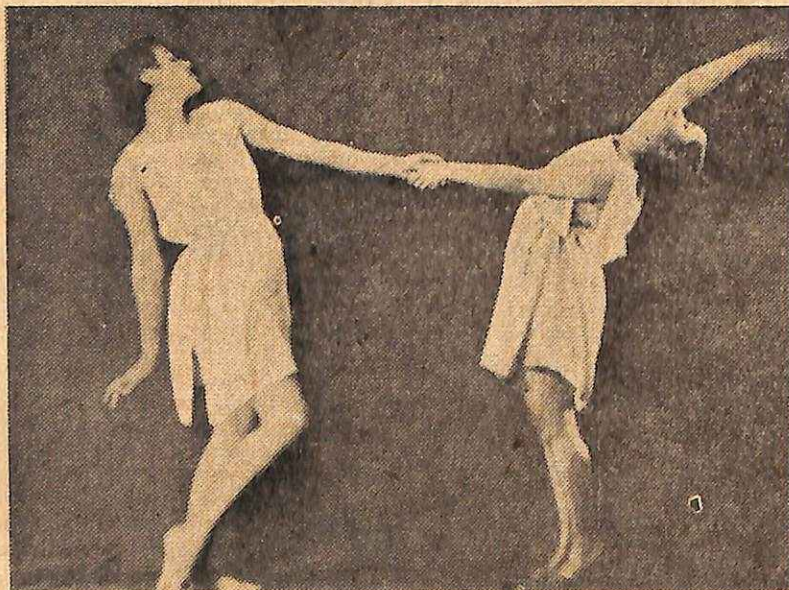
Τὴν κυρία Μαυράκη λοιπὸν συναντῶ στὸ Ὁδεῖο λίγη ὥρα προτοῦ ἀρχίσει τὸ μάθημά τῆς. Μ' εὐχαρίστησε πὺ δὲν τὴν ἔχασα καὶ πὺ θὰ ἀφιερῶ καὶ γι' αὐτὴν μιὰ σελίδα στὸ περιοδικὸ μας καὶ ὕστερα ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς πρῶτα καὶ γιὰ τὶς μαθήτριές τῆς ὕστερα:

—Χορεύω ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ πρῶτοκατάλαβα τὸν κόσμo. Ἀπὸ μωρὸ παιδί. Ἀπὸ τότε εὐρίσκα στὰ μοτίβα τῆς μουσικῆς μιὰ ἐξέωρη εὐχαρίστηση καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς μου ἔδινε τὴν ιδέα νὰ δημιουργήσω καὶ ἐγὼ πὺ τὸ κατάρθωσα μετὰ τὶς ἀτεχνές ἀλλὰ τόσο ἐμφυτες κινήσεις μου. Μετὰ ὅταν ἔφτασα 6 χρονῶν ἀρχισα νὰ παίρνω μονάχη μου μαθήματα μὲ τὸν καθρέφτη. Μετὰ οἱ γονεῖς μου, πὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ἀγαπήσουν κ' αὐτοὶ τὴν ιδέα τοῦ χοροῦ, μ' ἐβάλαν σὲ τακτικὴ διδασκαλία ὥσπου στὰ 1933 πῆρα δίπλωμα ἀπὸ τὴν κ. Βαϊντὰ στὸ Ἐθνικὸ Ὁδεῖο. Ἀπὸ τότε γινώρισα τὴν ἀληθινὴν δουλειὰ μελέτης καὶ μελετῶ γιὰ νὰ δημιουργήσω καὶ

τι. Ἐρχονται θράδα πὺ δὲν κοιμᾶμαι ἢ γιὰ νὰ βρῶ ἕνα λάθος στὴ χορογραφικὴ μου κίνηση, ἢ γιὰ νὰ φτιάξω ἕνα καινούριο χορὸ μου. —Ἡ εἰδικότης σὰς ποῖα εἶνε;

Ἡ Κα Μαίρη Βρυάκου.

Οἱ δεξ Πανουλάτου καὶ Ἀσημοῖτη, ἡ πρώτη τελειόφοιτος καὶ δευτέρη τῆς ἀνωτέρας.

—Κλασικὸς καὶ μόνο χορὸς καὶ μ' αὐτὸν καὶ μόνο ἀσχολοῦμαι, διαβάξω ἀδιάκοπα καὶ προσπαθῶ νὰ τὸν κάνω ἀγαπῆτὸ καὶ στὶς μαθήτριές μου. Μέχρι σήμερα ἔχουμε χορεύει ἀρκετὲς φορὲς. Σὲ ἀρχαῖα δράματα μετὰ καθαρὴς ἀρχαιοπρεπὴ χαρακτῆρα ὥπως στὴ «Θυσία», τὸν «Πόνος μιᾶς Καρυάτιδος», τὸν «Υμνος στὸν ἥλιο», ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάννας» τοῦ κ. Μανώλη Καλομοῖρη. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τῆς παραστάσεως στὰ διάφορα θεάτρα, ἡ σχολὴ μου ἔχει σημειώσει καὶ ἄλλες ἐπιτυχίες, εἰς τὸ Στάδιον μετὰ τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» ὥπως καὶ ἐμφανίσεις στὴν Πόλη καὶ στὴ Γερμανία στὰς ἐορτὰς τῆς «Ὀλυμπιάδος», Μεγάλη μου τύχη ἦταν πὺ ἀπὸ μικρὴ ἀνατράφηκα μετὰ μουσικὴ ἀφοῦ ἡ μητέρα μου εἶνε ἡ ἄλλοτε καθηγήτρια καὶ διευθύντρια τοῦ Ὁδείου Πειραιῶς κ. Φώφη Βέλλα, κατόπιν κυρία Βρυάκου... μετὰ σύζυγον λάτρην τῆς μουσικῆς, Κερκυραῖον, ἔγγονον τοῦ Μαντζάρου.

Γι' αὐτὸ ἔμαθα νὰ ξεχωρίζω τὴν καλὴ μουσικὴ καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴ νοιώθω. Γιὰ μένα ὁ Σοπὴν, ὁ Μπετόβεν, ὁ Μπαχ εἶνε τὸ εὐαγγέλιο τῆς μουσικῆς τέχνης καὶ εἶμαι εὐτυχὴς πὺ μπορῶ νὰ ἐκφράσω καὶ γιὰ λίγο αὐτὸ πὺ αἰσθάνομαι μετὰ τὸν χορὸ μου... Φτάνουν αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἀσφαλῶς θὰ σὰς κούρασ...

—Καθόλου... Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε λίγα ὀνόματα μαθητριῶν σὰς πὺ πῆραν δίπλωμα ἀπὸ τὴν τάξις σὰς;

—Εὐχαρίστως! Δίπλωμα πῆρα νὰ πολλὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ δίδες Ριζοκάρη, πὺ ἦ μίᾳ ἐργάζεται τὴν τῆς Πάτρας μετὰ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἡ δὲς Μ. Ἀσημοῖτη. Ἐγὼ καὶ μαθήτριες τῆς «ἀνωτέρας» τὰς δίδας Μαρ. Πανουλάτου, Θ. Ἀλεξανδροπούλου, Κεσίτῳλου καὶ Μ. Ἀλεξίου.

—Τώρα μαθήτριές σὰς... καὶ λίγα ταλέντα σὰς.

—Πρὸς Θεοῦ... τὰ ταλέντα τὰ ἀποφεύγω νὰ τὰ ἀναφέρω... Ἐγὼ περὶ πὺ ἐξήντα μαθήτριες τῆς Ρυθμικῆς γυμναστικῆς καὶ τοῦ κλασικοῦ χοροῦ. Ἐκτὸς βέβαια τῶν σχολειῶν πὺ διδάσκω ἔξτρα. Ἐγὼ καὶ μαθήτριες τριῶν καὶ τεσσάρων

ἐτῶν, ἔχω καὶ μαθήτριες ὀκτώ καὶ ἑννέα ἐτῶν, ἔχω καὶ μεγάλες δεσποινίδες καὶ κυρίες πὺ δὲν θὰ σὰς τις ἀναφέρω...

—Γιατί;

—Γιατί οἱ μαθήτριές μου αὐτὲς κάνουν γυμναστικὴ ρυθμικὴ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν σιλουέτα... Ἀχ αὐτὴ ἡ σιλουέτα... Κατάντησε νὰ εἶνε τὸ ἀπαντὸν τῆς γυναίκας!... Ἡ ὡμορφία τοῦ προσώπου δὲν παίζει κανένα ρόλο μὲρὸς στὴ διατήρησιν τῆς σιλουέτας!... Ἀλλ' αἷς μὴν λέμε πολλὰ γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι γυναίκα!... Τώρα ὀνόματα... μικρῶν καὶ μεγάλων... Δίδες Ζ. Μπράντις, Θ. Γαρνάρη, Μ. Γεράση, Μ. Ζουαζύ, Εὐαγγ. Πατὰ, Φ. Ράμμου, Μαίρη Μαυράκη, — συνονόματη καὶ συνεπώνυμη — ἀνεψιὰ τοῦ συζύγου μου — Ἰρέν Τζέννα, Π. Ρογκάκου, Γέρτα Στρόιτς, Ρένα Βερισιώτη, Ρίτσα Ἀδαμοπούλου, Μαρία Βασιεστάνη, Καψάσκη, Β. Ἀδαμοπούλου, Μπέρα Ράνιου, Ζωὴ Πανα-

γιωταρὰ, Ἐλενίτσα Βέλτσου, Κίτσα Σαντοπούλου, Ε. Κοφτοῦ, Κ. Καλιάκη, Α. Σταυροπούλου, Ἰβὲτ Καμχί, Σωσὼ Παπαδοπούλου, Καίτη Μαρκετίου, Ἑλλη Ριζοπούλου, Μ. Ζαμάνου, Τιτίκα καὶ Μαίρη Ξηρόκωστα, Ρίτσα Μπαλετσάρη, Κ. Λιναρὰ, Τ. Ἀθανασίου καὶ ἄλλες... δυστυχῶς δὲν θυμοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμή. Νὰ με συγχωρεῖτε γιατί σὲ λίγα λεπτά ἀρχίζει τὸ μάθημά μου... Ἀς με συγχωρήσουν καὶ οἱ μαθήτριές μου ἂν ἔχασα μερικές...

—Ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας μου. Ἡ δὴλώς σας με ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης καὶ ὅσες δὲν δοῦν τὸ δνομά τους ἂς μὴ τὰ βάλουν μαζί μου, ὅπως συμβαίνει μετὰ πολλὰς μαθήτριες τῶν ἄλλων τάξεων τοῦ Ὁδείου μας...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Οἱ τάξεις βιο-
λιού τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΥ φύλλου τῆς Η ἘΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ,

εἰσερχομένη εἰς τὴν Β' ἐξομηνίαν ἀπο τῆς

ἐκδόσεως τῆς,

δὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς

τὰ ἐξῆς νέα συναρπαστικὰ ἀναγνώσματα:

Τὴν πρὶ κατὰ πληκτικὴν σελίδα τῆς συγχρόνου ἱστορίας

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Νέες Ἀποκαλύψεις γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ διαβόλου Ρασπούτιν. — Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ μοναχοῦ Βαρθολομαίου, πὺ ἐπὶ 4 χρόνια ἔζησε κοντὰ εἰς τὸν ἀγύρτην ψευδοκαλόγηρον.

Ἐνα ἡθογραφικὸν Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα

τοῦ κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη

“ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ - 1938 ”

Εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς φτωχῆς πεταλούδισσας, πὺ ἔκαψε τὰ φτερά τῆς γιατί θέλησε νὰ πετάξῃ ψηλὰ, πρὸς τὸ φῶς...

“ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΥΠ' ΑΡ. 7 ”

Ἐνα ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα πὺ θὰ διαβασθῇ μετὰ ἀγωνίᾳ δὲς ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ γραμμὴν ἕως τὴν τελευταίαν.

Τὸ πασχαλινὸν φύλλον τῆς Δρ. ΔΥΟ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σὲ νέο ποιητὴ

Σὰν ροδίξῃ ἡ αὐγὴ, μὴ φεύγεις γιὰ
τὰ δάση!...

...Εἶναι κάποια μαγεμένα μονοπάτια
πὺ σκλαβώνουν τὸ διαβάτη μετὰ λαλιὰς
κ' εἶναι ἀκόμη οἱ λυπημένες σιγαλιὰς
πὺ σοῦ κλέβουν τὴ σκέψη ἀπὸ τὰ
ἱμάτια....

Καὶ θὰ ζήσης πὰς σὰν ξένος πὺ τῇ
ἰσκέψῃ τοῦ ἔχει χάσει
σὲ ταξίδι μακρινό....

Στ' ἀκρογιάλι νὰ μὴν πᾶς ἀργὰ τὸ
ἰδεῖται

Εἶναι κάποια λευκοφτέρουγα πουλιά
πὺ ἀγαποῦν τὴ συννεφιά, τὴν τρι-
κυμιά
καὶ μαντεύουν τὰ δάκρυα τῆς σιω-
πῆς σου...

Κ' εἶναι ἀκόμα κάποια ἐπιβουλή
ἰερήμια
πὺ σκλαβώνει τὴ χαρὰ σου τὴν ψυ-
χὴ σου.

Καὶ θὰ ζήσης πὰς τὰν ξένος, τὴν ψυ-
χὴ τοῦ πὺ ἔχει στείλει
σὲ ταξίδι μακρινό....

Σὰν νυχτάνει, τῆς ἀγάπης σου τὰ
ἱμάτια

μὴν τὰ βλέπεις... Τὴν παιδιὰτικὴ
ἰκαρδιά
θὰ στὴν κλείσουν ὅλη μέσα στὸ βυθὸ
ἰτους

θὰ τὴν κάνουν τραγοῦδι, κ' ὄνειρό
ἰτους...

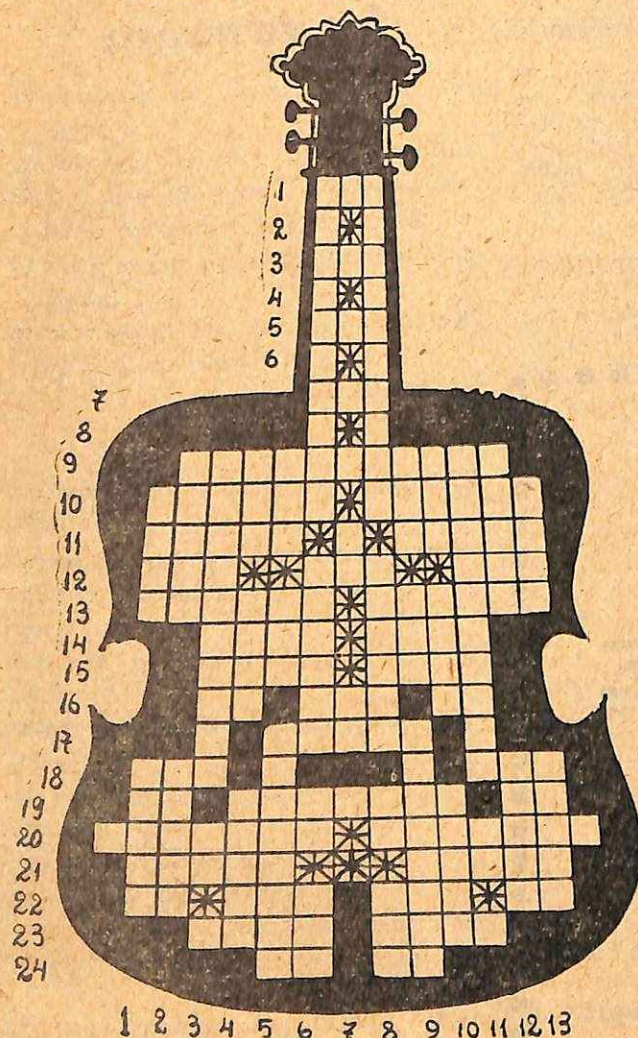
θὰ στὴν πάρουν σὲ κόσμo μακρινό
σὲ ταξίδια πὺ ἀψηφοῦν τὸν οὐρανό...

Κ' ἔπειτα Δίχως τὴ μικρὴ καρδιά,
ἰτὴ ματωμένη,
πὺ θὰ ζήσης!...

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

9. Τά... ἐκ τῶν Σῶν...
— Ἡ μεγαλύτερη εἰκονο-
γραφημένη ἐδδομαδιαία ἐ-
πιθεώρησης. — Α. Σ.

20. Θαλασσινὸ τῆς Σα-
ρακοστής. — Ἡφαίστειον
καὶ ἐπαρχία τῆς Δημο-
κρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ.
21. Ὄνομα πολλῶν Φα-
ραῶ τῆς Αἰγύπτου. — Η...
τοῦ Πέραν.

22. Παρακελευστικόν.
— Λέγεται τὸ τηλέφωνο.
— Τοπικὸν ἐπίρρημα. —
Ἄρθρον (πληθ.).

23. Παράλιος πόλις
τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν
Προποντιδα. — Τὸ κάνω
στὴ φωτιά, ἀλλὰ καὶ στὰ
χεῖλη.

24. Τελικὸς σύνδεσμος.
— Ἀῖον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1. Πτηνὸν κατοικίδιον.
— Οὐράνια σώματα.

2.ία Κυρίου καὶ ἔ-
λεος. — Κάνουμε τὸ πᾶν
γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουμε.

3. Μέρος τῆς ἐκκλη-
σίας (δὴμ.). — Γράμμα
γαλλικόν.

4. Πρόθεσις. — Εὐ-
φλεκτον ξύλον (δὴμ.). —
Εἶμαι... Εἶναι.

5. Ἄρθρον (γεν.). —
Σύνδεσμος τελικὸς. —
Κάλπιχο.

6. Δημοκρατικόν. — Ἀ-
γωνιστὴς δρόμου (κλῆτ.).
Βυζαντινὴ νότα. — Πο-
σοτικόν.

7. Ἐρωτηματικόν. — Ὑ-
ποθετικόν.

8. Αὐτὰ ποὺ δὲν τὰ χωράει ὁ νοῦς.
— Πολεμιστὰς τῆς Ἀθρησινίας κατὰ τὸν
μετὰ τῆς Ἰταλίας πόλεμον. — Κτητικὴ
ἀντωνυμία (πληθ.). — ... σῶσε.

9. Ἐν τῷ... καὶ τὸ θαῦμα. — Ποταμοὶ
τῆς Ἑλβετίας. — Ποταμοὶ τῆς Φινλαν-
δίας.

10. Πρόθεσις. — Ἀφαιρετικόν. — Ὁ
νεκρὸς ἐντὸς φερέτρου (γεν. πληθ.).

11. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἀλῆ πασᾶς.
— Υ. Α.

12. Ἰμάντες δι' ὧν συγκρατεῖται ὁ ἵπ-
πος. — Ἀειθαλὲς καρποφόρον.

13. Ἦμεθα, ἦσθε... καὶ ἱεραὶ.

— — —

Τὸ καλάδι μετὰ τὰ φρούτα

Πάνω σ' ἓνα τραπέζι, ὑπάρχει ἓνα
μεγάλο καλάδι μετὰ διάφορα φρούτα.

Ξέροντας, τώρα, ὅτι σὲ τρία κερᾶ-
να ἀντιστοιχοῦν δύο πορτοκάλια καὶ ὅτι
σὲ δύο δαμάσκηνα ἀντιστοιχοῦν ἑνδεκα

μῆλα, καὶ ὅτι σὲ ἑπτὰ κερᾶνα, ἀντιστοι-
χοῦν δύο δαμάσκηνα, μπορεῖτε νὰ μᾶς
πῆτε, πόσα φρούτα ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος ὑ-
πάρχουν;

— — —

Οἱ δύο διαλέξεις

Σὲ μιὰ μεγάλη σάλλα, ἓνα σοφὸς Αἰ-
γυπτιολόγος κάνει μιὰ διάλεξη περὶ Αἰγύ-
πτου. Σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα, ἓνας γι-
ουμορίστας κάνει κι' αὐτὸς μιὰ διάλεξη.
Ἀνάμεσα σ' αὐτὰς τὶς δύο αἰθούσες, εἶναι
μιὰ τρίτη μικρότερη, στὴν ὁποία θρίσκει
κάποιος πρόσωπο καὶ διαβάζει. Οἱ φω-
νὲς ὅμως τῶν δύο ρητόρων φθάνουν ὡς
αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνοχλοῦν. Σὲ μιὰ μάλιστα
στιγμὴ, ἀκούει τὰ ἐξῆς παραδόξα ποὺ
δὲν ἦταν παρὰ τὸ ἀνακρίτωμα δύο περι-
κοπῶν ἀπὸ τὰς δύο διαλέξεις.

«Εἶναι οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ χρησιμοποιοῦ-
σαν ὅλα τὰ μικροπράγματα, τὰ ἀνθη τῶν
φυτῶν, ποὺ συχνὰ μᾶς στενοχωροῦν πε-
ρισσότερο γιὰ διακόσμηση. Ἦταν τὸ πρῶ-
το φυτό, μπορεῖτε δὲ νὰ καθήσετε, ποὺ
μεγάλωνε καὶ ἀνθοῦσε πάνω σ' ἓνα βουνό,
ὅχι ὅμως μετὰ τὴν ἐτῆσις πλημμύρα, ἐ-
πάνω σ' ἓνα κορμὶ τοῦ Νείλου...»

Μπορεῖτε νὰ δοῦτε ποῖα εἶναι ἡ φρά-
σις τοῦ Αἰγυπτιολόγου καὶ ποῖα τοῦ γιου-
μορίστα;

— — —

Λύσεις προηγουμένων

ΠΩΣ ΘΑ ΨΗΣΕΤΕ ΤΟ ΑΥΓΟ;

Εἶν' ἀδύνατο νὰ ψήσετε τὸ αὐγὸ μέσα
στὸ νερό, γιατί, στὸ ὕψος αὐτοῦ (4.810 μ.)
τὸ νερὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θρᾶση στοὺς
100 βαθμούς, ποὺ εἶναι θερμοκρασία ἀπα-
ραίτητος γιὰ τὸ ψήσιμα ἐνὸς αὐγοῦ. Μπο-
ρεῖ, ὅμως, νὰ ψῆση κανεὶς τὸ αὐγὸ μέσα
σὲ θραστὸ λάδι.

— — —

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 550

Ὁριζοντίως:

1. Ἑλῆ—Λᾶς.—2. Σῶς—Γᾶ.—3. Λᾶ
—Χί—Ἰς.—4. Σημ.—Ἑς—στ'. — 6.
Ἀδριανουπλεως.—7. Ἀσάφεια.—8. Ἑ-
ὤς.—9. Δι—ὦν.—10. Ἀς.—11. Ἑν.—
Νᾶ.—12. Γᾶδ.—13. Λαρότης.—14. Ὁ-
μωτικὸν ὕλα(κή).—15. Ὀν—Θηρ.—
(ἰον).—16. Κά—Δί.—17. Θᾶ—Ἑς—
Νῶν.—18. Ὠρα.—19. Ἰσαί—Ἰνώ.—
Ἀργος.

Καθ' ὅτι:

2. Θῶς.—3. Ὑλῆ—Γᾶ—ἀρά.—4.
Τσαμπί—Ἑα—Αἰ.—5. Ἐνδυμίον.—6.
Τᾶ.—7. Ὁα—Ἀν—, Σῶ—ἔν.—8.
Ἑγγεῖς—Ἰσα—σύ.—9. Λαίς—Πᾶ—
Λόκε.—20. Ὁφεις—Ἀνασσα.—11 Ὁῶπ
—Λέων.—12. Εἰς.—13. Ἀνθη—ὠα—
Ἠδύ.—14. Σωστός—Ἑρινός.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΗΣ ΔΙΔΟΥΣ Μ. ΓΙΑΝΝΙΕΣΑ

Ἡμερώνει... Ἐνα γλυκὸ γκριζο-
γάλανο φῶς ἀπλώνεται σιγά-σι-
γά σ' ὅλη τὴν πλάση. Χιλιάδες
κελαϊδίσματα, σὰν νότες θείας
μουσικῆς, ξεφεύγουν μέσα ἀπ' τὰ ὀλάνθι-
στα κλωνάρια τῶν δένδρων. Ἐνα ἐλαφρὸ
ἀεράκι, σκορπίζει χάδια τρελλὰ καὶ φιλή-
ματα στὰ καταπράσινα φύλλα καὶ στ' ἄν-
θη καὶ τὰ κάνει ν' ἀνατριχιάζουν σύκορ-
μα. Ἀρώματα μεθυστικὰ γεμίζουν τὴν ἀ-
τμόσφαιρα...

Ἀδιάφορη στὴ γύρω ὁμορφιά, μιὰ γυ-
ναίκα σκυρτή, μαυροντυμένη, σέρνει τὰ
κουρασμένα ὀστέα της. Ὁ πόνος—ἓνας
πόνος ἀπείρατος—ποὺ ἔχει ἀλλοιώσει
τὰ χαρακτηριστικὰ της, καὶ τὸ ἀπλό της
τύπωμα, θὰ ἐμπόδιζε καὶ καίνους ἀκόμη,
ποὺ τὴν ἤξεραν καλά, νὰ γνωρίσουν σ' αὐ-
τὴ τὴ γυναίκα τὴν πεντάμορφη Μαρία
Μαγδαληνὴ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

Τὰ βάσανα τῶν τελευταίων ἡμερῶν,
στὰ ὁποῖα προσετέθη κι' ἡ ἀνυπομονησία
τῆς χθελίνης θραυρᾶς, τὴν ἔκαναν ἀγνώ-
ριστη. Νύχτα ἀξέλαστη! Θαρρεῖς καὶ δὲν
θὰ ξημέρωνε ποτέ!

Ἐπιτέλους ὁ Θεὸς τὴ λυπήθηκε. Μὲ τὸ
πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ ξεκίνησε. Δὲν
εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένει ν' ἀνοίξουν
οἱ πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Μικρὲς ἀνατριχίλες περνοῦν στὸ κορμὶ
της, κάθε φορὰ ποὺ τὰ γυμνά της πόδια
χώνονται μέσα στὸ νοτισμένο γρασιδί. Μ'
αὐτὴ ἀδιάφορη σ' ὅλ' αὐτὰ, προχωρεῖ.
Ὅλο καὶ προχωρεῖ ἀκούραστη.

Πότε-πότε φέρνει ἓνα μαντῆλι στὰ
μάτια της καὶ σκουπίζει κάποια δάκρυα,
ποὺ τῆς θαλόνουν τὸ βλέμμα, ἔτοιμα νὰ
κυλήσουν στὰ ὄχρα μάγουλά της. Καὶ τό-
τε ὅμως, χωρὶς νὰ σταθῇ. Βιάζεται τόσο!
Θέλει νὰ φθάσῃ ὅσο μπορεῖ πρὶν γογγύ-
σουν αὐτὰς τὴν πρώτην φορὰ τὴν θεία μορ-
φὴ Του. Τὰ λόγια Του, ποὺ κορυβδαν
μέσα τους ἓναν κόσμον ὀλόκληρον—
μὰ τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ καὶνὸν
ποῦδρε ὡς τώρα—ἦσαν γι' αὐτὴν μιὰ ἀ-
ποκόλυψις: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλ-
θεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν...»

Στὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ δύσκολο. Τὰ πά-
θη της τὴν εἶχαν σκλάβαι. Ὅσο προ-
σπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, τόσο ἐκείνα, ἡ-
πλωναν τὰ σκελετωδῆ χέρια τους, καὶ μὲ
μιὰ δύναμι διαβολικὴ τὴν κρατοῦσαν κον-
τὰ τους. Πάλαιψε σκληρά. Μὰ στὸ τέ-
λος νίκησε! Τ' ἄρισε ὅλα: Καὶ τ' ἀμφί-
βολα πλούτη... καὶ τὶς ἀπογοητευτικὲς ἀ-
γάπες... καὶ τὶς χαρὲς, ποὺ κορυβδαν μέσα
τους μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀκολασία.

Ἀπὸ τότε ὑπῆρξε ἡ μοναδικὴ της ἀ-
γάπη.

Κι' ὅταν ἀβάσταχτοι πόθοι βασάνιζαν
τὸ νοῦ καὶ τὸ κορμὶ της, δὲν εἶχε παρὰ
νὰ φέρῃ μπρὸς τὰ μάτια της τὴν εἰκόνα
τῆς θείας μορφῆς Του.

Τὸν ἀκολούθησε ἀκούραστη στοὺς ἀτέ-
λειωτους δρόμους Του. Τὸν ἔκρινε τὸ σού-
ρουπο κοντὰ σὲ δαντελλωτὰ ἀρογιάλια,
ἐνῶ τὸ σῆμα συνώδευε γλυκὰ τ' ἀρμονικὰ
Του λόγια. Κι' ἀκόμη τὴν ὥρα, ποὺ τ' ἄ-

στρο τῆς ἡμέρας προβάλλει μεγαλόπρεπα
ἀπ' τὸ λόφο. Τὸν εἶδε νὰ προσεγγεῖται
μέσ' τὸ γλυκὸ μισόφωτο, ποὺ κάνει ὅλα
γύρω σὰν ἐξαυλωμένα. Εἶδε τὰ χρυσαφί-
νια μαλλιά του νὰ κυματίζουν στὸ χάδι
τοῦ ἀνέμου, ἐνῶ χιλιάδες βλέμματα καρ-
φωμένα ἐκστατικὰ στὴ θεϊκὴ μορφή Του,
πρόσμεναν ν' ἀκούσουν τὰ λόγια Του, τὰ
γεμάτα ἀλήθεια καὶ φῶς.

Τὸν εἶδε νὰ λατρεύεται ὅσο κανένας
ἄλλος. Ἀλλὰ καὶ νὰ μισήται μὲ τὴν ἴδια
δύναμη, ἀπ' τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ὑποκρι-
τὰς. Μεταχειρίσθηκαν κάθε μέσον γιὰ νὰ
τὸν συντρίψουν. Μὰ καὶ στὸ θάνατό Του
ὑπῆρξε ἀσύγκριτος: Ἀληθινὸς Θεός!...

Αὐτὰ σκέπτεται ἡ νέα γυναίκα καθὼς
προχωρεῖ. Κι' ἔτσι, χαμένη μέσα σ' ὅλ'
αὐτὰ, ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλη τὴ ζωὴ της
τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἔφθασε, χωρὶς νὰ τὸ
νοιώσῃ, ἐκεῖ ποὺ τόσο ποθοῦσε. Τότε μό-
νον συνέρχεται ἀπὸ τὶς ὄνειροπολήσεις
καὶ βλέπει, πόσο διαφορετικὰ εἶναι σήμε-
ρα ὅλα. Ἡ ἀνωϊστήτικη φύσις ὀργιάζει σὲ
χρώματα καὶ σὲ ἀρώματα.

Τὰ χαμουῖλια, οἱ παπαρουνες, οἱ μαρ-
γαρίτες, γεμίζουν κάθε γωνιὰ καὶ κάθε
ἀκροῦλα.

Καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ὄργιο τῶν λουλουδιῶν
καὶ τῶν χρωμάτων προβάλλει ὁ τάφος.
Ἐνας τάφος, μὲ ὀλάνθιο τὸ μέγιστο
στόμα του σ' ἓνα γέλιο πλατὺ κι' εἰρωνι-
κό, ποὺ ἀφίρει νὰ φαίνεται ὅλο τὸ ἐσωτε-
ρικό του. Ὅτι ἐκλείνει μέσα του χθές,
δὲν ὑπάρχει σήμερα!

Ἐκστατικὴ ἡ γυναίκα, λαχανιασμένη
ἀκόμη ἀπὸ τὸ δρόμο, κυττάζει στὴν ἀρ-

χὴ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Μὰ σιγά-σιγά,
ἀφοῦ βασάνισε μὲ χίλιες ὑποθέσεις τὸ
κουρασμένο μυαλό της, θυμήθηκε κάποια
λόγια, ποὺ ἔχει ἀκούσει. Ἐλεγε γιὰ μιὰν
Ἀνάστασιν, ποὺ ὀδεῖνε σ' ὅλους τὴ δύ-
ναμη τοῦ Ἀγαπημένου καὶ ὁσῶς τὸν
κόσμο ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες!

Ἦταν ἀλήθεια λοιπόν. Ἐφυγε!... Ἐ-
φυγε καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναδῇ ποτὲ πιά.
Δὲν θὰ ξανακούσῃ τὴ θεία φωνὴ Του. Δὲν
θὰ ξαναπικρύνῃ τὰ γαλάζια σὰν τὸ ζέ-
φυρο μάτια Του. Μέσ' στὴν ἐπιθυμία της
νὰ τὸν ᾄδῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ἔστω καὶ
πυθαμένον, ἔρχεται ὅτι ἡ λύπη της εἶναι
γι' αὐτὸν ἡ χαρὰ. Τὰ γόνατά της λυγί-
ζουν. Τὸ κεφάλι της γέρνει βαρὺ στὸ λα-
χανιασμένο ἀπ' τὴν ἀγωνία στήθος της.
Τὰ δάκρυα κυλοῦν καυτὰ στὰ μάγουλά
της καὶ γίνονται ἓνα μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ
γρασιδίου...

—Μαρία! Μαρία, γιατί κλαῖς!... Εἶναι
Ἐκεῖνος! Ὁ Ἀγαπημένος... Ἡ φωνὴ Του
ἀπαλὴ, χαϊδεύει τ' αὐτιά της, φθάνει μέσ'
τὴν ψυχὴ της.

Μὲ μιὰ οὐράνια κίνησι περνᾷ τὸ χέρι
Του πάνω ἀπ' τὰ μαλλιά της ποὺ τ' ἀφή-
νει ἐλεύθερα ἡ κυλισμένη σάρκα της. Εἶ-
ναι Ἐκεῖνος!... Ὁ Ἀγαπημένος!

Σηκώνει μὲ λαχτάρα τὰ μάτια της, ποὺ
μεγαλώνουν ἀπὸ ἐκσταση μπροστὰ στὸ
Θεῖο Ὄραμα... Εἶναι Ἐκεῖνος, ὅπως τὸν
ἤξερε τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες. Τότε, ποὺ
ἀκόμη τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων δὲν τὸν
εἶχε ὀδηγήσει στὸ μαρτύριο. Ἀλλὰ τώρα
τὸ βλέμμα Του εἶναι πρὶν στοργικό, ὅπως
στηρίζονταν ἄνωγος. Καὶ ἡ μορφή Του,
ποὺ ἐξαυλωμένη.

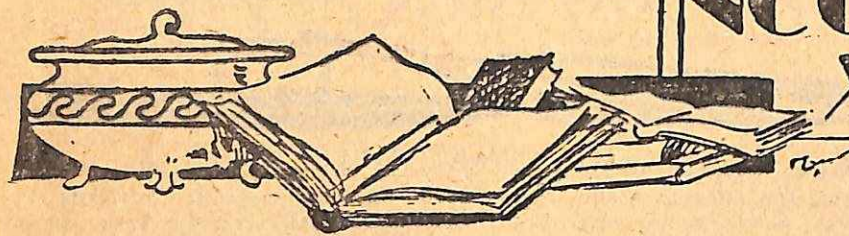
Μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη λατρεία ἀπλώνει
τὰ χέρια ἡ Μαρία. Θέλει νὰ φέρῃ στὰ
χεῖρά της τὴν ἀκρὴ τοῦ λευκοῦ Του χι-
τῶνος, ὅπως τότε στὴ λίμνη τῆς Κιννε-
ρέας. Μὰ στὴν κίνησιν αὐτὴ τὴ θεία ὀ-
πτασία, ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ ἐξαφανίζε-
ται. Γίνεται θαμπή... ὅλο καὶ πρὶν θαμπή.
Γίνεται λάμψις χωρὶς σῆμα. Γίνεται φῶς
λευκὸ, ποὺ σκουπίζεται ὀλόθυρα...

Μὲ μιὰ ὁρμή, ποὺ θὰ ξάφνιαζε ὅποιον
τὴν εἶχε ὀρὴ νὰ περπατῇ λίγῃ ὥραν πρὶν
μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ τὰ δάκρυα στὰ
μάτια, πετιέται πάνω ἡ Μαρία. Τώρα
μέσ' στὴν καρδιά της ἔχει τὴν χαρὰ καὶ
τὴν ἐλπίδα. Ἡ ζωὴ δὲν της φαίνεται πιά
θάρος. Ὁ ἄγχι τὴν δύναμη νὰ περιμένῃ
καρτερικὰ, τὴν ὥρα τὴν εὐλογημένη, ποὺ
θὰ τὴν καλέσῃ κοντὰ Του...

Οἱ ἀσπένιοι ἀτμοὶ τῆς χαρᾶς γίνονται
ἀπὸ ὅλα διαλυθὲν κάτω ἀπ' τὶς ἐλό-
θερμες ἀγτίδες τοῦ ἡλίου. Ὅλα γύρω
λάμπουν ὅπως ποτὲ ἄλλοτε. Πισταλῶδες
χαρῶπες, πετοῦν ξένοιαιστες ἀπὸ λουλού-
δι σὲ λουλούδι, μὲ μικρὰ τρελλὰ πηδήμα-
τα. Τὰ ρούκια κελαρύζουν χαρούμενα κι'
αὐτὰ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν χαρὰ, μὲ τὴν ψυχὴ ἀ-
νάλωτη καὶ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ τὸ
θεῖο δῶρο μιᾶς ἀμετάτρεπτης ἀγάπης, ἡ
Μαρία παίρνει τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς...

MARIA GIANNIESA

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Διπλό διλήμμα

Μιά φορά κι' ένα καιρό ήτανε μιά πεταλούδα. Ξέχωρη όμως.

Αυτή δεν έμοιαζε με τις άλλες τις τρελλές. Είχε γεννηθή στοχαστική. Κάθε μέρα ή πεταλούδα μας πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι και μελούσε απ' το γλυκό τους νέκταρ.

Μά τι κι' αν ζούσε διαρκώς μέσα στην ήδονή; Στο κατακάθι και του πιο γλυκού χυμού ή παραξενή αυτή πεταλούδα έβρισκε πάντοτε μιάν πίκρα κι' έτσι όλη της ή ευχαρίστηση γινότανε φαρμάκι. Στενοχωριότανε ασάναστα γι' αυτό. Κι' έλεγε ή ιδιότροπη πεταλούδα: «Καθώς φαίνεται, πρέπει να παίρνουν απ' τη ζωή κάθε της χαρά που μπορεί να μάς προσφέρει κι' όχι να ζητάμε κείνο που δεν μπορεί να μάς το δώσει». Μά ή ίδια δεν μπορούσε να υποκύψει στη σκληρήν αυτήν αλήθεια.

Μέσα της την έκαιγε ό πόθος γιά κά-τι τό εξαιρετικό, που να τή συνδυάζη ό-λα και να μήν έχη κανένα ψεγάδι. Ζη-τούσε τό απόλυτο. «Αγάπη έντελώς ξε-χωριστή, ανεξόχλητη από κάθε τύπο και συνήθεια, ελεύθερη από κάθε ανθρώπινο τεχνητό δεσμό, αγάπη φυσική, απείραχτη από κάθε σάπιαν ιδέα. Η αγάπη γιά τήν αγάπη, κι' έξω απ' αυτήν τίποτ' άλλον». Νά, τί θύλεγε μιά ανθρώπινη καρδιά πλα-σμένη όμοια με τήν ψυχούλα της πετα-λούδας μου, που όλο κι' έψαχνε γιά νά-βρη τό απόλυτο, τ' αλήθινό.

Και μιάν ήμέρα — ό κείνο τ' Άνοιξι-άτικο δειλινό—βρήκε αυτό που ποθούσε. Μ' αλλοίμονο. Φαντάστηκε μόνο πώς τό βρήκε. Σάν πέρασε λίγος καιρός είδε πώς γελάστηκε. Γιατί τό λουλούδι κείνο που κράτησε τήν πεταλούδα μονάχα γιά τόν έαυτό του και δέν τήν άφηνε, όπως πρώτα να γυρίξη 'δω κι' εκεί, τό λουλού-δι κείνο διέφυσε της πεταλούδας τήν έλ-πίδα. «Πλάνη, ψύβρις». Γελάστηκε ά-κόμα μιά φορά. Κι' απόμεινε σκεπτική.

«Αφού τό έγω γιά σκοπό να βρω στή ζωή μου τό απόλυτο, κι' αφού έκείνο εί-ναι τόσο δυσεύρετο, τί να τήν κάνω μιά τέτοια ζω που δέν μ' ευχαριστεί;»

Κι' ένα πουλί χορογράφος περνώντας ά-πό πλάι της έξαφνε—σάν μιά σκέψη:

—Τέτοια ζωή να τήν ξεφτίσεις.

—Μά ποιοτ' ν' αφήσω γιά παντοεινόν τό στενό μου αγαπημένο λούλουδο μήπως θάπρεπε να περιμένω λίγο, να βεβαιωθώ;

Κι' άλλο πουλί:

—Νά περιμένεις.

—Προγίτες ένα λουλούδι απ' τή πα-λιά, τή γνώριμα μου έμήνυσε να ξαναγυ-ρίσω σ' αυτό.

Κι' άλλο πουλί:

—Νά ξαναγυρίσεις.

—Τό ά-τά γε μήπως υπάρχει κάνα άγνω-

Αγαπημένη!

Δέν ξέρω πώς θά δεχτ'ς τό γράμμα μου! Δέν ξέρω αν τή γλυκή τή μάτια σου καταδεχτούν με κάποιο δάκρυ να βρέξουν ένα ψεύτικο πυκνογραμμένο χαρτί. Δέν θάποφάσιζα να σου γράψω μιά τέτοια μέ-ρα. Ποτέ δέν θάκανα έστω και γιά μιά στιγμή να συνενφίσω ό καθάριος ούρανός της ψυχής σου, ποτέ αν ό πόνος μου δέν ήταν τόσο μεγάλος, τόσο σκληρός κι' ά-χόρταγος.

Και τό ξέρεις, πόσο υποφέρω, πόσο θρηνώ από τότε που ό χωρισμός σκόρπισε στήν ψυχή μου τή θλίψη και τήν νοσταλ-γία. Έσύ μπορεί να μή με συγχωρήσεις, γιατί έφυγα. Μπορεί να τώπες αυτό έγ-κατάλειψη, προδοσία ή δέν ξέρω πώς!! Πόσο μ' άδικούσαν αυτές οι σκέψεις σου! Πόσο μου δοόρκωσε τή μάτια ή άνάμνη-σή τους.

Μά δέν προδόθηκα, δέν λύγισα σ' ένα τέτοιο θάρος. Έίως και ψυχρό: σ' άπο-χαιρέτησα κι' έφυγα. Έφυγα γρήγορα, μακριά, γιά να κλάψω, να κλειστώ στον πόνο μου μονάχος, τήν ώρα που τό άδι-κο πείσμα σου δέν σ' άφινε να σκεπτής καλλίτερα. Και τώρα μακριά σου, τέτοιες μέρες, ύστερ' από ένα χρόνο... Μόνος, με λίγα κάρδουνα μπουστά μου, δουδός, κυ-τάζω τό γνάκι πούμεινε από τήν εύτυχία μου. Μά, ναί! Δέν πρέπει, όχι, έμείς οι απόκληροι να δηλητηριάζουμε τήν εύτυ-χία των άλλων. Έίως οι δρόμοι μας να συναντήθηκαν γιά λίγο... μ' δέν ήταν γραστό μαζί να τραβήξουν... Έσύ ήσου-να ένα τρυφερό ζωτικό λουλούδι κι' έγω μιά φτωγή διαβατάριχη άκρίδα, που γιά λίγο θάρυνε στα λεπτά σου πέταλα... Άν έμεινα γιά πολύ, έίως τή σκληρά μου νύ-χια να σημάδευαν τήν γλυκειά ήμμοσία σου... Και πέταξα ξανά γιά τό ταξίδι μου. Τί κι' αν ήταν σκληρό!! Αξίζει μιά τέτοια θυσία, έστω κι' αν δέν τήν έννοιω-σες...

Κάποτε θά θυμάσαι έναν φτωχό, κουρε-λιάρη, αλήτη της ζωής, που περνώντας δίπλα σου, υποκλίθηκε σάν τέλειος ήπύ-της. Κι' αυτό θάνα γιά μένα ή καλλίτε-ρη πληρωμή έστω κι' αν δέν τήν νοιώσω κι' έγω με τή σειρά μου.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

στό μου λουλούδι που θά μου δώσει τή ά-πόλυτο: Κάποιο λουλούδι που όμως έγω άκόμα δέν τό γνώρισα;

Κι' άλλο πουλί:

—Νά ψάξεις να τό βρεις...

Κι' ή πεταλούδα μένει άβουλη μπρο-στά διπλό τό διλήμμα.

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αγρυπνία

Αργά-αργά, σιωπηλά, ή νύχτα προχωρεί, και μέσ' στήν μαύρη σκοτεινιά, τή πάντα έχει σκεπάζη, ζωή καμμία δέν πάλλει πιά, κοιμάται όλ' ή πλάση τόν ύπνο τόν βαρύ.

Έγώ μονάχα με θαμπά τή μάτια, ξαγρυπνώ, μπρός στο πορτραίτο σου σκυφτός και με δαρεί μιά θλίψη —που απ' τήν θλιμμένη μου ψυχή ποτέ δέν θ' άπολείψη— άνείπωτα θρηνώ.

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗ.

Μιά ζωή, ένας πόνος

Τή μάτια μου θυβίστηκαν στο άπειρο. Μιά κορυφή θουνού μουντοπράσινη, λίγος γαλάζιος ούρανός, δυο κοράκια που γρά-φταν στον ούρανό κύκλους, και τίποτ' άλ-λο.

Άκουσα του άνέμου τό ψιθύρισμα, πού-κανε περνώντας στα βελόνια των πεύ-κων, και σάν παραδόθηκε στις σκέψεις έ-παψα να βλέπω, να άκούω...

...Απ' τό θολό μου μνημονικό άργου-πνήσαν παλιές άναμνήσεις. Χρόνια που πέρασαν, εύτυχία που χάθηκε, όνειρα που σβύσαν... Εικόνες, εικόνες άπειρες...

Ξεχάστηκα σ' αυτές. Έξησα γιά λίγο τή ζωή τή γλυκειά, τή ζωή τήν άξέχα-στη, που πέρασε, τήν εύτυχημένη... Αγά-πη, εύτυχία, λουλούδια, πόθοι, έλπίδες, παλιά όλα, περιπέτειες χαρωπές, άξέχα-στες που πέρασαν...

Κουράστηκα στις σκέψεις. Ένας λυγ-μός μου ξέφυγε. Τή μάτια μου θουρκώ-σαν... Ήταν ό πόνος ό βαθύς, ό άγιάτρευ-τος, που φέρουν οι εύτυχημένες άναμνή-σεις σε έποχές τραγικής δυστυχίας... Ή-ταν τό παράπονο μιάς καρδιάς που νοιώ-θει τους χτύπους της να λιγοστεύουν τήν ώρα που ζητάει ζωή...

Τή μάτια μου δακρυσμένα τραβήχθη-καν απ' τό άπειρο. Πλανήθηκαν στους κυτρινισμένους απ' τόν χρόνο τοίχους του δωματίου... Τό φλογισμένο απ' τόν πυρε-τό κεφάλι μου ζητούσε δροσιά...

Πονώ! Μιά πνοή πέρασε πάνω απ' τήν ψυχή μου... Μιά άνατριχίλα ξεβόηκε στο φλογισμένο μου κορμί, κι' ένας ξερόβημα σπάραξε τό πονεμένο μου στήθος... Ένα κόκκινο αίμα γέμισε τό στόμα μου...

Ω! ή ζωή, ή ζωή πώς περνάει γιά κεί-νους που ζούν μέσα σ' ένα φριχτό παρά-πονο, στή βουδή άπόγνωση της άβεβαιό-τητας!...

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ

Μεταξύ μας

Τάρι. Λάριον. Γιατί μεταχειρίζε-σθε ξενικά όνόματα (Ζακελίν, Μιρέν κ.λ.π.) που δίνουν τήν έντύπωση ότι πρό-κειται περί μεταφράσεως; Τό γράψιμό σας είναι άνατο, στρωτό και συμπαθητικό, μά τή θέματα που μεταχειρισθήκατε πολύ κοινά όλα. Θά θέλαμε να μάς στείλετε κάτι πιο πρωτότυπο, χωρίς φλύαρες κοι-νοτοπίες και γράμματα μόνον άπό τή μιά πλευρά του χαρ-τιού.

Κώσταν Σίμων. Φαίνεται ότι δέν είναι γραφτό να δημοσιευθ' ή «Διάν». Και πάλι δέν μάς άρεσε. Ούτε οι «Αγά-πες» δέν μάς ίκανοποίησαν. Έχουν γρά-φι χίλιες φορές αυτά τή πράγματα και στο ίδιο στυλ. Η νοσταλγία σας συγκινη-τική και δικαιολογημένη. Μά τί να κάνη κανείς; Έγχομνή... Και άς έλπίσουμε σ' έναν γρήγορο γυρισμό.

Βάρεδαν Φωτίαν. Σχετικά κα-λύτερη ή «Θρηνώδια», μά κι' αυτή όχι δημοσιεύσιμη. Έκείνη τή καρδιάσθε, ά-γρικέσθε, άργουσέσθε κ.λ.π. καθόλου άρμονικά. Τά άλλα ύστερούν φοβερά στο μέτρο. Φαίνεται λίγο παράξενο άφού ή «Θρηνώδια» είναι σωστή μετρικώς. Τό «Δεκατετράστιχο» (ό τίτλος «Δεκα-τέσσαροι στίχοι», είναι φριχτός!) έχει καλό θέμα, άλλ' άπέτυχε στήν έκ-τέλεση. Γιά τή καλά σας λόγια ευχαρι-στούμε.

Νίκ. Κον. Όχι δημοσιεύσιμα τή ποιηματά σας. Πρωτόλεια και άπλοϊκά. Τό σταυρόλεξο έδόθη στον άρμόδιο συν-τάκτη. Ευχαριστούμε.

Μιράλδαν Πέροση. Πολύ «θαρό» τό πεζό σας, χωρίς θέμα σχεδόν. Στείλτε κάτι πιο έλαφρό, πιο άπλό.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

«Εβδομας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ (Θήρας 73)

Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησία έσωτερικού δρ. 250
Έξάμηνος » » 125
Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10
» Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Πατιστοτάτου 10 Σ)μδς Έμμητου)

Τά αποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και μη, δέν επί-στρέφονται.

χοντας τή ρίμα στήν όποία ύστερείτε.

Μύροναν Πέισυ. Τό γράψιμό σας είναι συμπαθητικό και στρωτό, άλλα τό θέμα σας πολύ κοινό και στο σύνολό του τό διήγημά σας έχει αρκετές φλυαρί-ες που τό κάνουν λίγο κουραστικό. Στείλ-τε κάτι άλλο με πρωτοτυπότερο θέμα.

Μέ τό "Σεβεκλά": πλήρης περιποίησης!

● Τό "Σεβεκλά", εξουδετερώνει όλα τ' άλκαλικά άλατα που μένουν στα μαλλιά έπειτα από κάθε λούσιμο. Απαλλάσσουν-ται μ' αυτό τή μαλλιά από τό λιπαρό έπίστρωμα, που δηρ-ουργεί τήν πιτυρίδα. Έτσι αποκτάτε μαλλιά ελαστικά, όλη και γυαλιστερα. Τό "Σεβεκλά", ύπάρχει σε κάθε φάκελλο του Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ.

● Δύο ειδών Σαμπουάν Τέτ-Νου-άρ ύπάρχουν: Τό Σαμποντόρ γιά τή ξαν-θά και τό Σαμποντόρ γιά τή σκούρα, όπως και τό υγρό Σαμπουάν συνδυασμένο με τό "Σεβεκλά", γυιειν' και οικονομική περιποίησης των μαλλιών. ● Φιάλη Δραχ. 80 και 50

Ζητείτε από τους κομμωτές να λούσουν τή μαλλιά σας με τό "ΟΝΑΚΑΛΙ", του Τέτ-Νουάρ. Ταχώς, ύπεία και όμορφα.

ΔΡΧ. 12.50

ΘΕΑΤΡΑ - ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

"Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα ρεσιτάλ τραγουδιού της εποχής μας είναι η αναμφισβήτητος και του συμπαθούς βαρυτόνου κ. Θεοδ. Αγγελόπουλου που θα δοθή την Παρασκευή 29 'Απριλίου στο «Ρέξ». Συμπράττουν ευγενώς προσφερόμενοι αι κυρίες Κάκια Μένδρη, 'Ελένη ντέ Ροζέ, Μαρίκα 'Αγγελόπουλου, Κ. Μπάκα και οι κ.κ. Μ. Τραϊφόρος, Μοσμούντης, Σ. Σιδερόπουλος και Χρ. Πύρπας.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Την παρελθούσαν Κυριακήν εδόθη εις τὸ

θέατρον 'Αργυροπούλου, ἀπὸ τῶν θιάσων νέων καλλιτεχνῶν, τὸ δράμα τοῦ κ. Κ. Στάμου «Τὸ ἔργο μου ἐτελείωσα». Ἡ προσπάθεια τῶν νέων αὐτῶν, ποὺ ἀρχίζει τόσο ἱκανοποιητικῇ, εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαινοῦ.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

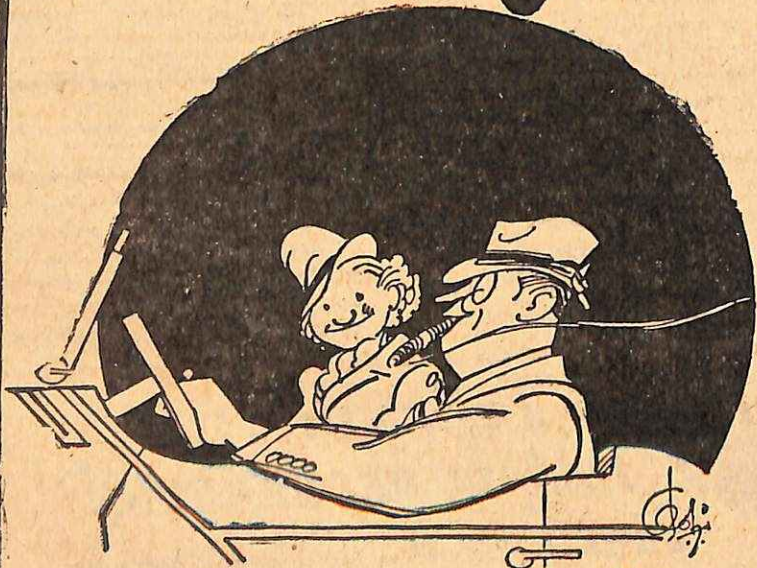
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

**"Οι έλδουν
τά σας ωούν
ότι!"**

ἡ κόρη τοῦ μπακάλη σας πανδρεύθηκε μ' ἕναν ἑκατομμυριούχον ἀμερικανό, διότι μετεχειρίζετο τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Μὴν τὸ ὑποθέσετε

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ:

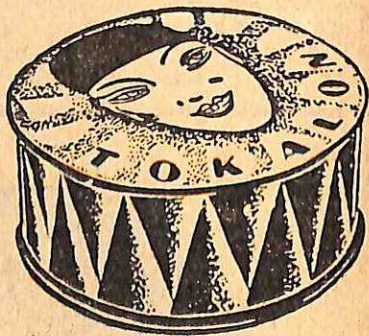
μὲ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὃ ΠΙΒΕΡ μᾶς παρουσιάζει μὴ ποιότητα καλὴ, ἀνταξία μὲ τίς παραδόσεις τῆς γαλλικῆς 'Αρωματοποιίας, ἀλλὰ καὶ ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

**Ἡ μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
τῆς ζωῆς μου**

**ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ**
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεῖς ἐπίσημοι κριτὰ μὲ ἔβλεπαν νὰ βάζω μιά κοινὴ πούδρα. Εἶχα ὕψος «μακιγιαρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος μου. Τὴν φήρεσα ὅπως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν νέαν πούδραν, ἀόρατον, ἀεροποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ mousse de crème Οἱ κριτὰ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἐκπληξιν. Δὲν ἦμυν πλέον ἡ ἴδια.

Εἶναι τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγορήσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Tocalon δι' ἕνα ἀσήμαντον ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προμηθευθῇ τώρα παντοῦ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ δείχνεσθε νεωτέρα ὥραιότερα, πὺ φρέσκη καθε πρῶτῃ.

ΟΚΑΖΙΟΝ!

Πωλεῖται παιδικὸν καρροτσάκι περιπάτου εἰς ἀρίστην κατάστασιν, καρροσερὶ μοντέρνα, ἀξίας 2000 δραχμῶν ἀντὶ μόνον 600 δραχμῶν, λόγω ἀναγκῆς οἰκογενείας. Γράψατε ΑΒΓ Λογιστήριον «Ἐβδομάδος».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΩΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας διὰ ζητήματα υγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ ὁ ὁποῖος δέχεται τοὺς ἀποτεινομένους εἰς τὴν «Ἐβδομάδα» ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς, ἀπολύτως δωρεάν, εἰς τὸ Ιατρεῖον τοῦ Σόλωνος 40, 11 — 1 καὶ 5 — 7 πλὴν τῶν Κυριακῶν. Δι' ἰδιαίτερας (ἀπ' εὐθείας) ἀπαντήσεις καταβάλλεται εἰς τὸν κ. Λαδᾶν δικαίωμα δρχ. 50.

Ἰωσέοι. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπιθυμία σας, ἀναγνωρίζοντες ἀπόλυτα τῆς ἀνάγκης τῆς προσωπικῆς σας ἐξετάσεως ὑπὸ τοῦ κ. Λαδᾶ. Δέχεται Σόλωνος 40 11 — 1 καὶ 5 1) 2 — 8 ἐκτὸς Κυριακῆς. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας καὶ θὰ ἐξετασθῇτε δωρεάν.

Μάνιαν Ρόσοι. Δυστυχῶς ἡ ἐπιστολή σας εἶναι ἐλλιπής. Ὁ κ. Λαδᾶς γιὰ νὰ κατατοπισθῇ ζητεῖ νὰ μᾶς ἀπαντήσετε ἐπὶ τῶν ἐξῆς: Πόσων ἐτῶν εἰσθε. Ἀπὸ πότε κάνετε χρῆσιν βαφῆς καὶ ποίου εἶδους. Ἄν τὸ τριχωτὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς σας εἶναι ξηρὸ ἢ λιπαρό. Ἄν εἴχατε ποτὲ ἐξανθήματα ἢ ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος στὰ μέρη ποὺ ἔπασαν ἢ τρίχες. Μήπως σᾶς ἀραίωσαν καὶ τὰ φρύδια. Ἄν

κατὰ διαστήματα ἔχετε φαγοῦρα ἢ τσοῦζιμο στὸ κεφάλι. Καὶ τέλος ἂν εἴσθε ἀπολύτως τακτικὴ στὴν περίοδόν σας. Μόνον κατόπιν αὐτῶν τῶν βασικῶν λεπτομερειῶν ἡ συμβουλὴ θάβῃ ἀποτελεσματικὴ καὶ ἡ ἀρμόζουσα στὴν περίπτωσή σας. Πάντως ἡ συνταγὴ ποὺ μοῦ γράφετε μᾶλλον τὸ ἀντίθετον θὰ σᾶς προξενήσῃ: δηλ. ἐρεθισμὸν καὶ ἐπαύξηση τῆς τριχοπτώσεώς σας. Μετὰ τὴν ἐπιστολήν σας θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐξαιρετικῶς ταχύτερα.

Ἀπελπισμένοι. Πάτρας. Δυστυχῶς μὲ πομάδες καὶ μὲ τυπικὰ φάρμακα τὸ ἔκζεμα δὲν γίνεται καλὰ. Χρεάζεται γενικὴ διαίτα καὶ ἐνέσθεραπεία. Περίπου 20 — 30 ἐνέσεις θὰ σᾶς χρειασθοῦν. Ἐν πρώτοις, ὅμως, εἶναι ἔκζεμα; Γιατὶ τίς περισσότερες φορές πρόκειται περὶ δερμίδος ἀπλῆς ποὺ οἱ μὴ εἰδικοὶ τὸ ἀποκαλοῦν ἔκζεμα. Ἄν εἶναι δερμὶς δὲν χρειάζονται ἐνέσεις. Πάντως ὁ κ. Λαδᾶς ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάσῃ προσωπικῶς, ὅταν θάρητε εἰδῶ, θὰ κἀνῃ ὅ,τι πρέπει γιὰ τὴν ριζικὴ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν βασάνων σας. Τὴν ἐπιστολήν σας τὴν κρατεῖ ὁ ἴδιος. Ἄν δὲν μπορῆτε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ῥθῆτε, γράψτε τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκεῖ τακτικοῦ σας ἱατροῦ στὸν ὁποῖο καὶ θὰ γράψῃ τίς ὁδηγίες θεραπείας.

Ἀναρρωνύοντα Ἀγ. Παρασκευῆς. Ὅπως δὲ ποτε ὅλες οἱ ἐπιστολὲς περνοῦν ἀπὸ τὸν κ. Λαδᾶ. Ἐκεῖνος μοῦ στέλνει καὶ τὴν ἀνάλογη γιὰ κάθε περίπτωση συμβουλὴν τοῦ. Γιὰ τὴν περίπτωσή σας θὰ ρίχνετε 2 κουταλιές ἀπ'

τὸ κατωτέρω φάρμακο μέσα σ' ἕνα ποτήρι ζεστὸ νερὸ καὶ ἀφοῦ τ' ἀνακατέψετε καλὰ θὰ λουσθῇτε χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ξεβγαλθῇτε κατόπιν μὲ νερό. Μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα ἢ καὶ κάθε 15 ἡμέρες εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ κεφαλοῦ σας.

Savon noir rapé 30 gr.
Carbonade de soude 60 »
Essence de lavande X gouttes.

Ἐπίσης κάθε βράδυ γιὰ τὴν τόνωσιν τῶν τριχῶν, καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ὑποφέρετε ἀπ' τὴν κατάστασιν ποὺ μοῦ γράφετε, κάνετε ἕνα ἁλαφρὸ μασάζ τοῦ κεφαλοῦ μὲ τὸ παρακάτω φάρμακο:

Liquide Ammoniaque 5 gr.
Clorydrosulfate de quinine 1 »
Teinture de romarin 35 »
Rhum 65 »
Alcool à 60° 65 »

Ἀθηνῶν. Γιὰ τὸ σιελόσκιον πρέπει πρὸ παντὸς νὰ κοιμᾶσθε ἀνάσκελα καὶ ὄχι στὸ πλευρό. Νὰ βάζετε κάθε βράδυ ἢ ἔστω καὶ τὴν ἡμέρα μερικὲς κομπρέσες χρύες μὲ τὸ κάττω φάρμακο:

Baume d' opodeldoche 30 gr.
Iodure de potassium 1 »

Καὶ νὰ βάζετε τὴν κάλτσα ἀκριδῶς ὅπως εἶναι, δηλ. διπλὴ κατὰ τὴν ὑπόδειξή μας ποὺ γνωρίζετε.

Μαράμενο Τριαντάφυλλο. Θὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Endofolliculine 10.000 U. S. ἐν δ-λφ. Μετὰ 16 ἐνέσεις θὰ μᾶς ξαναγράψετε. Αὐτὲς οἱ ἐνέσεις γίνονται ἐνδομυϊκῶς.

ΑΥΓΑ ΠΑΣΧΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΠΑΙΔΙΚΑ SPORT

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΛΙΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ - ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ & ΠΑΙΔΙΚΑ

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

"Αν τυχόν καμιά ημέρα της ενέσεως συμ-
πέση με περίοδον δὲν θὰ τὴν κάνετε, θὰ
ξαναρχίσετε δὲ ἀφοῦ περάσῃ ἡ περίοδος. Μὲ
τὰς 5 ἕως 6 πρώτες ἐνέσεις οἱ ἐξάψεις,
οἱ πονοκέφαλοι κ.τ.λ. θὰ πάψουν.

Μ α ρ α μ ἔ ν ο Ρ ό δ ο Ρ. Π. Νὰ
περάσετε νὰ σὰς ἰδῇ προσωπικῶς ὁ κ. Λα-
δάς (ἀπολύτως δωρεάν). Ἐκεῖνος θὰ σὰς
βοηθήσῃ τί εἶναι δυνατόν γιὰ τὴν θελή-
ωσιν τοῦ ἀντισταθηνικοῦ ἐλαττώματός
σας. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ἰὸ παθολόγος ἱατρός μας δέχε-
ται τοὺς ἀναγνώστες ποῦ τοῦ
στέλλει ἡ «Εβδομάς» εἰς τὸ
ἱατρεῖόν του. Μιλιάδου 11,
καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυρια-
κῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ. μ.—
Ζητήσατε τὸν Ἰατρὸν τῆς
«Εβδομάδος»!

Ἄ ν α γ ν ὠ σ τ ῆ ν, Ἐ ν τ α ὕ θ α. Θὰ
μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀμφισβητήσω τὴν ἀ-
κρίθειαν τοῦ ψευδωνύμου σας, γιατί ἂν
ὄντος μὲ διαβάζατε τακτικὰ θὰ ἐδλέπατε

πόσες φορές ἔχω γράψῃ γι' αὐτὰ τὰ σπου-
δαῖα τῆς νεότητος, ὅτι θαυμάσια ὑποχω-
ροῦν ὅταν θελήσῃ κανεὶς νὰ ὑποστῇ μιὰ
μικρὴ θεραπεία, μὲ μερικὰ ἀντισταφυλο-
κοκκικὰ ἐμβόλια καὶ ὡς ἀποτελεσματικώ-
τερα σὰς συνιστῶ τὰ τιμηθέντα ἐμβόλια
τοῦ ἱατροῦ Κόμη, Ἀκαδημίας 70". Τὰ
ἐμβόλια αὐτὰ μποροῦν ὅχι μόνον νὰ χα-
ρακτηρισθῶν ὡς αὐτεμβόλια, ἀλλὰ καὶ
εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερα. Αὐτὸ δὲ γιὰ
δύο λόγους: πρῶτον γιὰ νὰ κάμῃ ἕνας αὐ-
τεμβόλιον χρειάζεται 700 δραχ. περίπου
καὶ δεύτερον δὲν εἶναι πόσον ἀποτελεσμα-
τικὴ ἡ μέθοδος αὐτή. Ἐνῶ τὰ ζυμωθέντα
καὶ φθιγὰ ὅσο καὶ τὰ κοινὰ ἀντισταφυλο-
κοκκικὰ ἐμβόλια καὶ ἀνώτερα ἀπὸ θερα-

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματούχου Καθηγήτριας / PROFESSORAT

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς).

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτομερὲς κανονισμός παρέχεται δωρεάν
εἰς πάντα αἰτοῦντα Ἑρμού 51

ΤΗΛ. 31-926

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας

"Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαραι Κοιμήσιον Σαλόνια
Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ευλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 24-ΛΟΥΓΙ-ΖΗΣ ΡΙΑΝ
ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἑργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμ-
φέροντά σας.

Ἀροσερόν, λευκόν, μαλακόν δέρμα μὲ NIVEA!

Ἡ καλλιτέρα ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ
προσφέρετε εἰς τὸ δέρμα σας, εἶναι μιὰ ἐντρίβη
μὲ κρέμα NIVEA καὶ κατόπιν ἕνα ἐλαφρὸ καὶ
ὀλιγόλεπτο μασάζ.

Ἡ θαυμασία θρεπτικὴ ὕλη, τὴν ὁποίαν περιέχει,
ἐξασκεῖ καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν
εὐνοϊκὴν τῆς ἐπίδρασιν.

Ἔτσι θὰ ἀποκτήσετε ἕνα δέρμα,
διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σὰς θαυμάζουν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ
μυροπωλεῖα.

Τὸ μικρὸ κυτίον δρχ. 8.50, τὸ μεσαῖον
δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

πεντικῆς ἀπόψεως ὅχι μόνον τῶν αὐτεμ-
βολίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐμβολίων.
Ὡστε ἀφήσατε κατὰ μέρος τὴν φιλολο-
γία καὶ κάμετε αὐτὰ ποῦ σὰς ὑποδει-
κνύω, ἂν πράγματι θέλετε νὰ εἰσθε ἰδεώ-
δης, ὅπως γράφετε, ὅτι θὰ εἰσθε, ἂν δὲν
εἴχατε αὐτὰ τὰ σπυρίτ.

Δ ι κ α σ τ ῆ ν. Ἐχετε ἀπόλυτα δι-
κὴν νὰ διαμαρτύρεσθε γι' αὐτὴ τὴν κατὰ-
στασιν, ἡ ὁποία, ὁμολογουμένως, σὰς εἶναι
πολὺ ἐνοχλητικὴ. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μοῦ
κάνει ἐντύπωση εἶναι ὅτι μ' ὅλα τὰ φάρ-
μακα ποῦ σὰς ἔδωσαν τὸ κακὸ ἐξακολου-
θεῖ, ἐνῶ συνήθως περνᾷ σὲ λίγο διάστη-
μα ἢ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσε-
τε τὴν προσοχή σας ἐπὶ μερικὲς μέρες στὸ
ζήτημα τῶν φαγητῶν γιὰ νὰ δῆτε ποῖα
μέρα σὰς ἐνοχλεῖ ὀλιγώτερον καὶ ποῖα πε-
ρισσότερον, μήπως τυχὼν ὑπάρχουν ὀρι-
σμένα φαγητὰ τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὰ ἀ-
ναφυλακτικὰ φαινόμενα. Καλὸν εἶναι, λοι-
πόν, ἐπὶ μερικὲς μέρες νὰ περιορίσετε
τὴν τροφή σας στὰ πλέον ἀβλαβῆ καὶ εἰ
δυνατὸ σὲ μιὰ γαλακτοπροσφά καὶ στὸ γι-
αούρι, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἀσθενεῖον ἐσωτερι-
κῶς δὲν ἔκανε καὶ μεγάλα πράγματα, δὲν
θὰ ἦτο ἀσχημὸν ἂν ἐκάνατε καὶ μερικὲς
ἐνέσεις ἐνδοφλεβίως ἀσθεσιίου. Ἐκεῖνο
ποῦ δὲν καταλαβαίνω εἶναι ἡ εὐπάθεια
ποῦ μοῦ γράφετε. Τί ἐννοεῖτε. Καὶ μιὰ τε-
λευταία συμβουλή: Ἄν σὰς εἶναι εὐκόλο
ἐπισκεφθῆτε τὸν ὑψηλὴν κ. Πετρετάκη
(Ὁμήρου 18) ποῦ εἶναι εἰδικὸς γιὰ τέ-
τοις παθήσεις. Κάνετε μιὰ ἐπίσκεψιν ὥ-
στε νὰ ἀπαλλαγῆτε τελειωτικὰ.

Δ. Σ. Οἱ ἐνέσεις ποῦ κάνετε εἶναι
καλές, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμετε
ὅταν ζητήσατε τὴν συμβουλή τοῦ ἱατροῦ
σας ἦτο νὰ τοῦ λέγατε ὅτι καὶ σὲ μένα
γράφετε. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὸ φυλά-
ξετε μυστικόν, γιατί ἄλλη προσοχή θὰ ἔ-
δειχνε, θὰ σὰς ἐξήταζε καὶ ἀναλόγως θὰ
σὰς ἔδιδε ὁδηγίες τί πρέπει νὰ κάμετε.
Ἐπειδὴ, λοιπόν, τὸ πρᾶγμα ὅπως βλέπε-
τε, ἐξακολουθεῖ, καλὸν εἶναι νὰ τὸ πῆτε
στὸ ἱατρό σας. Ἄν δὲ ἄλλοι λόγοι σὰς

ἀναγκάζουν νὰ μὴ τὸ πῆτε, τότε πηγαί-
νετε σ' ἕναν ἀγνωστὸν σας ἢ ἂν νομίζετε
ὅτι μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγητήσω ἐλάτε ἀ-
πὸ τὸ γραφεῖο μου ἀπὸ τὰς 5—7 μ. μ.,
ζητώντας τὸν Ἰατρό τῆς «Εβδομάδος»
καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξετάσω καὶ
ἀναλόγως νὰ σὰς πῶ. Ὅπως καὶ σὲς ἀν-
τιλαμβάνεσθε μὲ μόνον ὅσα γράφετε δὲν
εἶναι εὐκόλο νὰ σχηματίσῃ κανεὶς μιὰ
σαφὴν ἰδέαν τῆς πραγματικότητος, ὥστε νὰ
ἐπέμβῃ κανεὶς καταλλήλως καὶ δυνήθῃ
νὰ σὰς ἐλθῇ πραγματικῶς ἀρωγός.

Π. Π. Τ. Α. Κεῖνο ποῦ κάνετε ἐντύ-
πωση γιὰ ὀρισμένους ἀναγνώστες εἶναι ἡ
ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία ποῦ δείχνουν γιὰ
τὴν ὑγείαν τους. Νομίζω κανεὶς ὅτι ζοῦν
σὲ κανέναν ἄλλον πλανήτη. Πῶς διαφο-
ρετικὰ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κανεὶς αὐτό; Εἶναι
τοῖα ὀλοκλήρη χρόνια ποῦ αἰσθάνεσθε ὅ-
λα αὐτὰ τὰ συμπτώματα καὶ μόνος σας
ἀποκλείετε τὴν ὀργανικὴν θλάβη καὶ ἀκο-
λουθεῖτε ὅτι σὰς κατέβη. Μ' αὐτὸ βέβαιον
δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι τὸ μωρουδέλιον ποῦ
πῆρατε δὲν ἦτο καλόν. Κάθε ἄλλο, ἦταν
πολὺ καλόν. Βλέπετε ὅμως ὅτι γιὰ τὸ ζή-
τημα ποῦ τὸ πῆρατε δὲν σὰς ὠφέλησε.
Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν αὐτὸ νὰ σὰς κινήσῃ τὸ
ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τρέξετε σ' ἕναν ἱατρό
γιὰ νὰ δῇ ποῖα εἶναι ἡ αἰτία; Πῶς τώρα
νὰ ἀναλάβω ἐγὼ εὐθὺνην νὰ σὰς γράψω
ὅτι δὲν εἶναι τίποτε καὶ νὰ ἡσυχάσετε;
Θέλετε νὰ γίνω καὶ ἐγὼ συνεργός σας;
Ὅχι, αὐτὸ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ τὸ
κάμω. Μιὰ λοιπὸν συμβουλή σὰς δίδω τώ-
ρα: πηγαίνετε σ' ἕναν ἱατρό καὶ κυττα-
χθῆτε. Ἡ ἂν διάφοροι λόγοι δὲν σὰς ἐ-
πιτρέπουν, ἐπισκεφθῆτε με στὸ γραφεῖο
μου τίς ὥρες ποῦ θρίσκωμαι ἐκεῖ καὶ εἰ-
μαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξετάσω. Δὲν πρό-
κειται νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τίποτ' ἀπολύ-
τως.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ ΞΑΝΑΔΗΣ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε στὴν κοπέλλα,
σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ βοῇ τὸν κό-
μην.

Τῆς ἀνοίξε ἕνας ὑπηρετής, ὁ ὁ-
ποῖος τὴ ρώτησε τί ἤθελε.

—Εἰμαι ἡ τροφὸς τῆς δεσποινίδος
Μουρού καὶ θέλω νὰ μιλήσω στὸν
κύριο κόμην.

—Ὁ κύριος κόμης δὲν εἶναι ἐδῶ.

—Ὅταν ἔλθῃ νὰ τοῦ πῆτε ὅτι εἰ-
ναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι μας.

—Θὰ τοῦ διαβιβάζω τὴν παρακλη-
σιν, εἰπε ὁ ὑπηρετής.

—Μὴ τὸ ξεχάσετε.

—Μείνετε ἥσυχη. Δὲν θὰ ξεχάσω!
Καὶ ἡ Ροζίνα εὐτυχῶς γι' αὐτὸ ποῦ
ἔκανε, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, ὅπου
βοῆκε τὴν Κολέττα στὴν ἀγκάλια
τοῦ Κλώντ!

Πῶς εἶχε γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα;
Χάρις στὴν θεὰ τύχην.

Πρῶτ' - πρῶτ', ἡ Κολέττα εἶχε βγῇ
περίπατο στὸ δάσος, μὲ τὴν ἐλπίδα
νὰ συναντήσῃ τὸν κόμην, γιὰ τὸν
ὁποῖον εἶχε μάθει ὅτι περνοῦσε τίς
ὥρες τοῦ κυνηγῶντας. Περπατοῦσε
πάνω στὴ γλῶσσι καὶ τὰ βήματά της
δὲν ἀκούγονταν καθόλου. Ἐβάδιζε
ἀνάλαφρα σὰν ἀπαρῶν καὶ οἱ με-
ταξωτὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, παίγνι-
ζαν μὲ τὰ χρυσὰ της μαλλιά.

Κάποια στιγμή, κάθησε στὴν ἄκρην
τοῦ μικροῦ ποταμοῦ καὶ ἀργίσε νὰ
τρώγῃ τὰ γαμοκέρασα ποῦ εἶχε μα-
ζέψῃ μὲσα στὸ ψάθινο καπέλλο της.

Ἐξαφνὰ, πέρασε ἀπὸ μπροστά
της τρέχοντας ἕνα σκυλὶ καὶ ταυτο-
χρόνως ἀκούσθηκε ἕνας πυροβολι-
σμός. Ἡ Κολέττα ἐμπήξε μιὰ κραυ-
γὴ πόνου.

Εἶνε γτυπηθῇ στὸν ὄμο. Πλάϊ της,
ἐσπάραζε ἕνα πληγωμένο περιστέρι,
ποῦ τὸ αἷμα τοῦ ἔβαφε τὴν κατα-
πράσινη γλῶσσι.

Καθὼς ἡ Κολέττα προσπαθοῦσε

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ του γούστου

της καλαισθησίας

της πρωτοτυπίας

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

GRAND LUXE

νά σταματήσει το αίμα που ξετρεχε από τον ώμο της, τα κλαδιά των γύρω δέντρων ξετρίξαν και μπροστά της παρουσιάσθηκε ο Κλώντ ντε Πονσαρτοαίν, με το τουφέκι στον ώμο.

— Έσείς! είπε. Κλώντ!...

— Α! Κολέττα! Χτύπησες πολύ;

— Όχι. Δεν είναι τίποτε... Ένα μικρό σκάγι...

— Εύτυχώς... θα μπορούσα, όμως, να σε πλήγωνα περισσότερο!... Ω... πόσο...

— Για πές μου, Κλώντ, πότε φεύγεις για την Ίνδοκίνα;

— Αύριο.

— Αύριο;

— Ναι... Αφού δεν μ' αγαπάς!

— Όχι, δεν θα φύγεις, Κλώντ... σ' αγαπώ!... μάθε το επί τέλους!...

Το αίμα του περιστεριού αυτού, που θα το κρατήσουμε για μασκώτ, έγινε άφορμή να μη χωρίσουμε ποτέ πιά...

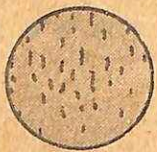
ΝΤΕΝΙΖ ΟΥΜΠΕΡΤΥ

Κατά τας νεωτέρας έρεύνες της έπιστήμης απέδειχθη ότι ή άηδής και ένοχλητική

Πιτυρίδα

το προοίμιον αυτό της τριχοπτώσεως, όφείλεται εις τόν σχηματισμόν επί του τριχωτού της κεφαλής μικροσκοπικών μικρών μυκητοειδών παρασίτων. Η «Τριλυζίν» έξολοθρεύει με έξησφαλισμένην έπιτυχίαν, τά παράσιτα αυτά.

Ίδου ή έπιστημονική απόδειξις

Μυκητοειδ ή σπόρια παρασίτων εις το δέρμα της κεφαλής, προ της χρήσεως της «Τριλυζίν».

Η κατάσταση του ίδιου δερματος μετά την χρήση της «Τριλυζίν». Οι μυκητες έξηφανίσθησαν.

Διά της

Τριλυζίν

Η πιτυρίδα έξαλείφεται ή τριχόπτωση σταματά νέα μαλλιά ξαναφυτρώνουν.

Ζητήστε παρά του Γεν. Αντιπροσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Άλμας (τηλ. 22-166) να σας αποστείλω δωρεάν ή είκοσι αριθμημένη έπιστημονική βιβλίον με τίτλον ΤΡΙΛΥΖΙΝ.

“ΠΕΤΡΟΓΚΡΑΝΤ” ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 23. Τηλ. 24215

Το μοναδικόν αυτό κέντρον όπου συχνάζουν τὰ έκλεκτότερα μέλη της άνωτάτης άθηνάϊκης κοινωνίας και των ξένων παροικιών, θα παρουσιάση διά τας έορτάς του Πάσχα.

ΜΙΑΝ ΣΠΑΝΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΑΠΟ ΑΥΓΑ του Παρισινού Οίκου ROTIE, εις άφάνταστον ποικιλίαν. ΑΥΓΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΝΙΚΕΛΙΝΑ, ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ ΜΠΙΜΠΛΟ — ΚΟΥΤΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ — ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΑΠΟ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ, ΚΟΥΚΛΕΣ Κ.Τ.Λ. ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΤΟΥΡΤΕΣ, ΚΟΥΛΙΤΣ, ΡΩΣΙΚΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ Κ.Τ.Λ.

ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τὰ άποτελέσματα έχετε στό στόμα σας μετά την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναζωογόνοσ άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τὰ κιτρινωμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τὰ επικίνδυνα μικρόβια, τήν αίτίαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε τήν ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι κατόπιν τό στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ “ΚΟΛΥΝΟΣ”.

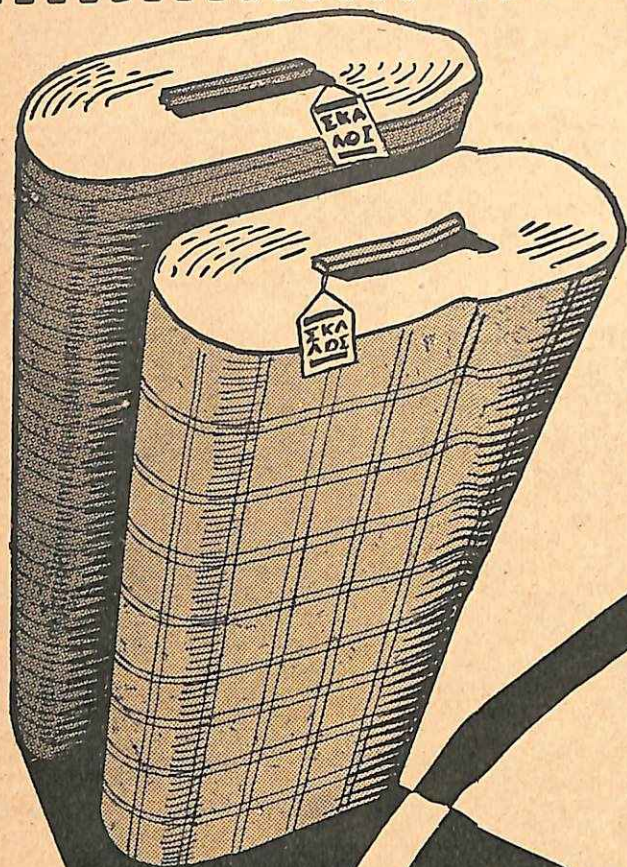

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

1
Karo

ΕΡΜΟΝ 29